

Flygtningenævnets virksomhed

FORMANDSKABETS BERETNING

1. april 1987 – 31. marts 1989

Flygtningenævnets virksomhed

FORMANDSKABETS BERETNING

1. april 1987 – 31. marts 1989

I N D H O L D

	<u>side</u>
<u>Indledning</u>	7
<u>Kapitel 1: Nævnets almindelige forhold</u>	
1.1. Nævnets medlemmer.....	8
1.2. Sekretariatet.....	9
1.3. Nævnets arbejdsmæssige forhold.....	10
<u>Kapitel 2: Sagsbehandlingen</u>	
2.1. Behandlingstiden.....	12
2.2. Oplysning af den enkelte sag.....	12
2.3. Behandlingen af udsatte sager.....	15
2.4. Asylansøgninger fra personer, der ikke befinder sig her i landet (§ 7, stk. 4-sager).....	16
2.4.1. Indledning.....	16
2.4.2. Klagens indgivelse.....	17
2.4.3. Advokatbeskikkelse.....	18

2.4.4. Behandlingsform.....	19
2.4.5. Sagens oplysning.....	20
2.4.6. Aktindsigt og kontradiktion.....	21
2.5. Genoptagelse af afgjorte sager samt klager til Folketingets Ombudsmand..	22
2.6. Nævnets afgørelse.....	26

Kapitel 3: Flygtningenævnets praksis

3.1. Indledning.....	29
3.2. Betingelserne for asyl.....	30
3.2.1. Behandlingen af sager vedrørende ægtefæller.....	30
3.2.2. Betydningen af opholdets længde.....	32
3.2.3. Betydningen af offentlig fremtræden under opholdet i Danmark.....	33
3.2.4. Betydningen af kriminelle forhold...	34
3.2.5. Betydningen af tortur.....	39
3.3. Oversigt over praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2.....	41

Afrika

1. Algeriet.....	41
2. Etiopien.....	42
3. Gambia.....	42
4. Ghana.....	43
5. Marokko.....	46
6. Sierra Leone.....	47
7. Somalia.....	48
8. Uganda.....	50

Asien

1. Bangladesh.....	52
2. Indien.....	55
3. Pakistan.....	58
4. Sri Lanka.....	61

Europa

1. Jugoslavien.....	64
2. Polen.....	65
3. Rumænien.....	74
4. Tyrkiet.....	75
5. Ungarn.....	79

Mellemøsten

1. Irak.....	83
2. Iran.....	84
3. Jordan.....	93
4. Libanon.....	95
5. Syrien.....	104
6. Statsløse palæstinensere fra Syrien.....	106
7. Statsløse palæstinensere fra Gaza og Vestbredden.....	110
8. Andre statsløse.....	111

Sydamerika

1. Chile.....	112
3.4. Praksis i § 7, stk. 4-sagerne.....	115
3.5. Første asyllandsreglen.....	132
3.6. Statusvalget.....	135
3.7. Bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17.....	138
3.8 § 57-udtalelser.....	141

Kapitel 4: Statistik

4.1.	Indledning.....	144
4.2.	Det statistiske grundlag.....	148
4.3.	Fordelingen efter ansøgernes nationalitet.....	148
4.4.	Fordelingen af sager efter behandlingsform.....	150
4.5.	Sagernes udfald.....	151
4.6.	Antallet af genoptagelsesansøgninger og klager til Folketingets Ombudsmand.. ,	153

Bilag

Bilag 1.	Artikel 1 i konvention af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling	155
Bilag 2.	Artikel 1 i protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtnings retsstilling	159
Bilag 3.	Justitsministeriets lovbekendtgørelse nr. 462 af 26. juni 1987 af udlændingeloven	161
Bilag 4.	Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 486 af 29. juni 1987 om forretningsorden for Flygtningenævnet	175

Indledning

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed beretning om nævnets virksomhed for perioden 1. april 1987 - 31. marts 1989.

Beretningen indeholder i kapitel 1 en redegørelse for nævnets almindelige forhold, herunder en fortegnelse over nævnets medlemmer pr. 1. april 1989. I kapitel 2 redegøres for særlige spørgsmål vedrørende sagsbehandlingen, mens kapitel 3 indeholder en redegørelse for nævnets praksis. Endelig indeholder kapitel 4 en række statistiske oplysninger. Som bilag til beretningen er optaget flygtningekonventionens art. 1 m.v., udlændingeloven og nævnets forretningsorden.

Da lovgrundlaget for nævnets virksomhed samt reglerne for meddelelse af asyl har været uændret i beretningsperioden, indeholder beretningen i modsætning til formandskabets første beretning for perioden 1. oktober 1983 - 31. marts 1987 ikke særskilte afsnit herom. Endvidere indeholder beretningen ikke en udførlig beskrivelse af nævnets almindelige sagsbehandling eller grundlaget for nævnets afgørelser, idet der nærmere er redegjort herfor i den tidligere beretning.

Kapitel 1.Nævnets almindelige forhold.1.1 Nævnets medlemmer

Pr. 1. april 1989 bestod nævnet af følgende 43 medlemmer:

Formand:

Landsdommer Per Sørensen, Østre Landsret

Næstformænd:

Landsdommer Jørgen Jochimsen, Vestre Landsret

Landsdommer Bent Thrane, Vestre Landsret

Byretsdommer Ina Steincke, Københavns Byret

Byretsdommer Bent Østerborg, Københavns Byret

Byretsdommer Stig Kaas, Københavns Byret

Byretsdommer Jette Krog, Retten i Lyngby

Medlemmer:

Kontorchef Johan Reimann, Justitsministeriet

Fuldmægtig Henrik Bloch Andersen, Justitsministeriet

Fuldmægtig Helle Hastrup, Justitsministeriet

Fuldmægtig Jens Erik Stausbøll, Justitsministeriet

Fuldmægtig Torben Geneser, Justitsministeriet

Fuldmægtig Karoline Kjeldsen, Justitsministeriet

Udpeget efter indstilling fra socialministeren:

Kontorchef Kirsten Thorball, Socialministeriet

Kontorchef Thomas Børner, Socialministeriet

Ekspeditionssekretær Flemming Larsen, Socialministeriet

Fuldmægtig Per Hansen, Socialministeriet

Fuldmægtig Lars Jappe, Socialministeriet

Fuldmægtig Torben Hede, Socialministeriet

Udpeget efter indstilling fra udenrigsministeren:

Udenrigsråd Tyge Lehmann, Udenrigsministeriet

Kontorchef Martin Kofod, Udenrigsministeriet

Fuldmægtig Gert Overvad, Udenrigsministeriet
 Fuldmægtig Hans Klingenberg, Udenrigsministeriet
 Ministerråd J.O. Stephensen, Udenrigsministeriet
 Ministerråd Kirsten Madsen, Udenrigsministeriet

Udpeget efter indstilling fra advokatrådet:

Landsretssagfører Birthe Knudsen, Hillerød
 Landsretssagfører J. A. Simonsen, København
 Landsretssagfører Conrad Fabritius Tengnagel, København
 Advokat Christian Krag, Århus
 Advokat O. Nepper-Christensen, Ålborg
 Advokat Elsebeth Rasmussen, København

Udpeget efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp:

Lærer Bent Østergaard, Brøndby
 Advokat Lars Langkjær, Sorø
 Rektor Hanne Søndergaard, Virum
 Seniorstipendiat Preben Wilhjelm, København
 UNHCRs repræsentant i Skandinavien Søren Jessen Petersen, Stockholm
 Fru Grethe Jørgensen, Lejre
 Lektor, cand.jur Lis Sejr, Århus
 Mag.art Kamma Struwe, København
 Advokat Poul Søgaard, Viborg
 Fhv. programchef, cand.polit Harald Engberg-Petersen, Roskilde
 Fhv. direktør, cand.polit Holger Harald Jensen, København
 Lektor Jens Vedsted-Hansen, Århus

1.2 Sekretariatet

På grund af nedgangen i antallet af sager siden begyndelsen af 1987 er sekretariatet i løbet af de sidste par år blevet indskrænket, således at det pr. 1. april 1989 bestod af i alt 5 juridiske medarbejdere og 4 kontorfunktionærer.

Pr. 1. april 1989 bestod personalet af:
 Kontorchef Ingrid Gormsen

Fuldmægtig Steen Taber Rasmussen
Fuldmægtig Kim P. Lunding
Fuldmægtig Mette Helby
Fuldmægtig Karen-Marie Christiansen
Assistent June Frederiksen
Assistent Anne Lillian Petersen
Assistent Anne Petersen
Assistent Ulla Rahbek Nielsen

Sekretariatet havde indtil den 31. maj 1988 til huse i den tidligere Skt. Hansgade Skole, Skt. Hansgade 25 A, København, men flyttede herefter til nyindrettede lokaler i Tinghuset på Blegdamsvej 6 i København.

Nævnets møder afholdes fortsat i Tinghuset på Blegdamsvej.

1.3 Nævnets arbejdsmæssige forhold.

Efter den kraftige stigning i antallet af indrejste asylansøgere i årene 1983-86 skete der i 1987 et markant fald i indrejsetallet. Mens der således i 1986 indrejste ca. 9.300 asylansøgere, udgjorde tallet i 1987 kun 2.750. Denne nedgang må ses på baggrund af den seneste ændring af udlændingeloven i oktober 1986, der netop havde til formål at begrænse flygtningestrømmen til Danmark. Ved lovændringen ophævedes asylansøgenes ubetingede ret til at opholde sig i Danmark, mens deres sag behandles (ved en ændring af lovens § 48).

I 1988 steg antallet af indrejste asylansøgere imidlertid på ny til ca. 4.670 personer. I 1. kvartal 1989 er der indrejst ca. 840 asylansøgere.

Denne udvikling har afspejlet sig i Flygtningenævnets sagsantal, der efter et betydeligt fald i 1987 på ny har vist en stigende tendens i 1988 og 1. kvartal 1989.

Faldet i sagstilgangen har betydet, at det har været muligt dels at nedbringe behandlingstiden i nævnet, dels at nedsætte antallet af ugentlige møder i nævnet. Om antallet af sager og disses fordeling på nationaliteter m.v. henvises til kapitel 4, der indeholder en række statistiske oplysninger om nævnets virksomhed.

Med henblik på koordinering af nævnets arbejde og praksis har der i den forløbne periode været afholdt i alt 17 møder i nævnets koordinationsudvalg, ligesom nævnets formandskab jævnligt har afholdt møder.

Kapitel 2 Sagsbehandlingen.

2.1 Behandlingstiden.

Som nævnt i afsnit 1.3 kunne nævnet i 1987 konstatere et betydeligt fald i antallet af nye sager. Denne udvikling betød, at nævnet fik mulighed for at afvikle den ophobning af sager, som var opstået i forbindelse med det store indrejsetal siden efteråret 1985. Endvidere har berammelsestiden siden begyndelsen af 1988 kunnet nedbringes til gennemsnitligt 2-3 måneder regnet fra det tidspunkt, hvor nævnet modtager sagens akter og en udtalelse fra Direktoratet for Udlændinge. Da sagsbehandlingstiden i direktoratet samtidig er blevet kortere, har dette betydet, at den samlede ventetid, fra en asylansøgers indrejse i Danmark til nævnets afgørelse foreligger, gennemsnitligt er blevet væsentligt reduceret.

I stigende omfang søges der imidlertid efterfølgende om genoptagelse af en sag i nævnet, ligesom nævnets afslag på asyl i mange tilfælde indbringes for Folketingets Ombudsmand. Dette betyder ofte en væsentlig forlængelse af den samlede sagsbehandlingstid i nævnet, hvortil kommer den tid der medgår til ombudsmandens eventuelle behandling af sagen. Det bemærkes i denne forbindelse, at der i mange tilfælde til støtte for en begæring om genoptagelse henvises til nye oplysninger eller dokumenter, hvilket ofte nødvendiggør yderligere undersøgelser i sagen, f.eks. gennem Udenrigsministeriet. Der henvises iøvrigt til afsnit 2.5 vedrørende genoptagelse af afgjorte sager og klager til Folketingets Ombudsmand.

2.2 Oplysning af den enkelte sag.

Ifølge udlændingelovens § 54, 2. pkt., drager nævnet selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Nævnet har således ansvaret for, at ikke alene den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkeligt oplyst, men også for, at der er tilvejebragt de fornødne baggrundsoplysninger om f.x. forholdene i ansøgerens hjemland eller første asylland.

Folketingets Ombudsmand har i flere sager udtalt sig om spørgsmål vedrørende sagernes oplysning, men har i intet tilfælde fundet anledning til kritik af nævnet.

I nævnets sag 1988-21-155 tog ombudsmanden stilling til spørgsmålet om, hvorvidt Flygtningenævnet burde have søgt rigtigheden af et dokument, der var blevet fremlagt til støtte for en genoptagelsesbegæring, og som angav at være en dødsdom over en asylansøger, undersøgt gennem Udenrigsministeriet. Nævnet havde afslået genoptagelsesbegæringen uden at foretage en nærmere undersøgelse af det fremlagte dokument, idet man allerede ud fra en vurdering af dokumentets form og indhold samt ud fra sagen i øvrigt, herunder det forhold, at ansøgerens moder i et brev af 4. november 1986 omtalte dommen, som efter sit eget indhold først var afsagt den 6. november 1986, fandt at måtte afvise at lægge dokumentet til grund. Ombudsmanden fandt i den konkrete sag ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at kritisere, at Flygtningenævnet forud for sin afgørelse havde undladt at indhente en udtalelse fra Udenrigsministeriet, men bemærkede, at der i almindelighed vil være en nærliggende anledning for Flygtningenævnet til at søge rigtigheden af et dokument som det fremlagte undersøgt.

I nævnets sag 1986-2-2900 var der blandt andet klaget til ombudsmanden over, at nævnet på det møde, hvor sagen blev behandlet, indhentede telefoniske oplysninger fra Udenrigsministeriet og derpå afslog advokatens anmodning om udsættelse af sagen. Formålet med henvendelsen til Udenrigsministeriet var at få afklaret et spørgsmål fra advokaten om, hvordan en tidligere forespørgsel i sagen fra Udenrigsministeriet til de vesttyske myndigheder havde været udformet.

Efter at dette spørgsmål var blevet besvaret, blev nævnets medlemmer og ansøgeren samt dennes advokat orienteret herom af Udenrigsministeriets repræsentant. Ombudsmanden fandt ikke grundlag for at kritisere den oplysningsmåde, som nævnet havde valgt i sagen.

I nævnets sag 1988-21-428 tog ombudsmanden blandt andet stilling til, om det påhviler de danske myndigheder at afklare spørgsmålet om asylansøgernes adgang til at opnå beskyttelse i et muligt første asylland. Efter at nævnet i den konkrete sag havde stadfæstet direktoratets afslag på asyl under henvisning til, at Spanien måtte anses som ansøgernes første asylland, meddelte de spanske myndigheder, at de pågældende måtte henvende sig på Den spanske Ambassade i København og søge om opholdstilladelse for igen at få adgang til Spanien. De pågældendes advokat ansøgte herefter om genoptagelse af sagen, idet han blandt andet gjorde gældende, at spørgsmålet om, hvorvidt hans klienter ville blive modtaget i Spanien, måtte afklares ved direkte forhandlinger mellem det danske og Det spanske Udenrigsministerium. Nævnet afslog genoptagelse, hvorefter sagen blev indbragt for ombudsmanden. I sit svar til ombudsmanden henviste nævnet bl.a. til udlændingelovens § 40, hvorefter udlændingen skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af asylsagen. I sin afgørelse, der ikke indeholder kritik af nævnets afgørelse, anfører ombudsmanden blandt andet, at det fremgår af bemærkningerne i betænkning 968/1982 om udlændingelovgivningen, at de danske myndigheders forpligtigelse til selv at søge spørgsmålet om asylansøgerens adgang til at opnå beskyttelse afklaret skal forebygge situationer, hvor asylansøgeren blot udsendes af landet, uanset at det er helt usikkert, hvorvidt det mulige første asylland vil behandle den pågældendes asylansøgning og i givet fald yde den fornødne beskyttelse. Ombudsmanden fandt ikke, at der i den foreliggende sag var tale om en udsendelse af denne karakter.

Sagen er tillige omtalt i afsnit 3.5 (første asylsreglen).

2.3 Behandlingen af udsatte sager.

Undertiden munder nævnsbehandlingen ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. Om sagens behandlingsform, når sagen skal færdigbehandles, gælder det samme, som er anført nedenfor under 2.5 vedrørende behandlingen af genoptagelsessager. Har der således alene været tale om indhentelse af nye generelle baggrundsoplysninger, eller har det ikke været muligt at få sagen yderligere belyst under udsættelsen, vil sagen normalt blive færdigbehandlet efter skriftlig votering blandt medlemmerne, medmindre nævnet allerede i forbindelse med udsættelsen har voteret for det tilfælde, at udsættelsen ikke skulle bibringe sagen noget nyt.

Hvis de nye oplysninger nødvendiggør, at ansøgeren på ny skal have lejlighed til mundtligt at forelægge sagen for nævnet, vil nævnet i langt de fleste tilfælde have en anden sammensætning end det nævn, der behandlede sagen i første omgang.

I nævnets sag 1985-2-1383 blev der blandt andet klaget til Folketingets Ombudsmand over nævnets sagsbehandling i forbindelse med behandlingen af en sådan udsat sag. I sin afgørelse giver ombudsmanden udtryk for, at den omstændighed, at en sag, der udsættes, efterfølgende behandles af et nævn med en anden sammensætning, vel i almindelighed må anses for mindre vel stemmende med almindelig processuelle synspunkter. Ombudsmanden er dog samtidig enig i, at praktiske hensyn kan stille sig hindrende i vejen for at lade det samme nævn genoptage behandlingen af en sag. Såfremt dette er tilfældet, finder ombudsmanden det ud fra almindelige retssikkerhedsmæssige betragtninger rimeligt at stille krav om, at det nævn, der genoptager behandlingen af en udsat sag, foretager en fuldstændig gennemgang af denne. Under hensyn til, at ansøgeren i den konkrete

sag havde fået lejlighed til på ny at redegøre for sagen under den fortsatte behandling i nævnet, gav nævnets sagsbehandling ikke ombudsmanden anledning til bemærkninger.

2.4 Asylansøgninger fra personer, der ikke befinder sig her i landet (§ 7, stk. 4-sager).

2.4.1 Indledning.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 4, har en udlænding, der isoleret set opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, men som ikke befinder sig her i landet, krav på opholdstilladelse, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtsninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Bestemmelsen regulerer de tilfælde, hvor en udlænding, der befinder sig uden for landets grænser, har Danmark som 1. asyl-land. Afgørende for, om sagen skal behandles som en § 7, stk. 4-sag er, om ansøgeren opholder sig i udlandet på afgørelses-tidspunktet. En ansøger, der befandt sig i Danmark på ansøgningstidspunktet, men er udrejst inden afgørelsen, skal således opfylde betingelserne i § 7, stk. 4 (jfr. § 7, stk. 1 eller 2), for at få asyl.

Såfremt Direktoratet for Udlændinge meddeler afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, kan afgørelsen indbringes for Flygtningenævnet i henhold til udlændingelovens § 53 a, stk. 1. Den i udlændingelovens § 53 a, stk. 3, omhandlede adgang til at afskære klagemuligheden i tilfælde, hvor en ansøgning må anses for åbenbart grundløs, finder ikke anvendelse ved ansøgninger i henhold til § 7, stk. 4 (jfr. betænkning 968/1982, side 235).

Efter udlændingelovens § 8 gives der efter ansøgning opholdstil-

ladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for flygtninge eller lignende international aftale. Flygtningenævnet er ikke klageinstans med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der skal indgås en aftale om modtagelse, hvorimod man i henhold til § 53 a, stk. 1, er kompetent med hensyn til klager over nægtelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelse til udlændinge, som er kommet hertil i henhold til en sådan aftale.

I det følgende omtales herefter alene nævnets behandling af sager i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 4.

2.4.2. Klagens indgivelse.

Ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 4, indgives til en dansk repræsentation i det land, hvor ansøgeren opholder sig. Repræsentationen videresender herefter ansøgningen til Direktoratet for Udlændinge gennem Udenrigsministeriet. Når direktoratet har truffet afgørelse i sagen, meddeles denne ligeledes ansøgeren via Udenrigsministeriet og den danske repræsentation i opholdslandet. Såfremt den pågældende ønsker at påklage afgørelsen til Flygtningenævnet, kan dette ske på et hertil udarbejdet skema, som repræsentationen fremsender til direktoratet via Udenrigsministeriet. Direktoratet udarbejder herefter en udtalelse om sagen og fremsender den til nævnet sammen med sagens akter.

Såfremt en klage indgives direkte til nævnet, anmoder nævnet i overensstemmelse med almindelig praksis direktoratet om en udtalelse og om sagens akter. I tilfælde hvor klagen indgives af en advokat eller en herboende slægtning i henhold til fuldmagt, giver nævnet samtidig en foreløbig meddelelse til den pågældende om sagens behandling. Indgives klagen ved en skrivelse fra ansøgeren selv, har nævnet ud fra praktiske og ressourcemæssige hensyn fulgt den praksis ikke at sende en foreløbig underretning.

Såfremt en klage indgives af andre end ansøgeren selv eller en advokat, vil nævnet forlange dokumentation for fuldmagtsforholdet, inden man tager klagen under behandling.

2.4.3. Advokatbeskikkelse.

Spørgsmålet om beskikkelse af advokat i § 7, stk. 4-sager afgøres på grundlag af en konkret vurdering i hver enkelt sag. Da det i forbindelse med denne vurdering er af betydning, at nævnet har så mange oplysninger som muligt om sagens omstændigheder, vil nævnet normalt først tage stilling til beskikkelses-spørgsmålet, når man har modtaget sagens akter fra direktoratet. Efter den praksis, der har udviklet sig i den forløbne tid, vil der som hovedregel blive beskikket advokat i sager, hvor ansøgeren har forældre, børn eller søskende her i landet. Undtagelser herfra kan dog f.eks. forekomme i tilfælde, hvor ansøgningen på forhånd må anses for udsigtsløs, eksempelvis fordi betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, åbenbart ikke er opfyldt, eller fordi det fremgår af sagen, at ansøgeren allerede har opnået opholdstilladelse som flygtning i et andet land.

Henvises der i ansøgningen til fætre, kusiner eller endnu fjernere slægtninge, beskikkes der som altovervejende hovedregel ikke advokat. Nævnet har dog i enkelte tilfælde fraveget denne hovedregel, hvis der har været et særligt nært forhold mellem ansøgeren og den herboende, eller hvis ansøgeren af andre grunde end familieforholdet har en særlig stærk tilknytning til Danmark.

I sager hvor slægtskabsforholdet ligger imellem ovennævnte yderpunkter, afhænger spørgsmålet om advokatbeskikkelse af en konkret vurdering af sagens omstændigheder.

Såfremt en ansøger ikke har slægtninge i Danmark, men tidligere

har opholdt sig her i en længere periode eller iøvrigt har andre stærke tilknytningsmomenter til landet, vil dette efter omstændighederne også kunne tænkes at give anledning til advokatbeskikkelse. Sager af denne karakter er dog endnu ikke forekommet i nævnet.

Såfremt der er beskikket advokat for en ansøger, der på ansøgningstidspunktet opholder sig i Danmark, men inden afgørelsen er udrejst af landet, vil beskikkelsen blive opretholdt, såfremt ansøgningen fastholdes.

I de tilfælde, hvor der ikke på forhånd er beskikket advokat for ansøgeren, vil det nævn, der behandler den konkrete sag, altid kunne beslutte at udsætte sagen med henblik på advokatbeskikkelse.

2.4.4. Behandlingsform.

Når en sag er klar til berømmelse, gennemgås den af lederen af sekretariatet (efter formandens bemyndigelse) med henblik på en afgørelse af, om sagen skal henvises til mundtlig eller skriftlig behandling. Nævnets koordinationsudvalg har bestemt, at mundtligt behandlede sager indtil videre skal behandles i et stort nævn.

Spørgsmålet om behandlingsform har nær sammenhæng med spørgsmålet om advokatbeskikkelse, og skriftlig behandling vil navnlig komme på tale i de sager, hvor der ikke beskikkes advokat, jfr. nærmere afsnit 2.4.3. I tilfælde, hvor der beskikkes advokat, vil der derimod som hovedregel ske en mundtlig behandling i nævnet, hvor advokaten og en repræsentant fra direktoratet får lejlighed til at forelægge sagen. Da ansøgeren ikke selv har mulighed for at komme til stede, vil en eventuel herboende slægtning (reference) endvidere få lejlighed til at afgive forklaring om ansøgerens forhold og om den pågældendes egen tilknytning til ansøgeren.

I nogle tilfælde har nævnet fundet det hensigtsmæssigt at beskikke advokat, men behandle sagen på skriftligt grundlag, efter at advokaten har haft lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger. Såfremt en sag behandles skriftligt, vil nævnet på ethvert tidspunkt kunne beslutte at udsætte sagen til mundtlig behandling.

2.4.5. Sagens oplysning.

I forbindelse med indgivelsen af ansøgningen om asyl henvises ansøgeren dels til at udfylde et ansøgnings-skema, som anvendes generelt ved ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark, dels et særligt tillægsskema, som svarer til det skema, som anvendes ved asylansøgninger indgivet her i landet.

Såfremt ansøgeren i ansøgningen har henvist til en herboende slægtning, anmoder direktoratet politiet om at afhøre den pågældende, hvis det skønnes relevant for sagens bedømmelse. Normalt vil dette kun ske, hvis der er tale om et så nært slægtskab som forældre, børn eller søskende. I sager, hvor der er tale om en fjernere tilknytning, har nævnet undertiden efter en konkret vurdering sendt sagen tilbage til direktoratet med anmodning om, at der må blive foretaget en afhøring af den herboende.

Sagsakterne i en § 7, stk. 4-sag adskiller sig i øvrigt fra de asylsager, hvor ansøgeren opholder sig her i landet, ved at der ikke foreligger en registreringsrapport samt en afhøringsrapport, ligesom kopi af ansøgerens pas normalt ikke indgår i akterne.

Som tidligere nævnt har ansøgeren ikke lejlighed til at afgive forklaring for nævnet, men i de tilfælde, hvor en herboende slægtning afgiver forklaring i nævnet, vil denne forklaring indgå som en del af oplysningsgrundlaget. Endvidere vil akterne

i en eventuel udlændingesag vedrørende den herboende slægtning ofte indgå i sagsakterne. Inden behandlingen i nævnet har den beskikkede advokat desuden ofte en personlig samtale med referencen, der danner grundlag for et skriftligt indlæg i sagen.

Spørgsmålet om sagens oplysning afgøres i øvrigt individuelt ud fra en konkret vurdering af den enkelte sag. Afgørelsen herom træffes endeligt af det nævn, som skal træffe afgørelse i sagen. Det bemærkes i denne forbindelse, at det undertiden vil kunne være vanskeligt at fremskaffe de fornødne oplysninger om, hvorvidt en ansøger opfylder betingelserne i § 7, stk. 1 eller stk. 2, og at nævnet efter praksis undlader at foretage en nærmere undersøgelse heraf i sager, hvor det forekommer åbenbart, at den i udlændingelovens § 7, stk. 4, omhandlede tilknytning til Danmark ikke er til stede.

2.4.6. Aktindsigt og kontradiktion.

Efter udlændingelovens § 55, stk. 2, skal ansøgeren og dennes advokat have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

I de § 7, stk. 4-sager, hvor der er beskikket advokat, behandles spørgsmålet om aktindsigt og kontradiktion på samme måde som i sager, hvor ansøgeren opholder sig her i landet under asylsagens behandling. Nævnet vil i disse tilfælde fremsende kopi af akterne til advokaten og samtidig anmode om advokatens bemærkninger til sagen.

I sager, hvori der ikke beskikkes advokat, er der normalt ikke andre akter end dem, som ansøgeren allerede er bekendt med. Det vil derfor som hovedregel ikke være nødvendigt at sende ansøgeren kopi af akterne i sagen, inden der træffes afgørelse. Findes der undtagelsesvis at være materiale, som kan være af

betydning for sagen, og som ansøgeren ikke er bekendt med, kan nævnet via Direktoratet for Udlændinge, Udenrigsministeriet og den danske repræsentation på det sted, hvor ansøgeren opholder sig, give den pågældende aktindsigt og lejlighed til at udtale sig herom.

Som nævnt under 2.4.5 vil akterne fra en herboende slægtnings sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse indgå i nogle sager. Som altovervejende hovedregel vil den herboende slægtning have meddelt samtykke til, at akterne i den pågældendes egen sag indgår i ansøgerens sag, og spørgsmålet om aktindsigt vil derfor sjældent give anledning til problemer.

2.5 Genoptagelse af afgjorte sager og klager til Folketingets ombudsmand.

Behandlingen af begæringer om genoptagelse og klager til Folketingets Ombudsmand lægger i stigende omfang beslag på arbejdsmæssige ressourcer i nævnets sekretariat og hos nævnets formandskab.

I henhold til § 12 i Flygtningenævnets forretningsorden træffer det nævn, der har afgjort en sag, afgørelse af spørgsmål om genoptagelse. Dog kan koordinationsudvalget bemyndige formanden for det pågældende møde eller, hvis denne er forhindret, nævnets formand til at træffe afgørelsen. Koordinationsudvalget har udnyttet sidstnævnte delegationsmulighed, hvilket i praksis betyder, at hovedparten af genoptagelsesbegæringerne bliver afgjort af den dommer, der har fungeret som formand ved det pågældende møde. Fremgangsmåden er fortsat den, at sekretariatet skriftligt forelægger sagen for dommeren, der herefter tager stilling til behandlingsformen.

Med hensyn til klager til Folketingets Ombudsmand forelægges disse ligeledes skriftligt af sekretariatet for den dommer, der har behandlet sagen. Alle ombudsmandsklager forelægges tillige

for nævnets formand, der underskriver udtalelsen til ombudsmanden.

Der er ikke udarbejdet nogen samlet statistik over, hvor ofte der søges om genoptagelse, eller hvor ofte nævnets afgørelser indbringes for ombudsmanden. Generelt kan det dog siges, at dette hyppigst sker i sager, hvor nævnet har afslået at meddele asyl til en ansøger, der opholder sig her i landet, og kun i mindre omfang i § 7, stk. 4-sager og statusændringssager.

For at kunne give et billede af omfanget af nævnets arbejde med behandlingen af genoptagelsesbegøring og ombudsmandsklager og af forløbet heraf er der ved beretningsperiodens udløb foretaget en gennemgang af de afgørelser i første halvår af 1988, hvori nævnet har stadfæstet et afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 stk. 1-3. Det drejer sig om i alt 99 sager, hvoraf 27 sager efterfølgende er begæret genoptaget eller indbragt for ombudsmanden. 18 af sagerne er begæret genoptaget en eller flere gange, og 14 af sagerne har en eller flere gange været indbragt for ombudsmanden.

Nævnet er ikke i øvrigt i besiddelse af statistiske oplysninger vedrørende antallet af modtagne genoptagelsesbegøring eller antallet af klager til ombudsmanden, men det er nævnets indtryk, at der er tale om et stigende antal sager. Det kan i denne forbindelse oplyses, at der pr. 1. januar 1989 verserede 19 genoptagelsessager og 18 ombudsmandssager.

Til belysning af, hvor lang tid, det undertiden kan være at afslutte en sag, kan nævnes:

1988-21-149:

Ansøgeren indrejste den 22. oktober 1984 og anmodede om asyl. Den 17. oktober 1985 meddelte Direktoratet for Udlændinge den pågældende afslag på ansøgningen, hvilken afgørelse blev

stadfæstet af Flygtningnævnet den 17. februar 1986. Den 14. april 1986 genoptog nævnet sagen, hvorefter nævnet den 12. januar 1987 på ny stadfæstede direktoratets afslag. Sagen blev indbragt for Folketingets Ombudsmand, der den 12. november 1987 udtalte, at han ikke fandt grundlag for at kritisere nævnets afgørelse. Herefter blev sagen begæret genoptaget på ny, hvilket nævnet afslog den 2. februar 1988. Den 8. februar 1988 blev denne afgørelse indbragt for Folketingets Ombudsmand, der den 22. september 1988 udtalte, at han ikke fandt grundlag for kritik af nævnet. Den 27. september 1988 blev sagen for 3. gang begæret genoptaget, og den 27. december 1988 afslog nævnet dette. Sagen blev atter indbragt for Folketingets Ombudsmand, der den 6. april 1989 udtalte, at han ikke fandt grundlag for at kritisere nævnets afgørelse.

1988-21-218:

Ansøgeren indrejste den 1. november 1986 og anmodede om asyl. Den 23. januar 1987 meddelte Direktoratet for Udlændinge afslag på ansøgningen, hvilken afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet den 25. maj 1987. Efter at Justitsministeriet den 13. juli 1987 havde meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse af humanitære grunde, fremsatte ansøgeren den 16. juli 1987 den 1. begæring om genoptagelse af sagen i Flygtningenævnet. Nævnet afslog denne begæring den 30. juli 1987, hvorefter ansøgeren den 6. august 1987 fremsatte den 2. begæring om genoptagelse. Flygtningenævnet afslog på ny at genoptage sagen den 11. september 1987, hvorefter ansøgeren den 22. september 1987 fremkom med den 3. begæring om genoptagelse. Den 22. oktober 1987 afslog nævnet at efterkomme anmodningen, men den 23. februar 1988 fremsatte ansøgeren den 4. begæring om genoptagelse. Efter at også denne anmodning var blevet afslået af nævnet den 25. marts 1988, klagede ansøgeren den 16. april 1988 til Folketingets Ombudsmand. Inden ombudsmanden havde taget stilling til klagen, fremsatte ansøgeren den 31. maj 1988 den 5. begæring om genoptagelse, og ombudsmanden indstillede

derfor sin behandling af sagen. Den 13. september 1988 afslog Flygtningenævnet igen af genoptage sagen, og den 20. september 1988 klagede ansøgeren på ny til Folketingets Ombudsmand. Mens sagen endnu verserede for ombudsmanden, fremkom ansøgeren den 29. marts 1989 med den 6. begæring om genoptagelse. Ombudsmanden indstillede derfor atter behandlingen uden at have taget stilling til klagen. Flygtningenævnet havde endnu ikke afsluttet behandlingen af den 6. genoptagelsesbegæring inden beretningsperiodens udløb.

Når Flygtningenævnet beslutter at genoptage en sag, er der forskellige muligheder med hensyn til sagens behandlingsform. Spørgsmålet om valget af behandlingsform afhænger af, på hvilket grundlag nævnet har besluttet at genoptage sagen. Er genoptagelsen således udelukkende begrundet i, at der efter nævnets afgørelse er fremkommet nye generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland, vil sagen ofte blive forelagt for det samme nævn, som oprindeligt har truffet afgørelse i sagen, således at der sker en ny skriftlig votering blandt medlemmerne. Samme fremgangsmåde kan også benyttes, hvis der efter nævnets afgørelse fremkommer nye dokumenter i sagen, og dette ikke kræver en (fornyet) vurdering af ansøgerens troværdighed. Såfremt den fornyede behandling derimod kræver en nærmere vurdering af ansøgerens troværdighed, vil ansøgeren og dennes advokat normalt på ny få lejlighed til mundtligt at forelægge sagen for nævnet. Dette nævn vil som altovervejende hovedregel have en anden sammensætning end det nævn, der oprindeligt traf afgørelse i sagen, da det normalt ikke vil være praktisk muligt med kort varsel at samle dette nævn igen.

I nævnets sag 1988-21-3 har Folketingets Ombudsmand blandt andet taget stilling til fremgangsmåden ved nævnets behandling af en genoptaget sag. Under behandlingen af den oprindelige sag havde ansøgeren på sædvanlig måde haft lejlighed til at afgive forklaring for nævnet, og forklaringen fremgik af såvel nævnets protokol som beslutningen. Efter sagens genoptagelse (på grund

af fremkomsten af nye generelle oplysninger) blev sagen behandlet i et nyt navn med en anden sammensætning end det første navn, og under nævnsmødet fremsatte den beskikkede advokat begæring om, at ansøgeren fik lejlighed til endnu en gang at afgive forklaring. Dette blev ved en enig beslutning afslået af nævnet. Ombudsmanden udtalte den 4. november 1987, at de hensyn, han havde nævnt i sin udtalelse i nævnets sag 1985-2-1383 (jfr. ovenfor under 2.3) gør sig gældende i alle tilfælde, hvor den samme asylsag behandles af flere (forskelligt sammensatte) navn - det vil sige også i tilfælde, hvor en i øvrigt afsluttet sag findes at burde genoptages på grundlag af nye oplysninger. Efter ombudsmandens opfattelse bør genoptagelse således af retssikkerhedsmæssige hensyn ske enten for det samme navn - eventuelt ved skriftlig votering, når sagens afgørelse er udsat på indhentning af en eller flere bestemte oplysninger - eller således, at det anderledes sammensatte navn foretager en ny og fuldstændig gennemgang af sagen. På baggrund af ombudsmandens henstilling genoptog Flygtningenævnet derefter endnu engang sagen, og der blev herunder givet ansøgeren lejlighed til på ny at redegøre for sin sag i nævnet (der i øvrigt fastholdt de 2 tidligere afgørelser).

2.6 Nævnets afgørelse.

Det følger af såvel udlændingelovens § 56, stk. 2, 3. pkt, som forvaltningslovens § 22, at nævnets afgørelser skal begrundes. Som nævnt i formandskabets første beretning (side 47) har det været nævnets opfattelse, at begrundelsespligten i udlændingelovens § 56, stk. 2, 3. pkt. ikke omfatter afslag på genoptagelse af en sag. Dette synspunkt har imidlertid ikke længere nogen praktisk betydning, idet det følger af § 22 i forvaltningsloven, der trådte i kraft den 1. januar 1987, at alle skriftlige afgørelser, der ikke fuldt ud giver den pågældende medhold - herunder afslag på genoptagelse af en sag - skal være ledsaget af en begrundelse.

I praksis er nævnets afgørelser i disse sager ofte bygget således op, at der indledningsvis redegøres for selve genoptagelsesbegæringen, hvorefter der gives en beskrivelse af de grunde eller omstændigheder, hvorpå begæringen støttes. I nogle tilfælde, hvor der er fremkommet en helt ny forklaring i forbindelse med genoptagelsesbegæringen, vil afgørelsen tillige indeholde en stillingtagen til troværdigheden heraf. Herudover vil begrundelsen normalt alene bestå i en henvisning til, at nævnet ikke finder, at der er fremkommet sådanne nye oplysninger, at der er grundlag for at genoptage sagen.

I nævnets sag 1987-2-3666, hvor der i overensstemmelse med ovenstående var givet en kort begrundelse for et afslag på en genoptagelsesbegæring, indbragte advokaten efterfølgende afgørelsen for ombudsmanden, i hvilken forbindelse han blandt andet anførte, at afslaget var sket uden begrundelse og uden på nogen måde at kommentere de meget alvorlige oplysninger, der forelå om de polske sager. Ombudsmanden fandt i sin afgørelse ikke grundlag for at kritisere begrundelsen for nævnets afgørelse.

I forbindelse med behandlingen af konkrete sager har nævnet i en række tilfælde taget stilling til spørgsmålet om, i hvilket omfang nævnet er bundet af Direktoratet for Udlændinges tilkendegivelser (udtrykkelige eller stiltiende) vedrørende sagens omstændigheder.

Det er nævnets opfattelse, at princippet om forbud mod reformatio in pejus gælder for så vidt angår direktoratets afgørelser. Nævnet kan således ikke fravige indholdet af afgørelsen til skade for asylansøgeren. Har direktoratet for eksempel meddelt, at en asylansøger anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, men at et andet land i henhold til bestemmelsen i § 7, stk. 3, må anses som den pågældendes første asylland, vil nævnet ikke kunne meddele den pågældende afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at

betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, ikke er opfyldt. Det samme gælder i sager, hvor direktoratet har meddelt afslag på asyl under henvisning til reglen i § 7, stk. 4, men samtidig har meddelt ansøgeren, at betingelserne i § 7, stk. 1 eller stk. 2, isoleret set er opfyldt.

Derimod anser nævnet sig ikke for at være bundet til at lægge bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang som direktoratet. Eksempelvis vil den grundige sagsbehandling i nævnet, herunder asylansøgerens personlige fremstilling af sin sag, kunne føre til, at nævnet stadfæster direktoratets afgørelse med en anden begrundelse for så vidt angår det faktiske end den, der fremgår af direktoratets afgørelse.

Kapitel 3Flygtningenævnets praksis3.1 Indledning.

Dette kapitel indeholder en gennemgang af nævnets praksis i perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989. Der er i denne forbindelse navnlig lagt vægt på nævnets praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, inden for de enkelte nationaliteter (afsnit 3.3) samt på den praksis, der har udviklet sig i sager efter udlændingelovens § 7, stk. 4 (afsnit 3.4).

I afsnit 3.2.1 - 3.2.5 behandles en række særlige spørgsmål af betydning for asylvurderingen, herunder nævnets praksis med hensyn til behandlingen af sager vedrørende ægtefæller samt betydningen af opholdets længde, offentlig fremtræden, kriminelle forhold forud for nævnets afgørelse og tortur. Med hensyn til det generelle asylkriterium henvises i øvrigt til formandskabets 1. beretning side 66-68 samt side 138-147.

I afsnit 3.5 behandles spørgsmålet om nævnets praksis efter første asyllandsreglen i udlændingelovens § 7, stk. 3, mens afsnit 3.6 indeholder en omtale af nogle spørgsmål vedrørende statusvalget.

Nævnets praksis vedrørende bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 er behandlet i afsnit 3.7, mens afsnit 3.8 indeholder en gennemgang af de udtalelser, som nævnet har afgivet i henhold til udlændingelovens § 57.

Det bemærkes, at nævnet i den forløbne periode ikke har behandlet sager vedrørende udlændingelovens § 31, ligesom der ikke har foreligget sager om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 19 eller 20.

3.2 Betingelserne for asyl.

3.2.1 Behandlingen af sager vedrørende ægtefæller.

Efter nævnets praksis skelnes der ved vurderingen af asylgrundlaget ikke mellem ægtefæller af samme nationalitet, såfremt de er indrejst samtidig og var gift ved indrejsen. Dette gælder ligeledes, såfremt den ene ægtefælle er libanesiser, og den anden er statsløs palæstinenser. Opfylder en af ægtefællerne således betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, meddeles den anden ligeledes asyl med samme status som ægtefællen, selvom den pågældende ikke har et selvstændigt asylgrundlag.

Såfremt indrejsen ikke er sket samtidig, må spørgsmålet, om der skal foretages en selvstændig vurdering af hver ægtefælles asylgrundlag, eller om ægtefællerne også her bør meddeles samme status, afgøres efter en konkret vurdering af omstændighederne i hver enkelt sag. Ved denne vurdering må der blandt andet lægges vægt på, hvor lang tid der er gået mellem ægtefællernes indrejse samt baggrunden for, at indrejsen ikke er sket samtidig. Sager af denne karakter har kun sjældent været forelagt for nævnet. Som eksempel herpå kan dog nævnes:

Beslutning af 4. januar 1989 (1988-21-295). 30-årig polsk mand indrejst i Danmark i april 1987. Ansøgerens hustru var indrejst i september 1985 og var i november samme år blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 2 (nu § 7, stk. 2). Ansøgeren forklarede, at han og hans hustru besluttede at udrejse i 1985, men at kun hustruen opnåede pas og udrejsetilladelse, idet han fik afslag med den begrundelse, at udrejse var i strid med polske interesser. Efter at hustruen havde opnået opholdstilladelse i Danmark, sendte hun en række invitationer til ham og deres datter i Polen, men han blev hver gang nægtet udrejse. I slutningen af 1986 lykkedes det ham imidlertid ved hjælp af en ven, der havde forbindelser i Det polske Udenrigsministerium, mod betaling at få udstedt pas og

udrejsetilladelse, og han udrejste herefter uden problemer i april 1987. I juli 1987 rejste han tilbage til Polen på et konsulatpas, som han havde fået udstedt på Den polske Ambassade i København efter ankomsten til Danmark. Formålet med rejsen, der varede i ca. 10 dage, var at bortskaffe forskelligt materiale, der vedrørte hans illegale aktiviteter for Solidaritet. Ansøgningen om asyl i Danmark blev indgivet i september 1987. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren forud for sin udrejse fra Polen var omfattet af udlændingelovens § 7, ligesom man ikke fandt, at han ved en tilbagevenden ville blive udsat for en risiko for forfølgelse, der var omfattet af den nævnte bestemmelse. Nævnet bemærkede i denne forbindelse, at den omstændighed, at ansøgerens ægtefælle i november 1985 var blevet meddelt de facto-status, ikke alene kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse efter samme bestemmelse. Nævnet lagde herved blandt andet vægt på, at ansøgeren efter at have taget ophold her i landet havde opnået konsulatpas og gennemført en rejse til sit hjemland, samt at han først efter flere måneders ophold i Danmark ansøgte om asyl. Afslag.

Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, foretager nævnet en konkret vurdering af, om hver af ægtefællerne opfylder betingelserne for at få asyl. Opfylder en ægtefælle ikke betingelserne, meddeles der som hovedregel afslag. Har begge ægtefæller et asylgrundlag, således at den ene er berettiget til K-status, mens den anden er berettiget til F-status, meddeles begge K-status.

I tilfælde, hvor ansøgerne først er blevet gift efter indreisen i Danmark, foretager nævnet på samme måde en individuel bedømmelse af hver ægtefælles asylgrundlag. Også i disse tilfælde meddeles begge ansøgere K-status, såfremt den ene ægtefælle er berettiget hertil, mens den anden alene opfylder betingelserne for at få de facto-status.

3.2.2 Betydningen af opholdets længde.

Spørgsmålet om betydningen af varigheden af en asylansøgers ophold uden for sit hjemland har også i den forløbne periode været genstand for drøftelse i en række sager. På grund af den generelle nedbringelse af ekspeditionstiden siden begyndelsen af 1988 synes spørgsmålet dog ikke at have haft helt den samme interesse som tidligere, hvor mange asylansøgere havde opholdt sig i Danmark i mere end 1 år, før sagen blev behandlet i Flygtningenævnet.

Ved vurderingen af, om længere tids ophold uden for Danmark skal tillægges asylretlig relevans, må der fortsat skelnes mellem de forskellige nationaliteter, ligesom der må foretages en afvejning af fraværets længde i forbindelse med de øvrige oplysninger om asylansøgerens forhold.

Som det fremgår af gennemgangen af nævnets praksis i afsnit 3.2, har fraværets længde fortsat haft betydning i sager vedrørende iranske statsborgere, hvorimod dette forhold - muligvis som følge af den kortere sagsbehandlingstid - ikke synes at være fremhævet i afgørelser vedrørende polske statsborgere. Ved vurderingen af tidsfaktorens betydning i sager vedrørende iranske statsborgere lægger nævnet navnlig vægt på længden af asylansøgerens udokumenterede ophold uden for hjemlandet. Såfremt en ansøger f.eks. er indrejst på et visum til Danmark og under sit ophold her i landet har fået dette forlænget, vil det således i relation til tidsfaktoren være afgørende, hvor lang tid ansøgeren - udover visumperioden - har opholdt sig uden for Iran.

Hvad angår betydningen af fraværets længde for andre nationalitetsgrupper er det fortsat generelt således, at længere tids fravær fra hjemlandet ikke tillægges afgørende betydning ved bedømmelsen af asylgrundlaget, men varigheden af fraværet vil efter omstændighederne kunne indgå som et moment i nævnets

afgørelse.

I sager, hvor der sker en forlængelse af sagens behandling på grund af genoptagelsesbegæring eller klager til Folketingets Ombudsmand, er det nævnets praksis, at dette ikke i sig selv kan føre til en ændret vurdering af ansøgerens asylgrundlag.

3.2.3 Betydningen af offentlig fremtræden under opholdet i Danmark.

Spørgsmålet om betydningen af en asylansøgers offentlige fremtræden under sit ophold i Danmark er behandlet i formandskabets første beretning side 146-47.

I tiden efter beretningen har spørgsmålet navnlig været fremme i 2 sager, som er afgjort i nævnet i efteråret 1988. I begge sager, der vedrørte polske familier, havde Direktoratet for Udlændinge oprindelig meddelt afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren i udlændingelovens § 53 a, stk. 3. Efter afslaget havde asylansøgerne i en længere periode deltaget i en protestaktion på Christiansborg Slotsplads sammen med en række andre polske asylansøgere. Den nævnte aktion havde været omtalt i såvel den danske som den polske presse, ligesom deltagerne i aktionen flere gange var blevet fotograferet. I den ene sag havde den mandlige asylansøgers navn desuden været nævnt i en dansk avis i forbindelse med, at han som talsmand for gruppen havde udtalt sig til en journalist, mens der i den anden sag var blevet bragt et foto af den mandlige ansøger i en dansk avis. I ingen af de 2 sager fandt nævnet, at ansøgerne ved indrejsen i Danmark opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet fandt endvidere ikke, at ansøgernes efterfølgende deltagelse i demonstrationen her i landet kunne ændre denne vurdering eller i øvrigt føre til en antagelse om, at der ville være en sådan risiko for forfølgelse af ansøgerne ved en tilbagevenden til

Polen, at det ikke burde kræves, at de vendte tilbage. Nævnet stadfæstede derfor direktoratets afslag på asyl.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3 (Polen), der indeholder en nærmere omtale af den ene af de 2 afgørelser (1988-21-267).

3.2.4 Betydningen af kriminelle forhold forud for nævnets afgørelse.

Nævnet har i den forløbne periode taget stilling til flere sager, hvor ansøgeren forud for nævnets afgørelse har begået alvorlig kriminalitet i udlandet. Der har været tale om sager, hvor kriminaliteten ikke har været pådømt ved en udenlandsk domstol, og hvor man således har været uden for det område, der reguleres af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1.

I flere af disse sager har nævnet meddelt afslag på asyl under henvisning til flygtningekonventionens art. 1.F.b., hvorefter konventionen ikke finder anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette. Nævnet har i denne forbindelse fundet, at bestemmelsen i konventionens art. 1. F. b. ikke alene finder anvendelse ved vurderingen af, om der skal meddeles konventionsstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 1, men også ved vurderingen af, om der skal meddeles de facto-status efter § 7, stk. 2. (jfr. f.eks. 1987-2-4058, der er omtalt nedenfor).

Det er nævnets opfattelse, at flygtningekonventionens art. 1. F. b. efter sin ordlyd må fortolkes således, at også forsøgshandlinger kan være omfattet af bestemmelsen. Såvel efter dansk ret som i de retssystemer, vi sædvanligvis sammenligner os med, antages det, at forsøgshandlinger af en vis styrke i sig selv anses for strafbare på samme måde som tilsvarende fuldbyrdede forhold. Efter nævnets opfattelse indebærer dette imidlertid

ikke, at enhver forsøgshandling omfattes af flygtningekonventionens art 1. F. b. Som anført i bestemmelsen kræves det, at der skal være tale om en forbrydelse af alvorlig karakter, og der bør således i de sager, hvor spørgsmålet om anvendelse af konventionens art 1. F. b. opstår, også ved forsøgshandlinger foretages en konkret vurdering af, om handlingen har en sådan grovhed, at det - sammenholdt med de øvrige oplysninger i asylsagen - bør føre til, at den pågældende nægtes asyl.

Nævnet har i en enkelt sag (1988-21-205) taget stilling til det nævnte spørgsmål. Der var tale om en ansøger, der havde deltaget i et mislykket attentat mod 26 personer, og nævnet fandt, at handlingen - selvom der kun var tale om et forsøg - var omfattet af konventionens art. 1. F. b. (jfr. nærmere nedenfor).

Anvendelsen af konventionens art. 1. F. b. forudsætter efter nævnets opfattelse, at den begåede kriminalitet utvivlsomt må betegnes som en borgerlig og ikke en politisk forbrydelse. Som omtalt i formandskabets 1. beretning kan denne sondring imidlertid være vanskelig at foretage navnlig for visse nationaliteters vedkommende, og nævnet har da også i den forløbne periode afvist at lade bestemmelsen komme til anvendelse i tilfælde, hvor kriminaliteten ikke med sikkerhed kunne betegnes som en borgerlig forbrydelse.

Som eksempler på nævnets praksis kan nævnes:

Beslutning af 28. september 1987 (1988-21-205): 27-årig mand, ægyptisk statsborger, indrejst i december 1986. Han havde fra 1978 til 1986 været medlem af organisationen Islamisk Jihad. Fra oktober 1981 til oktober 1983 havde han siddet fængslet uden dom, ligesom hans bopæl i forbindelse hermed var blevet ransaget. Han mente desuden, at hans broder var blevet dræbt af myndighederne under et fængselsophold. For at hævne sig på myndighederne deltog ansøgeren den 30. april 1986 i et attentat

mod det hemmelige politis afdeling i Alexandria. I nævnet forklarede ansøgeren dog, at han af lederen af sin celle var blevet beordret til at deltage i attentatet. Det var meningen, at en general skulle skydes, at bygningen skulle stormes, og at der derefter skulle smides håndgranater i de rum, hvor man vidste, at der befandt sig højtstående personer. Ialt skulle 26 personer dræbes. Attentatet skulle være et slag i ansigtet på myndighederne, idet man ville vise, at undtagelseslovene kunne gennemhulles. Attentatmændene nåede imidlertid kun at affyre et enkelt skud, inden de selv blev beskudt fra bygningens tag og måtte flygte fra stedet. Direktoratet tilkendegav under sagen, at man isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, og at man ikke ville bestride hans oplysninger om, at han havde været tilbageholdt fra 1981 til 1983. Nævnet lagde ved afgørelsen til grund, at ansøgeren på grund af deltagelse i attentatforsøget var omfattet af Flygtningekonventionens art. 1. F. b, hvorfor han var udelukket fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Af samme grund fandt nævnets flertal heller ikke grundlag for at meddele opholdstilladelse efter § 7, stk. 2. Afslag.

Beslutning af 30. november 1987 (1987-2-4058). 20-årig mand, libanesisk statsborger, indrejst i september 1986. Han var sunni-muslim og havde fra 1981 til begyndelsen af 1984 været medlem af PLO og blandt andet deltaget i kampe for Arafat mod udbrydergruppen i PLO. I november 1983 var ansøgeren efter ordre fra sin foresatte med til at likvidere en af lederne fra udbrydergruppen, og i december samme år udførte han ligeledes efter militær ordre et drab på en person fra den syriske efterretningstjeneste. Efter at Arafat i januar 1984 havde forladt Libanon, tilsluttede ansøgeren sig en militi under Al Tawheed ved navn Jundallah, hvor han var med i en specialgruppe, der dels foretog likvideringsopgaver dels deltog i specielle militære aktioner. I maj 1984 fik ansøgeren sammen med 6 andre ordre til at likvidere en agent fra den libanesiske efterretningstjeneste. De opsøgte den pågældende i en forretning i

Tripoli og tvang ham og hans 2 bodyguards med ud til et strandområde, hvor ansøgeren skød agenten. De 2 bodyguards blev også skudt. I juni og juli samme år likviderede ansøgeren efter ordre fra sin foresatte 2 andre agenter fra den libanesiske efterretningstjeneste. Ansøgeren havde herudover likvideret en officer fra den libanesiske hær. Under afhøringen hos politiet forklarede ansøgeren, at sidstnævnte drab først og fremmest skete som hævn for, at den pågældende havde skudt ansøgerens ven. Desuden var den pågældende en "farlig mand", idet han var professionel soldat samt medlem af Det Arabiske Demokratiske Parti. Ansøgeren forklarede endvidere, at drabet både var et privat anliggende og et politisk mord, og at han selv havde fået ideen til drabet. Under en samtale med en repræsentant fra Direktoratet for Udlændinge bekræftede ansøgeren, at den pågældende officer blev skudt, fordi han havde skudt ansøgerens ven. I nævnet forklarede ansøgeren derimod, at likvideringen skete efter ordre fra hans foresatte, og at baggrunden for drabet var, at officeren var medlem af Det Arabiske Demokratiske Parti og var kendt for at stå bag adskillige kamphandlinger mod Al Tawheed. Nævnet forkastede ansøgerens forklaring for nævnet om, at drabet på officeren også blev udført efter ordre, og lagde til grund, at den væsentligste årsag havde været ansøgerens ønske om at hævne en ven. Med hensyn til drabet på de 2 bodyguards bemærkede nævnet, at man fandt det overordentligt betænkeligt at karakterisere dette som en politisk forbrydelse, idet det fandt sted i et område, der var kontrolleret af den gruppe, som ansøgeren tilhørte. Nævnet fandt herefter, at i hvert fald drabet på officeren måtte anses for omfattet af flygtningekonventionens art. 1. F. b. Da nævnet endvidere fandt, at den nævnte bestemmelse også finder anvendelse ved vurderingen af, om der er grundlag for at meddele de facto-status efter § 7, stk. 1, nr. 2 (nu § 7, stk. 2), meddelte nævnet herefter afslag.

Nævnets beslutning af 3. februar 1988 (j.nr. 1987-2-3664).
25-årig mand, libanesisk statsborger, indrejst i juli 1986. Han

var kristen og var fra 1980 til 1983 tilknyttet Lebanese Forces. Efter at han havde haft forskellige problemer med falangisterne, der indtil 1983 eller 1984 havde magten i Lebanese Forces, udrejste han i 1984 til Sverige, hvor han søgte asyl. Han fik afslag og rejste i juli 1985 tilbage til Libanon, hvor han blev tilknyttet sikkerhedsafdelingen i Lebanese Forces som ansvarlig for en gruppe på 30 personer. Ansøgeren oplyste over for Direktoratet for Udlændinge, at han i oktober 1985 sammen med 5 andre fra sin gruppe dræbte 3 regeringssoldater, herunder en officer, for at hævne drabet på sin morbroder i 1977. 2 dage senere dræbte han endvidere en falangist i forbindelse med, at falangisterne havde angrebet en vejspærring. Ansøgeren ændrede senere denne forklaring, idet han over for politiet oplyste, at han i december 1985 sammen med 4 underordnede dræbte en falangist ved et checkpoint, efter at den pågældende var begyndt at skyde mod ansøgerens gruppe. Dagen efter dræbte hans gruppe efter ordre fra deres parti en navngiven officer fra den libanesiske hær ved et bagholdsangreb. I nævnet forklarede ansøgeren, at han modtog ordre fra Houbeika om at opstille en vejspærring, likvidere officeren og derefter flygte. Ansøgeren havde ikke noget imod at udføre ordren, idet den pågældende officer havde afslået at hjælpe ansøgerens morbroder, inden denne blev dræbt af falangisterne. 2 dage senere beordrede nogle overordnede ansøgeren til at opstille en vejspærring. Nogle falangister ville forhindre dette, og der opstod herunder en skudveksling, hvor en af falangisterne, der tilhørte Geagea-fraktionen, blev dræbt og 2 af ansøgerens folk såret. Nævnets flertal fandt ikke at kunne forkaste rigtigheden af den forklaring, som ansøgeren havde afgivet for nævnet og fandt herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Libanon ville være udsat for en sådan risiko for forfølgelse, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage. Flertallet fandt endvidere ikke, at asyl burde udelukkes efter flygtningekonventionens art. 1. F. b., idet drabene - selvom der tillige måtte være indgået et hævnmotiv ved et af dem - dog ikke utvivlsomt kunne betegnes som borgerlige og ikke politiske forbrydelser. Nævnet meddelte

herefter de facto-status.

3.2.5 Betydningen af tortur. (1988-20-6 og 1988-20-13)

Det forekommer jævnligt, at en asylansøger til støtte for sin asylansøgning anfører, at han i sit hjemland har været udsat for tortur eller torturlignende behandling. I sådanne sager henvises der ofte til lægeerklæringer, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals danske lægegruppe, der nærmere belyser ansøgerens forklaring om torturen.

Flygtningekonventionens flygtningebegreb omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, jfr. herved konventionens art. 1, litra A, nr. 2. Da tortur må anses som udtryk for en konkret og individuel forfølgelse vil det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller torturlignende behandling, dog være af væsentlig betydning ved vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, er opfyldt. Heraf følger imidlertid efter nævnets opfattelse ikke, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, uden videre kan anses for opfyldt i tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland.

Meddelelse af opholdstilladelse som flygtning må således under alle omstændigheder forudsætte, at forfølgelsen af den pågældende skyldes forhold, som er asylretligt relevante. Hvis forfølgelsen skyldes andre forhold, f.eks. almindelig borgerlig kriminalitet, må en eventuel opholdstilladelse i givet fald meddeles på andet grundlag. Det er endvidere nævnets opfattelse, at det er asylansøgerens situation ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet, der er afgørende for, om asyl bør meddeles. Dette betyder, at nævnet som i andre sager skal foretage en vurdering af risikoen for (fortsat) forfølgelse i hjem-

landet. Flygtningenævnet har således i nogle af de sager, som har foreligget til afgørelse, lagt til grund, at asylansøgeren har været udsat for tortur i hjemlandet, men det er samtidig blevet lagt til grund, at vedkommende efter torturen har opholdt sig legalt og uantastet i hjemlandet gennem længere tid før udrejsen. I sådanne sager er det nævnets praksis, at oplysningerne om den stedfundne tortur ikke uden videre kan tillægges afgørende betydning for asylspørgsmålet. Også i andre situationer tillægges oplysninger om tortur eller torturlignende behandling mindre betydning for sagens afgørelse. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis menneskerettighedsstuationen i det pågældende land er bedret siden asylansøgerens udrejse.

Det forhold, at en asylansøger subjektivt nærer en stærk - men efter nævnets opfattelse ubegrundet - frygt for forfølgelse ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet, er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at begrunde asyl, jfr. formandskabets l. betretning s. 147. Flygtningenævnet har imidlertid i enkelte sager lagt vægt på en sådan udtalt subjektiv frygt hos en asylansøger og ladet dette indgå som et blandt flere momenter, der har medført asyl. En forudsætning herfor må dog under alle omstændigheder være, at den frygt for forfølgelse, som asylansøgeren føler, må være rimeligt begrundet i de øvrige oplysninger om den pågældendes asylgrundlag og i oplysningerne om forholdene i hjemlandet, jfr. herved flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2 ("...som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse...") og punkterne 37 ff. i "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status". I denne forbindelse er Flygtningenævnet opmærksom på, at der kan forekomme tilfælde, hvor en asylansøger i sit hjemland har været udsat for forfølgelse af en sådan karakter, f.eks. grov tortur, at det, uanset at risikoen for fortsat forfølgelse ved tilbagevenden til hjemlandet må vurderes som værende af underordnet karakter, ikke bør kræves, at den pågældende vender hjem, jfr. herved princippet i flygtningekonventionens art. 1, litra C, (5), stk. 2.

3.3. Oversigt over praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2.

Afrika.

1. Algeriet.

Beslutning af 30. juni 1987 (87-2-3946). Ung mand, indrejst i Danmark 16. oktober 1986 legitimeret med nationalitetspas. Han havde været medlem af De Muslimske Brødre fra medio 1979 til august 1981. Hans arbejde for bevægelsen bestod i at rådgive faderen, der var muslimsk præst og besad en ledende post i organisationen, samt hverve nye medlemmer. I 1981 blev han idømt 2 års fængsel grundet sit medlemskab af organisationen. Siden september 1983 havde han været medlem af den forbudte organisation M.D.A., der sammen med De Muslimske Brødre arbejder på at opbygge et nyt Algeriet. Hans arbejde for bevægelsen bestod i at uddele den illegale avis Al Badil. Efter at ansøgeren i begyndelsen af september 1986 over for en fransk radiostation havde givet udtryk for, at hans bror, der havde søgt asyl i Frankrig, ikke havde begået selvmord, men var blevet dræbt af den algierske efterretningstjeneste, blev han eftersøgt af myndighederne. Han blev den 14. september 1986 afhørt af politiet i anledning af sine udtalelser, og han frygtede herefter at blive idømt husarrest på livstid som følge af sine aktiviteter for M.D.A. Han fik af et familiemedlem oplyst, at han skulle stilles for en militærdomstol den 16. oktober 1986. Han udrejste herefter ved den pågældendes hjælp af Algeriet den 15. oktober 1986 uden problemer. Ansøgeren afgav i nævnet på flere punkter en ny forklaring. Nævnet kunne ikke lægge til grund, at myndighederne var bekendt med ansøgerens virke for M.D.A. og meddelte herefter afslag, idet man ikke fandt, at han havde været konkret forfulgt af myndighederne eller ved en tilbagevenden ville være udsat for

en risiko herfor på en sådan måde, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

2. Etiopien.

Beslutning af 5. december 1988 (88-21-410). Ung mand, indrejst i Danmark den 22. september 1988 på et falsk somaliapas. Han var født og opvokset i Ogaden, hvorfra han udrejste til Somalia i marts 1988. Han havde aldrig været medlem af politiske foreninger eller organisationer, og han havde aldrig været udsat for straffeprocessuelle indgreb. Hans forældre og søster blev alle dræbt ved et færdselsuheld i 1986. Under sagens behandling i Flygtningenævnet forklarede han, at hans fader inden sin død forsøgte at starte et oprør mod de etiopiske styrker, og at hans familie blev dræbt 6 måneder senere under flugt fra det etiopiske militær. Efter denne episode holdt ansøgeren sig skjult for myndighederne i 1 1/2 år indtil udrejsen. Uanset om hans forklaring måtte blive lagt til grund, fremgik det af denne, at han ikke selv havde udøvet nogen politisk aktivitet inden udrejsen, og at han ikke havde været forfulgt af de etiopiske myndigheder, hvorfor han meddeltes afslag.

3. Gambia.

Beslutning af 7. april 1988 (87-2-4063). Ung mand, indrejst den 8. maj 1987 legitimeret med nationalitetspas. Han havde siden 1982 været medlem af Moja-bevægelsen, hvor han havde indsamlet informationer samt uddelt løbesedler. Endvidere havde han ifølge sin forklaring deltaget i møder i bevægelsens styrelseskomite på 12 medlemmer allerede efter 1 måneds medlemskab. I forsommeren 1986 blev han anholdt og kortvarigt tilbageholdt på politistationen. Han blev afhørt om sit medlemskab af Moja. Under afhøringen blev han udsat for elektriske stød. Ved samme lejlighed blev hans bopæl ransaget, uden at man dog fandt noget

belastende materiale. I september 1986 blev han afskediget fra sit arbejde som offentlig ansat dyrlæge, hvilket efter hans opfattelse hang sammen med myndighedernes mistanke til ham. Han udrejste legalt og uden problemer i marts 1987 kort tid efter, at lederen af styrelseskomiteen var blevet arresteret. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af en gruppe med tilknytning til Moja-bevægelsen, men ikke at han havde haft en ledende stilling inden for bevægelsen. Herefter meddelte nævnet afslag, idet ansøgeren efter de foreliggende baggrundsoplysninger om de politiske forhold i Gambia ikke risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at han opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7.

4. Ghana

Beslutning af 8. april 1987 (86-2-3189). Mand i fyrrerne, indrejst i Danmark i juni 1986. Han havde siden 1976 været medlem af fagforeningen Maize Growers Society, der er en underafdeling af Farmers Industrial Union. I perioden fra 1979 til 1985 var han formand i organisationen. Den 15. august 1984 blev han anholdt i forbindelse med, at han ledede en fredelig demonstration mod regeringens politik. Han blev løsladt efter 6 måneder ved hjælp fra en ven, der var officer. Den 9. september 1985 blev han anholdt og tilbageholdt i en uge, efter at fagforeningen havde besluttet at boykotte leveringen af majs til regeringen. Han blev løsladt mod kaution. Den 5. december 1985 blev han på ny anholdt af militæret efter at have arrangeret og deltaget i en strejke. I forbindelse hermed tog man hans kvæg og nedbrændte hans gård. Han blev afhørt 2 gange og sigtet for at have provokeret befolkningen til opstand mod regeringen. Den 18. januar 1986 blev han løsladt mod bestikkelse. Han ville senere få besked om, hvornår han skulle møde i retten. Han skaffede sig herefter et falsk pas og udrejste illegalt af Ghana den 28. januar 1986. Konventions-status.

Beslutning af 19. maj 1987 (86-2-3281). Ung mand, indrejst i Danmark den 15. august 1986. Han havde siden 1981 været medlem af Kumasi Drivers Union. Han havde endvidere været medlem af Peoples Defence Komitee fra 1984 til 1986. Han deltog i 1985 i en ulovlig demonstration arrangeret af Kumasi Drivers Union mod regeringens planer om at sænke taksterne for taxakørsel. Han blev i den anledning sammen med mange andre af de demonstrerende anholdt og tilbageholdt af politiet i en uge, hvorunder han jævnligt blev slået. Han blev løsladt mod kaution og pålagt meldepligt hos politiet. Han udrejste kort tid efter uden problemer og opholdt sig herefter i Syrien indtil indrejsen i Danmark. Afslag, idet han ikke kunne anses for konkret forfulgt eller ved en hjemvenden være udsat for en sådan risiko herfor, at han opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7.

Beslutning af 26. maj 1987 (87-2-3917). Mand i trediveerne indrejst i Danmark i oktober 1986. Hans fader havde været leder af P.N.P. Ansøgeren støttede faderens politiske overbevisning, men havde ikke selv været politisk aktiv på nogen måde. Faderen og moderen blev anholdt og sigtet for korrupsion omkring årsskiftet 1983/84. Ansøgeren frygtede at blive anholdt, hvorfor han rejste til Togo uden om grænsekontrollen gennem bushen. Afslag, idet der efter de foreliggende oplysninger ikke fandtes holdepunkter for at antage, at pårørende til tidligere P.N.P.-ledere ville blive udsat for en sådan risiko for forfølgelse, at de alene på grund af slægtskabet var omfattet af udlændingelovens § 7.

Beslutning af 6. juni 1988 (86-2-3335). Mand i trediveerne, indrejst i Danmark den 9. juni 1986 legitimeret med nationalitetspas. Han havde siden 1979 været medlem af PNP og deltog den 21. juni 1986 i et kupforsøg mod Rawlings styre. Kupforsøget mislykkedes, hvorfor han samme dag flygtede til Nigeria sammen med 3 andre. De blev anholdt af sikkerhedsagenter fra det nigerianske politi den 27. maj 1987, men det lykkedes dem mod

bestikkelse at opnå flybilletter til forskellige lande. Ansøgeren fik en billet til Danmark, men blev i London afvist på grund af manglende visum og sendt til Lagos. Kort efter ankomsten blev han på ny anholdt, men mod bestikkelse lykkedes det ham igen at skaffe sig en billet til Danmark. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at han havde deltaget i et kupforsøg og fandt herefter ikke, at det burde kræves, at han vendte tilbage til Ghana. F-status.

Beslutning af 13. september 1988 (88-21-215). Mand i trediveerne, indrejst i Danmark den 9. maj 1988 legitimeret med falsk togolesisk pas. Han havde været medlem af GDM siden 1984. Han var gruppeleder for en gruppe på 6 personer og hentede GDM-publikatioer hos et GDM-medlem i Accra. Materialet blev alene brugt til intern læsning og diskussion i gruppen. I februar 1985 var han med til at fejre, at Rawlings skulle være styrtet ved et kup, idet ansøgeren blandt andet hængte plakater op, som opfordrede til at afskaffe militæret og genindføre demokratiet. Da han blev klar over, at nyheden om Rawlings fald ikke var sand, og at politiet havde søgt efter ham på bopælen, udrejste han til BRD, hvor han søgte om asyl. Han vendte imidlertid tilbage til Ghana i november 1985, efter at hans fader havde oplyst, at hans sag var afsluttet. Den 15. april 1987 deltog ansøgeren i et af PNDC arrangeret hvervemøde, hvorunder han tog ordet og anbefalede, at regeringen, i stedet for at bruge penge til at træne soldater, hellere skulle bruge pengene til at afskaffe den nød, som befolkningen led under. Der opstod en del uro, og ansøgeren forlod herefter mødet. Da han om aftenen konstaterede, at politiet havde ransaget hans bopæl og medtaget noget tryksager vedrørende GDM samt spurgt efter ham hos hans forældre, flygtede han over grænsen til Togo, hvor han skaffede sig et falsk togolesisk pas. Han udrejste af Togo på det falske pas. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren efter hjemkomsten fra BRD i 1985 ikke havde haft problemer i forbindelse med sine tidligere aktiviteter, at

han alene på underordnet plan havde udøvet politiske aktiviteter, og at hans eneste udadvendte aktivitet havde været et indlæg på et militært hvervemøde i en mindre by. Herefter fandt nævnet - uanset om myndighederne måtte have fundet nogle enkelte tryksager fra GDM - ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være udsat for en sådan risiko for forfølgelse, at der var tilstrækkeligt grundlag for at meddele ham opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Afslag.

5. Marokko.

Beslutning af 19. november 1987 (87-2-4108). Ung mand, indrejst i Danmark den 12. august 1986 legitimeret med nationalitetspas. Han havde fra 1981 til 1984 været medlem af fagforeningen CDT. Han havde endvidere været medlem af den illegale politiske organisation El Taadudia siden organisationens stiftelse i 1975. Hans arbejde for organisationene bestod i at uddele tryksager blandt venner samt deltagelse i møder og strejker. Myndighederne havde ikke kendskab til ansøgerens aktiviteter. I april og maj 1986 havde han modtaget indkaldelser til aftjening af værnepligt. Han ønskede imidlertid ikke at aftjene værnepligt, hvorfor han udeblev fra tjenesten. Han blev herefter eftersøgt af militæret. I juli 1986 foretog politiet en husransagning, hvorunder man fandt illegale tryksager. Ansøgeren besluttede i sommeren 1986 at forlade hjemlandet, da han var eftersøgt af militæret. Han udrejste den 4. august 1986 legalt med skib fra Tanger. Som motiv for sin ansøgning angav han, at han risikerede 5 års fængsel på grund af udeblivelsen fra militærtjeneste samt livsvarigt fængsel for sin besiddelse af illegale tryksager. Udenrigsministeriet havde i sagen oplyst, at straffen for udeblivelse fra militærtjeneste i praksis er 3-6 ugers fængsel. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerens politiske aktiviteter havde været af meget begrænset omfang, og at han ikke på grund af disse havde været forfulgt inden udrejsen. Uanset om fundet af politisk materiale på hans bopæl blev lagt til grund, kunne det ikke antages, at

han var eftersøgt på grund af sine politiske aktiviteter, og der fandtes derfor heller ikke at være nogen risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Marokko. Herefter meddeltes ansøgeren afslag, da ønsket om at undgå militærtjeneste ikke var asylbegrundende.

6. Sierra Leone.

Beslutning af 5. august 1987 (87-2-3980). Mand i trediveerne, indrejst i Danmark den 7. juli 1986 legitimeret med gyldigt nationalitetspas. Han havde fra 1982 til 1986 været medlem af Sierra Leone Demokratiske Parti (S.L.D.P.) Hans arbejde for partiet bestod i at opspore korrupsionssager og derefter skrive om dem i avisen Tablet. Avishuset blev brændt ned i maj 1984. Han mente, at regeringen stod bag nedbrændingen. I forbindelse med episoden blev 2 af ansøgerens venner dræbt, mens andre blev arresteret og tortureret. Det lykkedes ansøgeren at flygte og efter opfordring fra nogle venner, der var politiofficerer, gik han under jorden i 2 år. I juni 1986 blev han anholdt, fordi han uddelte legale aviser for S.L.D.P. Han blev fængslet i 2 uger i Freetown C.I.D., men blev ikke afhørt under fængslingen. Han blev løsladt på grund af bestikkelse. Han udrejste legalt og uden problemer gennem lufthavnen i Freetown. Selv om ansøgerens forklaring om at have været fængslet i 14 dage måtte blive lagt til grund, fandtes der efter baggrundsoplysningerne om Sierra Leone og omfanget af hans aktiviteter ikke at være risiko for forfølgelse af ansøgeren ved en tilbagevenden, hvorefter der meddeltes afslag.

Beslutning af 28. august 1987 (88-21-419). Mand i trediveerne, indrejst i Danmark den 15. januar 1986 legitimeret med gyldigt nationalitetspas. Han havde siden 1968 været medlem af Sierra Leone Peoples Party (S.L.P.P.) Hans aktiviteter for partiet havde alene bestået i uddeling af flyveblade i 1978. Partiet blev forbudt i 1978. Hans fader, der tilhørte S.L.P.P., var fra 1968 til 1978 medlem af en samlingsregering. Faderen blev

henrettet i 1978 mistænkt for at have deltaget i et kupforsøg samme år. Han udrejste af Sierra Leone i 1980 sammen med sin mor og sine søskende, men havde siden flere gange været på besøg i hjemlandet. Afslag, idet ansøgeren ikke selv havde været udsat for overgreb og ikke ved en tilbagevenden til hjemlandet fandtes at være udsat for en risiko for forfølgelse.

7. Somalia.

Beslutning af 14. december 1987 (87-2-3787). Mand i trediveerne, indrejst i Danmark den 10. august 1986 legitimeret med nationalitetspas gyldigt til 22. maj 1987. Han havde siden 1980 været aktiv for SSDF, men fik først medlemskort til bevægelsen i 1983. Hans arbejde for bevægelsen bestod i at fungere som vejviser og hjælpe forskellige tilhængere af bevægelsen til et område ved grænsen til Etiopien, hvor bevægelsens hovedkvarter var beliggende. I 1981 blev han 2 gange anholdt og tilbageholdt i 1 uge, mistænkt for at være medlem af SSDF. I slutningen af 1982 blev han tilbageholdt i 1 måned, hvorunder han blev udsat for tortur. I marts eller april 1985 blev ansøgeren på ny anholdt og fængslet - denne gang i ca. 1 1/2 måned. Ved denne lejlighed, hvor han på ny var udsat for tortur, gav politiet udtryk for, at man havde kendskab til hans arbejde for SSDF. Efter denne anholdelse besluttede han at udrejse, og hans hustru skaffede ham herefter et pas mod betaling. Udrejsen fandt sted den 1. juli 1985. Efter ankomsten til Danmark havde han gennem sin familie fået oplyst, at han var eftersøgt. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været medlem af SSDF og havde været tilbageholdt og tortureret som forklaret. På baggrund af de generelle oplysninger om Somalia samt henset til, at ansøgerens pas var udløbet, meddelte flertallet ham herefter de facto-status. (Mindretallet gik ind for konventionsstatus).

Beslutning af 13. april 1988 (88-21-40). Ung mand indrejst i Danmark den 23. september 1987 legitimeret med

nationalitetspas. Han tilhørte Habor Younis stammen, som er tilsluttet ISAAQ-stammen. På grund af stammetilhørsforholdet var ansøgeren og hans familie automatisk medlemmer af SNM. Hans fader blev i 1983 idømt livsvarigt fængsel som følge af sine aktiviteter for SNM. Faderen døde under fængselsopholdet. Flere familiemedlemmer var blevet dræbt af militæret. I 1982 var ansøgeren med til at arrangere en strejke i protest mod regeringen. Demonstrationen medførte massearrestationer. Ansøgeren forklarede over for politiet, at han selv var undsluppet fra politiet, men oplyste i nævnet, at han blev anholdt og idømt 5 måneders fængsel. Vedrørende sine aktiviteter for SNM i perioden fra 1983 til 1985 afgav ansøgeren ligeledes skiftende forklaringer, men forklarede blandt andet, at han havde fungeret som kurér for en lille SNM-gruppe. Nævnets flertal lagde til grund, at ansøgeren havde udført aktiviteter for SNM, og dette flertal fandt ikke at kunne udelukke, at myndighederne var bekendt hermed. Under hensyn hertil samt til de generelle oplysninger om Somalia meddelte dette flertal ansøgeren de facto-status.

Beslutning af 5. december 1988 (88-21-412). Ung mand, indrejst i Danmark den 22. september 1988 legitimeret med falsk somalisk pas. Han havde aldrig været medlem af politiske foreninger eller partier, men sympatiserede med SNM. Han havde aldrig været udsat for straffeprocessuelle indgreb, og han mente ikke at være eftersøgt i sit hjemland. Over for politiet forklarede ansøgeren, at han udrejste af Somalia til Indien i 1984 for at studere psykologi, mens han i nævnet oplyste, at udrejsen var begrundet i faderens politiske aktiviteter for SNM. I Indien deltog han i en somalisk studenterorganisation, der havde til formål at modarbejde det somaliske styre. Organisationen udvekslede synspunkter med SNM og skrev kritiske artikler i de indiske aviser. Den somaliske ambassadør i Bombay modarbejdede organisationen på alle tænkelige måder, og ansøgeren mente, at de somaliske myndigheder var blevet underrettet om hans aktiviteter, således at han var registreret som modstander af

styret. Flygtningenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde været genstand for særlig opmærksomhed fra den somaliske ambassadørs side. Nævnet fandt, at ansøgeren hverken før eller efter sin udrejse af Somalia havde udfoldet aktiviteter, der kunne begrunde asyl, ligesom ansøgerens forklaring ikke i øvrigt gav grundlag for at antage, at han ville være udsat for en risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden og meddelte afslag.

8. Uganda.

Beslutning af 29. juni 1988 (88-21-60). Mand i trediverne fra Acholi-stammen, indrejst i Danmark i marts 1987 legitimeret med gyldigt nationalitetspas. Fra maj 1980 til september 1981 var han kampagneleder for UPC i Gulu-området. I september 1981 rejste han til Kina for at studere. Han var med til at stifte en lokal afdeling af NUSU i Kina og blev i 1983 formand for organisationen. Han kom i den forbindelse i kontakt med en diplomat på den ugandiske ambassade i Kina. Gennem den pågældende fik han mulighed for at færdes frit i ambassaden, og han kunne her udspionere ambassaderåden, som var en fjende af Obote. I maj 1986, efter Musevenis magtovertagelse, deltog han i en demonstration på ambassaden i Kina i protest mod regeringens krænkelse af menneskerettighederne i Uganda. Ansøgeren afsluttede sine studier i sommeren 1986 og opholdt sig herefter i Hong Kong indtil indreisen i Danmark. Afslag, idet et flertal ikke fandt, at ansøgerens aktiviteter efter Musevenis magtovertagelse sammenholdt med hans tidligere politiske aktiviteter var af en sådan karakter, at de på baggrund af oplysningerne om forholdene i Uganda kunne antages at ville medføre risiko for forfølgelse.

Beslutning af 2. august 1988 (88-21-110). Mand først i trediverne, indrejst i Danmark i februar 1988 legitimeret med gyldigt nationalitetspas. Han havde siden september 1986 været medlem af UPDM. Hans arbejde for organisationen bestod i at indsamle

penge i Kampala og bringe disse til Nairobi til UPDM's militære afdeling UPDA. Han afleverede pengene til Justine Odong, der er leder af UPDA. Han havde i 1986 og 1987 deltaget i flere møder med Odong. Endvidere viderebragte han informationer om forholdene i Uganda i samarbejde med en kontaktperson. Den 7. februar 1988 fik ansøgeren af en bekendt underretning om, at hans kontaktperson var blevet arresteret, og at den pågældende under tortur antageligt havde røbet ansøgerens aktiviteter samt tilknytning til Odong. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring om sine aktiviteter til grund. Et flertal fandt desuden ikke at kunne afvise muligheden af, at de ugandiske myndigheder var bekendt med disse aktiviteter og meddelte herefter de facto-status, idet der hensås til ansøgerens særlige samarbejde med Odong.

Beslutning af 13. februar 1989 (88-21-65). Mand i tredive år tilhørende Muganda-stammen, indrejst i Danmark den 20. november 1987 legitimeret med gyldigt nationalitetspas. Han havde siden 1984 været medlem af Fedemo og dette partis militære afdeling. I februar 1987 blev han medlem af Holy Spirit Batallion, der bekæmpede Museveni. Hans arbejde for bevægelsen bestod i at uddele løbesedler og oplyse den lokale befolkning om bevægelsens arbejde. Hans fader havde som soldat været tilknyttet Holy Spirit Batallion og deltaget i kamphandlinger i forskellige dele af Uganda. Faderen var endvidere leder af partiet i deres landsby. Han blev i oktober 1987 angivet til militæret, der herefter brændte familiens hus ned. Ansøgerens fader blev dræbt, mens det lykkedes ansøgeren at undslippe. Han blev kort efter anholdt af politiet mistænkt for at have tilknytning til Holy Spirit Batallion. Han blev tilbageholdt i 2 uger, hvor han blev udsat for mishandling. Han blev løsladt mod betaling af et pengebeløb. Han udrejste af Uganda på et pas lydende på hans eget navn. Selv om ansøgerens forklaring om tilbageholdelsen blev lagt til grund, fandt nævnets flertal ikke, at ansøgeren efter løsladelsen var forfulgt på grund af egne politiske aktiviteter. Efter de baggrundsoplysninger, der

forelå om forholdene i Uganda i 1988, hvorefter blandt andet egentlige modstandssoldater havde fået amnesti, fandt nævnet endvidere ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være udsat for en sådan risiko for forfølgelse, at han opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7. Afslag.

Asien.

1. Bangladesh

Beslutning af 6. december 1988 (1988-21-70). Mand i 20'erne, indrejst i november 1987. Havde i 1980 indmeldt sig i Jatya Samajtantrik Dal's ungdomsorganisation, Bangladesh Chattra League. Ansøgeren var endvidere medlem af centralkomiteen for ingeniører og formidlede komiteens beslutninger vedrørende demonstrationer. Ansøgeren deltog selv aktivt i demonstrationer og møder. I 1981 blev han valgt til en højtstående post i komiteen og havde denne indtil 1983, da han blev valgt til en endnu højere post i organisationen. Denne post bestred han indtil 1984, da han blev sekretær for Bangladesh Chattra League. Han redigerede organisationens blade og skrev endvidere selv indlæg. Endvidere informerede han om komiteens planer i de forskellige distriktskomiteer. I 1985 blev han medlem af Jatya Samajtantrik Dal's centralkomite, hvor han indtil oktober 1986 arbejdede med at informere arbejderbefolkningen og gøre propaganda for den kommunistiske ideologi. I februar 1986 indmeldte han sig i en forening for forfattere, hvis opgave det var at kæmpe for ytringsfrihed. I forbindelse hermed skrev ansøgeren nogle samfundskritiske bøger. I 1987 dannede han endvidere en organisation, som skulle tilgodese de fattige. Organisationen blev aldrig godkendt af myndighederne. Som følge af sine aktiviteter havde ansøgeren flere gange været i konflikt med myndighederne, ligesom han havde været udsat for flere overgreb fra

islamiske tilhængere. I 1983 blev han således arresteret under deltagelse i en demonstration, og var herefter fængslet i 40 dage. I februar 1987 var han udsat for trusler og overfald, i hvilken forbindelse en af ansøgerens venner blev dræbt. I maj 1987 blev han overfaldet af muslimske præster, fordi han havde opponeret mod Ramadantiden. I juni 1987 blev han idømt 37 dages fængsel i forbindelse med deltagelse i en demonstration, men blev løsladt efter at have afsonet 17 dage af straffen. I november 1987 blev der udstedt en arrestordre på ham, fordi han havde deltaget i en demonstration. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter og de forskellige anholdelser til grund. Det lagdes herunder til grund, at anholdelserne af ansøgeren i 1987 var sket i forbindelse med hans medvirken til organiseringen af og deltagelse i demonstrationer, hvorunder der skete masseanholdelser, og at der - ligesom for ansøgerens vedkommende - siden var sket løsladelser i stort omfang. Den omstændighed, at ansøgeren havde været gennem disse anholdelser, fandtes ikke i sig selv at kunne begrunde en antagelse om, at ansøgeren risikerede forfølgelse fra myndighedernes side ved en tilbagevenden til Bangladesh. Efter de foreliggende oplysninger om forholdene i Bangladesh, herunder navnlig om udviklingen i 1988, fandtes der endvidere ikke grundlag for at antage, at ansøgerens forhold efter løsladelsen ville føre til en forfølgelse ved en tilbagevenden. Endelig fandt et flertal af nævnets medlemmer ikke grundlag for at antage, at forholdene i Bangladesh generelt var af en sådan karakter, at en eventuel risiko for repressalier fra organisationer eller partier, der var fjendtligt indstillet over for ansøgeren, kunne begrunde asyl. Afslag.

Beslutning af 6. december 1988 (1988-21-114). Mand i 20'erne, indrejst i oktober 1987. Havde i 1983 indmeldt sig i Bangladesh Awami League. I 1984 blev han stifter og formand for partiets studenterorganisation på et gymnasium. I 1985 blev et partimedlem fra gymnasiet dræbt af et medlem af regeringspartiet, og ansøgeren arrangerede i den anledning et protesttog. I forbin-

delse med demonstrationen blev 127, heriblandt ansøgeren anholdt, og han var herefter tilbageholdt i 1 1/2 måned. I november 1985 blev han optaget i partiets centralkomite. I forbindelse med en strejke i 1987 kom det til sammenstød mellem partimedlemmer og medlemmer fra regeringspartiet, hvorunder ansøgeren og 350 andre personer blev anholdt. Han var fængslet i 2 måneder. Efter løsladelsen henvendte en major fra efterretningstjenesten sig på hans moders bopæl og tilkendegav, at ansøgeren var eftersøgt. Det blev samtidig tilkendegivet, at ansøgeren skulle ophøre med sine aktiviteter, idet han ellers ville risikere at blive dræbt. Da ansøgeren på dette tidspunkt opholdt sig i en anden by, tog man hans broder med som gidsel. Broderen var tilbageholdt i 2 dage, hvorunder han blev afhørt om ansøgeren under anvendelse af tortur. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring om sine politiske aktiviteter og om myndighedernes tilbageholdelse af ham til grund. Da det parti, ansøgeren var medlem af, var lovligt, og anholdelserne var sket som et led i masseanholdelser i forbindelse med deltagelse i demonstrationer, og at der siden - som det også var tilfældet med ansøgeren - var sket løsladelser i stort omfang, fandt nævnet, at den omstændighed, at ansøgeren var anholdt i 1985 og 1987, ikke i sig selv kunne begrunde en antagelse om, at ansøgeren risikerede forfølgelse fra myndighedernes side ved en tilbagevenden til Bangladesh. Efter de foreliggende oplysninger om forholdene i Bangladesh, herunder om udviklingen i 1988, fandtes der endvidere ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bangladesh risikerede forfølgelse af en sådan art, at der var grundlag for at meddele ansøgeren asyl. Heller ikke ansøgerens forklaring om efterretningsofficerens henvendelse på ansøgerens bopæl i september 1987 kunne føre til en sådan antagelse. Afslag.

Beslutning af 1. marts 1989 (1988-21-464). Mand i 30'erne, indrejst i marts 1988. Havde siden 1984 været tilknyttet Awami-ligaen og siden 1986 været medlem. Han var efterfølgende blevet medlem af distriktskomiteen, og hans aktiviteter bestod i at

arrangere møder, holde taler og uddele løbesedler. Uagtet ligaen var legal, blev medlemmerne chikaneret, og efter at have deltaget i en demonstration i november 1987 fik han af en ven at vide, at hans navn var på en arrestordre, og at politiet eftersøgte ham. Han opholdt sig herefter skjult indtil udrejsen. Under opholdet i Danmark fik han at vide, at politiet havde været på bopælen og spurgt efter ham. På baggrund af omfanget af karakteren af ansøgerens aktiviteter for det lovlige parti Awami League sammenholdt med oplysningerne om forholdene i Bangladesh, herunder udviklingen i 1988, fandt nævnet ikke, at ansøgerens - lovlige - politiske aktiviteter i forbindelse med demonstrationen i november 1987, indebar en risiko for forfølgelse af ansøgeren ved en tilbagevenden til Bangladesh. Afslag.

2. Indien

Beslutning af 9. november 1987 (1987-2-3821). Mand i 20'erne, sikh, indrejst i september 1986. Havde i 1980 indmeldt sig i partiet Dal Kahlisa, der var en fraktion af Akdi Dal. Var medlem indtil 1983, da han udrejste. Ansøgerens aktiviteter bestod i deltagelse i demonstrationer. Som følge heraf havde han i 1982 været anholdt 2 gange og tilbageholdt i få dage. Ansøgeren forklarede senere, at han i 1981 havde været anholdt og tilbageholdt i 2 måneder. I 1982 var han tilbageholdt i 3-4 måneder. Han havde endvidere været udsat for mange kortvarige anholdelser. Under anholdelserne var han blevet truet med likvidering. Han udrejste legalt den 15. april 1983 til Cypern. Flygtninge-nævnet lagde til grund, at ansøgeren som menigt medlem af Dal Kahlisa havde deltaget i demonstrationer i tiden indtil udrejsen i 1983. Flertallet fandt ikke, at ansøgeren ved at deltage i aktiviteter af det anførte omfang var berettiget til asyl. Afslag.

Beslutning af 9. november 1987 (1987-2-4073). Mand i 20'erne, sikh, indrejst i september 1986. Havde fra 1980 været medlem af

Babbar Akali Dal (BAD). Hans aktiviteter bestod i at agitere i sin landsby. Endvidere var han bestyrelsesmedlem i BAD og var med til at arrangere 13 demonstrationer i forskellige byer. Nogle af demonstrationerne var lovlige, men udviklede sig voldeligt. Ansøgeren besluttede at udrejse, da 2 BAD-medlemmer var blevet anholdt i august 1982 i forbindelse med en demonstration. Ansøgeren fik at vide, at hans navn figurerede på en liste over personer, der skulle anholdes, sigtet for overtrædelse af den indiske straffelovs § 144, der angik deltagelse i ulovlige demonstrationer. Han skjulte sig indtil udrejsen i 1984. Politiet opsøgte i denne periode bopælen 7-8 gange. Ansøgeren fortsatte sine aktiviteter indtil udrejsen. Afslag, idet et flertal i nævnet ikke fandt, at organisering af og deltagelse i demonstrationer for Babbar Akali Dal ville bevirke, at han ved en tilbagevenden til Indien ville være i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at der burde meddeles asyl.

Beslutning af 17. maj 1988 (1988-21-72). Mand i 30'erne, sikh fra Hoshirpurdistriktet, indrejst i september 1987. Havde været medlem af partiet "Babbar Khalsa". Aktiviteterne bestod i at indsamle oplysninger om politiovergreb, hvilke han videregav til distriktslederen. Endvidere deltog han i agitationsmøder og opsætning af plakater. I 1987 blev distriktslederen dræbt, og ansøgeren mente sig eftersøgt, idet politiet formentlig som følge af hans tilknytning til lederen, havde kendskab til hans medlemskab. Politiet rettede adskillige gange henvendelse på familiens bopæl. Efter den første henvendelse boede ansøgeren hos venner i byen. Ansøgeren fremlagde under sagen en arrestordre, udstedt den 17. august 1987. Det fremgik ikke af arrestordren, hvad ansøgeren skulle være sigtet for. Ansøgeren forklarede senere, at hans arbejde også havde bestået i at deltage i møder, hvor partiet planlagde væbnede aktioner, og at han selv havde udført bevogtningsopgaver under sådanne aktioner. Efter 1986 levede ansøgeren i skjul i nærliggende byer. Ansøgeren udrejste problemfrit via New Delhi lufthavn. Flygtningenævnet,

der ikke tog stilling til ægtheden af den fremlagte tilsigelse, lagde til grund, at ansøgeren inden sin problemfri udrejse havde deltaget i agitationsmøder, opsætning af plakater, indsamling og videregivelse af oplysninger til partifæller i partiet, der havde mange tilhængere i ansøgerens område. Herefter, og henset til karakteren og omfanget af ansøgeren aktivitet og til oplysningerne om sikhernes forhold i dette område, fandt nævnet ikke grundlag for at meddele asyl. Afslag.

Beslutning af 6. september 1988 (1988-21-179). Mand i 30'erne, sikh, indrejst i september 1986. Havde været medlem af All India Sikh Youth Federation og havde haft til opgave at agitere og fungere som chauffør for demonstrationsdeltagere. Under en demonstration i 1981 blev en del af deltagerne, heriblandt ansøgeren anholdt. Ansøgeren var tilbageholdt i 2 1/2 måned. I 1984 var han på ny anholdt i forbindelse med en demonstration, og han var tilbageholdt i 20 dage. Han blev afhørt om sin deltagelse i demonstrationerne og var udsat for tortur. I den efterfølgende periode ledte politiet efter ham, idet man formentlig ville forhindre ham i at deltage i flere demonstrationer. I juni 1984 flygtede han og 17 andre til Pakistan, idet ansøgeren havde fået at vide, at hans liv var i fare. Forinden udrejsen havde han skjult sig i et sikhtempel. Ansøgeren opholdt sig i en periode i Beirut, hvor han erhvervede nyt pas på den indiske ambassade. Amnesty International's lægegruppe havde på baggrund af en undersøgelse af ansøgeren konkluderet, at et stort antal ar på ansøgerens krop meget vel kunne været opstået som følge af den omtalte tortur, og at ansøgerens mén var klassiske i forbindelse med torturformer. Et flertal i nævnet fandt ikke, at ansøgerens oplysninger om torturen til Amnesty International fuldt ud kunne lægges til grund. Selv om det lagdes til grund, at ansøgeren havde været udsat for tortur i 1981 og 1984, fandt flertallet ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville risikere forfølgelse i en sådan grad, at der var grundlag for asyl. Afslag.

Beslutning af 14. oktober 1988 (1988-21-204). Mand i 30'erne, sikh, indrejst i september 1986. Havde været medlem af ALL India Sikh Student Federation (AISSF). I 1980 blev han præsident for afdelingen i Dasva, der omfattede 1000 medlemmer. Hans arbejde bestod i at arrangere møder, demonstrationer og forhandlinger med myndighederne. Ansøgeren var medlem af en ikke-militær fraktion. Under undtagelsestilstanden i Punjab i 1983 foretog politiet ransagning af alle partikontorer og beslaglagde medlemslister. I perioden frem til 1984 opsøgte politiet bopælen, og i maj 1984 konfiskerede man materiale vedrørende ansøgerens tilknytning til AISSF. Ansøgeren havde i 1982-1983 sammen med mange andre været anholdt i forbindelse med demonstrationer. Ansøgeren fik udstedt pas og udrejste til Pakistan efter ransagningen på hans bopæl i maj 1984. Via Libanon, hvor han boede i 2 år, rejste han til Danmark. Ansøgeren fremlagde i nævnet en arrestordre, der blandt andet omhandlede sigtelser vedrørende optøjer mod regeringen, dække over mordforsøg, oprør med dødelige våben og deltagelse i ulovlige forsamlinger. Uanset om arrestordren lagdes til grund, fandt nævnet ikke grundlag for at meddele ham asyl. Nævnet lagde herved vægt på, at de i dokumentet anførte lovbestemmelser var uforenelige med ansøgerens aktiviteter, at han som følge af oplysningerne om det indiske retssystem kunne forventes at få en "fair trial", hvis der blev rejst tiltale, og at AISSF siden 1985 havde været legal. Det kunne derfor ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Indien ville være udsat for en konkret risiko for forfølgelse. Afslag.

3. Pakistan.

Flugt på grund af tilknytning til Ahmadiyyasekten.

Beslutning af 4. juni 1987 (1987-2-3805). Mand i 40'erne, tilhørte Ahmadiyyasekten, indrejst i september 1985. Havde siden 1974 været udsat for chikane som følge af sit religiøse tilhørsforhold og havde endvidere i 1984 samt kort før udrejsen

været udsat for overfald. Flertallet fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om overfaldene og deres sammenhæng med ansøgerens religiøse tilhørsforhold. Flertallet fandt herefter, at ansøgeren havde været udsat for en så betydelig chikane og kunne blive udsat herfor ved en tilbagevenden til hjemlandet, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage. De facto-status.

Beslutning af 5. januar 1989 (1988-21-351). Ung mand, indrejst i januar 1988. Tilhørte Ahmadiyyasekten og havde udført propagandaarbejde for sekten. I oktober 1987 var medlemmer af sekten blevet arresteret, idet de havde skrevet det muslimske fadervor "kalma" på deres huse og deres moskee. I december 1987 havde ansøgeren sammen med en ven båret badges påtrykt "kalma", og en person havde anmeldt dem for overtrædelse af straffeloven, som forbyder medlemmer af sekten at bære sådanne badges. Ansøgeren havde efterfølgende fået kopi af anmeldelsen og havde besluttet sig til at udrejse. Nævnet fandt ikke, at den omstændighed at ansøgeren tilhørte Ahmadiyyasekten i sig selv kunne begrunde asyl. Uanset om der var indgivet politianmeldelse mod ansøgeren fandt nævnet ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt asyl. Afslag.

Beslutning af 31. januar 1989 (1988-21-401). Midaldrende mand, tilhørende Ahmadiyyasekten, indrejst i januar 1988. Ansøgeren var blevet chikaneret på grund af sin tro. I juli 1984 var hans forretning blevet udplyndret og herefter konfiskeret. Retten havde afvist at behandle sagen. Der havde i samme periode været omkring 15 lignende tilfælde i ansøgerens område. I september 1987 var ansøgerens hus blevet udplyndret og efterfølgende beslaglagt og overtaget af Hararpartiets medlemmer. Ansøgeren havde anmeldt overgrebet, men politiet havde intet foretaget sig i anledning heraf. Familien havde herefter været nødsaget til at flytte ind hos en slægtning, der boede i samme by. Ansøgeren var herefter udrejst alene, og familien boede stadig i byen. Flygtningenævnet fandt ikke, at den omstændighed at

ansøgeren tilhørte Ahmadiyyasekten i sig selv kunne begrunde asyl. Et flertal fandt endvidere ikke, at det efter de oplysninger, der specielt forelå om ansøgerens situation, kunne antages, at han var udsat for en sådan forfølgelse eller betydelig chikane, der måtte sidestilles hermed, at der heri var grundlag for at meddele asyl. Afslag.

Flugt på grund af aktiviteter for PPP ("Peoples Party").

Beslutning af 10. februar 1989 (1989-21-391). Mand i 30'erne, indrejst i Danmark i december 1987. Havde indmeldt sig i PPP i 1977 og havde udført propaganda og arbejde for partiet og deltaget i plakatsætning. Han havde i 1986 og 1987 været anholdt og tilbageholdt i forbindelse med demonstrationer, hvorunder adskillige var blevet anholdt. Efter løsladelsen i juli 1987 havde politiet eftersøgt ham, og ansøgeren havde derfor besluttet at udrejse. PPP havde arrangeret hans udrejse og skaffet ham et nationalitetspas. Ansøgeren oplyste senere, at han havde været generalsekretær for PPP i sin bydel. Hans arbejde havde bestået i at planlægge demonstrationer. Ansøgeren kunne ikke vende tilbage til Pakistan, trods valgsejr til PPP, idet PPP's modstandere fortsat havde magten i hans hjemegn. Uanset om det lagdes til grund, at ansøgeren havde været generalsekretær i sin bydel, fandt nævnet, at ansøgeren kun havde haft beskedne aktiviteter, og at anholdelserne i 1986 og 1987 var sket som led i masseanholdelser af demonstranter. Henset til den foreliggende situation i Pakistan efter valgsejren til PPP i november 1988, fandt nævnet herefter ikke, at betingelserne for at meddele asyl var opfyldt, hvorfor der meddeltes afslag.

Beslutning af 14. februar 1989 (1989-21-230). Mand i 30'erne, indrejst i december 1987. Ansøgeren havde siden 1974 været generalsekretær for PPP i et område under Lahore. Ansøgeren havde i 1977 og 1979 i forbindelse med demonstrationer været anholdt og fængslet. I 1985 blev han og 18 andre under et møde anholdt, og

ansøgeren blev ved en militærdomstol idømt 4 års fængsel for landsskadelig virksomhed. Under afsoningen fik han i 1986 lov til at deltage i sin faders begravelse, i hvilken forbindelse han flygtede. Ansøgeren turde ikke rejse tilbage til Pakistan, da PPP ikke havde fuldstændig kontrol i det område, hvor han kom fra. Han ønskede ikke at opholde sig i andre områder af Pakistan. Afslag, idet nævnet, uanset om ansøgerens forklaring om at være idømt fængselsstraf på 4 år lagdes til grund, på baggrund af udviklingen i Pakistan, herunder valget i november 1988, der resulterede i valgsejr til PPP, fandt, at ansøgeren ikke risikerede forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

4. Sri Lanka

På grundlag af flere afgørelser i Flygtningenævnet den 6. december 1984 var det indtil sommeren 1988 Direktoratet for Udlændinges praksis generelt at meddele asyl til alle tamiler fra Sri Lanka. Efter fredsslutningen i Sri Lanka omkring årsskiftet 1987-88 og efter, at UNHCR havde påbegyndt sit repatrieringsprogram (omfattende personer, der frivilligt ønsker at vende tilbage til landet) ændrede direktoratet sin praksis til at foretage en konkret vurdering af asylgrundlaget i de enkelte asylsager.

Den 27. september 1988 drøftede Flygtningenævnets koordinationsudvalg spørgsmålet i forbindelse med behandlingen af de første sager i nævnet. Udvalget besluttede at følge direktoratets praksisændring, således at der nu ligesom i andre asylsager foretages en konkret vurdering af de forskellige momenter i hver enkelt sag. Denne vurdering foretages i lyset af de løbende informationer om udviklingen i landet, idet situationen i Sri Lanka også siden koordinationsudvalgets beslutning har været usikker. Denne usikkerhed førte til, at nævnet efter at have truffet de første afgørelser den 27. september 1988 udsatte behandlingen af Sri Lanka-sagerne til efter præsident- og lokalvalgene i december 1988 og januar 1989 med henblik på

tilvejebringelse af det bedst mulige grundlag for afgørelserne. Behandlingen af sagerne blev genoptaget den 2. marts 1989, og siden er der truffet en række afgørelser i tamil-sagerne.

Beslutning af 27. september 1988 (1988-21-129). Ung mand, der tilhørte det tamilske mindretal, indrejst i maj 1987. Tilsluttede sig Tigerbevægelsen i 1981. Blev anholdt af militæret i 1982 og var frihedsberøvet i 1 år. Var under tilbageholdelsen udsat for tortur. Flygtede i 1983 og boede hos sine forældre. I 1984 blev bopælen omringet af militæret, da man havde fået kendskab til ansøgerens opholdssted. Det lykkedes ansøgeren at flygte, hvorimod hans broder blev dræbt under aktionen, og hans hustru arresteret. Hustruen var tilbageholdt i 1 1/2 år. I 1985 blev ansøgeren leder af en Tiger-junglelejr, men flygtede derfra, da lejren i sommeren 1985 blev angrebet af militæret. Ansøgeren tog herefter til en lejr i Jaffna, hvor hans arbejde bestod i at formidle militære informationer fra Indien til bevægelsen i Sri Lanka. Han udmeldte sig af bevægelsen i 1987. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer lagde ansøgerens forklaring til grund og fandt blandt andet under henvisning til karakteren og omfanget af ansøgerens aktiviteter for Tigerbevægelsen ikke at kunne udelukke, at ansøgeren ville komme i de srilankanske eller indiske militærmyndigheders søgelys ved en tilbagevenden. De facto-status.

Beslutning af 2. marts 1989 (1988-21-137). Ung mand, der tilhørte det tamilske mindretal, indrejst i november 1987. Medlem af Tiger-bevægelsen fra 1985-1987. Hans arbejde for bevægelsen bestod blandt andet i at udføre propagandaarbejde, at hverve nye medlemmer og udføre vagttjeneste. I midten af 1986 var han udsat for 2 kortvarige anholdelser, foretaget af militæret i forbindelse med razziaer. Blev mistænkt for at have tilknytning til Tiger-bevægelsen. Deserterede fra bevægelsen i januar 1987 og levede i skjul indtil udrejsen i november 1987. Under hensyn til karakteren af ansøgerens aktiviteter og til de foreliggende oplysninger om forholdene i Sri Lanka fandt et

flertal ikke, at det kunne udelukkes, at ansøgeren ville komme i den singalesiske hær, tamilske modstandsbevægelser eller indiske militærstyrkers søgelys. De facto-status.

Beslutning af 2. marts 1989 (1988-21-145). 22-årig mand af tamilsk oprindelse, indrejst i foråret 1988. Havde ikke været medlem af politiske bevægelser eller i øvrigt politisk aktiv. Han havde modtaget opfordringer fra de tamilske modstandsbevægelser om at deltage i disses aktiviteter, men havde ikke efterkommet opfordringerne. I perioden fra 1987-1988 havde han været anholdt 2-3 gange af de srilankanske myndigheder. Under anholdelserne, der var kortvarige, blev han afhørt om sit kendskab til tamilske modstandsfolk. Som følge af den usikre situation, der blandt andet bevirkede, at han ikke kunne gennemføre en uddannelse, besluttede han at udrejse. Under en samtale med den beskikkede advokat samt i nævnet oplyste ansøgeren endvidere, at han i perioden fra 1983-1985 havde været medlem af PLOT. Han havde modtaget militærtræning og deltaget i vagttjeneste. I 1986 begyndte han at arbejde for Tiger-bevægelsen, og han deltog blandt andet i væbnede angreb mod militæret. I november 1987 forlod han bevægelsen. Ved en tilbagevenden frygtede han derfor både den indiske hær og Tiger-bevægelsen, der betragtede ham som desertør. Flygtninge-nævnet tilsidesatte ansøgeren seneste forklaring og lagde til grund, at hans motiv for at udrejse syntes at have været, at han på grund af situationen i Sri Lanka havde svært ved at gennemføre sine studier. Et flertal fandt herefter ikke, at den omstændighed, at ansøgeren var en 22-årig tamil, der havde været udrejst af Sri Lanka, i sig selv var tilstrækkelig til at begrunde asyl. Afslag.

Beslutning af 2. marts 1989 (1988-21-301). Ungt par, der tilhørte det tamilske mindretal, indrejst i august 1987. Manden var fra 1977-1980 medlem af TULF. Fra 1984-1986 var han medlem af TELO, hvor hans aktiviteter bestod i at lære medlemmerne karate, ligesom han udførte propagandaarbejde og hjalp med at

hverve nye medlemmer. I 1984 blev han sammen med andre TELO-folk anholdt af regeringshæren og tilbageholdt i en uge, hvorefter de blev befriet af TELO. Han var herefter eftersøgt og skjulte sig indtil udrejsen. Under hensyn til mandens aktiviteter og til de foreliggende oplysninger om situationen i Sri Lanka, fandt nævnet ikke, at det kunne udelukkes, at ansøgeren ville komme i den singalesiske hær og også Tiger-bevægelsens søgelys. De facto-status.

Europa.

1. Jugoslavien

Beslutning af 24. september 1987 (1987-2-4087). 18-årig mand indrejst i januar 1987. Han, der var muslim og tilhørte det albanske mindretal, havde aldrig været politisk aktiv. Han var ustraffet og havde ikke været anholdt, sigtet eller lignende. Som følge af sin albanske afstamning var han derimod blevet udsat for forskellige chikanerier både fra privatpersoner og myndigheder. Ansøgeren var på session i december 1986, hvor han blev indkaldt til at møde til aftjening af værnepligt den 27. januar 1987. Han ønskede ikke at forrette militærtjeneste, idet det var hans opfattelse, at personer tilhørende det albanske mindretal blev sat på de hårdeste og farligste opgaver. Han udrejste derfor i begyndelsen af januar 1987 efter at han var kommet i besiddelse af sit pas, som faderen havde haft i sin varetægt. I forbindelse med pasansøgningen havde faderen garanteret for, at ansøgeren gav møde ved aftjeningen af værnepligt. Afslag.

Beslutning af 11. februar 1988 (1988-21-5). 29-årig mand indrejst i januar 1987. Han havde deltaget i politisk arbejde for det albanske mindretal i Kosovo, idet han havde været med til at udfærdige og uddele flyveblade. Han startede sine

aktiviteter i 1980, efter at han var blevet afvist fra gymnasiet, fordi han ikke ville melde sig ind i Kommunistpartiets Ungdomsforbund. Gennem lærere på gymnasiet blev han involveret i arbejdet for det albanske mindretal. I 1981 blev han tilbageholdt af politiet i 7 dage efter at have overværet en demonstration, men blev løsladt på grund af manglende bevis for, at han havde deltaget i demonstrationen. I 1984 blev han tilbageholdt af politiet i 5-6 timer og herunder afhørt om sin tilknytning til en af skolens lærere, for hvem ansøgeren havde uddelt flyveblade/artikler. Han havde ikke siden været til afhøring hos politiet. Da han i januar 1987 fik meddelelse om, at den nævnte lærer var blevet anholdt, forlod han straks landet og rejste til Danmark. Politiet havde efter udrejsen spurgt efter ham på hans bopæl. Afslag, da ansøgeren ikke havde været konkret forfulgt og ikke havde været medlem af nogen organisation, og da hans illegale virksomhed med uddeling af blade havde været af beskeden karakter og omfang og ikke kunne antages at være myndighederne bekendt.

2. Polen

Chikane på grund af etnisk oprindelse og erhverv.

Beslutning af 27. april 1988 (1988-21-31 og 1988-21-32). Yngre ægtepar, indrejst i november 1987. Manden havde i perioden 1980-1981 været medlem af Solidaritet. Han havde i 1985 og 1986 været udsat for kortvarige anholdelser. Hustruen var af jødisk-ukrainsk oprindelse og var som følge heraf blevet udsat for chikane fra private. Endvidere var ansøgerne blevet chikaneret af myndighederne, fordi de sammen med hustruens forældre drev en forretning. Afslag, idet Flygtningenævnet fandt, at chikanen som følge af hustruens afstamning og ansøgernes erhverv ikke havde været af en sådan karakter, at man kunne anse ansøgerne for at være konkret forfulgt eller i risiko herfor ved en tilbagevenden.

Flugt på grund af aktiviteter for Solidaritet.

Beslutning af 11. april 1988 (1988-21-27). Mand i 30'erne, indrejst i maj 1987. Ansøgeren, der var omrejsende musiker, havde i perioden 1976-1980 sympatiseret med K.O.R. og var i 1980 blevet indmeldt i Solidaritet. Under undtagelsestilstanden havde han udført adskillige kuréropgaver for Solidaritet. I 1986 havde han været i Finland og havde ved indrejsen til Polen medbragt eksemplarer af et antikommunistisk tidsskrift med henblik på uddeling. Hans bopæl var efterfølgende blevet ransaget, og politiet havde fundet eksemplarer af tidsskriftet. Ansøgeren var i forbindelse hermed anholdt i 48 timer. Han var på ny anholdt 3 gange i 1986, men han havde fortsat distribueringen. Hans arbejdsgiver var endvidere blevet opsøgt af SB, der ønskede at få at vide, hvilke turneer, ansøgeren skulle på. Ansøgeren var herefter ophørt med sin kurérvirksomhed. Han havde i marts 1987 huset et eftersøgt Solidaritetsmedlem, hvilket medførte en ny anholdelse og afhøring hos politiet. Myndighederne havde kendskab til, at han havde uddelt illegale blade og huset en eftersøgt, men havde ikke kendskab til hans kurérvirksomhed. Han udrejste i maj 1987 sammen med en musikgruppe. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren havde været politisk aktiv i et mindre omfang, som ikke var fuldt erkendt af de polske myndigheder, og at han i forbindelse med tilbageholdelser var blevet løsladt, uden at der var blevet rejst sigtelse, og at han herefter var udrejst legalt. Flygtningenævnet fandt ikke, at han ved udrejsen var konkret forfulgt eller var i risiko herfor ved en tilbagevenden. Afslag.

Beslutning af 11. maj 1988 (1988-21-48). Yngre polsk ægtepar, indrejst i april 1987. Manden var i 1980 via sit arbejde på et stålværk kommet i forbindelse med Solidaritet. I 1981 havde arbejderne besat værket, hvilket havde bevirket, at politiet havde stormet værket, og ansøgeren var anholdt i 72 timer. Han havde genoptaget sit arbejde og var kommet med i en illegal gruppe

af aktivister. Gruppens aktiviteter bestod i at sabotere stål-værkets produktion. I 1983 blev han og 14 kolleger anholdt og tilbageholdt i 72 timer. De havde holdt et illegalt politisk møde og blev idømt en bøde på 25.000 zloty. Da han ikke kunne betale, havde han afsonet fængsel i 21 dage. Han blev herefter afskediget. Efter at have været arbejdsløs i 4 måneder fik han et nyt arbejde og fortsatte sine politiske aktiviteter, der nu bestod i uddeling af løbesedler samt organisering og deltagelse i manifestationer mod styret. Ledelsen på arbejdspladsen forsøgte at presse ham til at indmelde sig i kommunistpartiet. Da han nægtede at gøre dette, blev hans tjenestebolig frataget ham. Endvidere blev han trods en dårlig ryg indkaldt til aftjening af værnepligt, og han aftjente værnepligt fra 1985-1986 ved en militær enhed, der kun omfattede kriminelle personer. Fra 1981 til 1986 var familiens bopæl udsat for adskillige ransagninger, og den mandlige ansøger var anholdt flere gange, senest i december 1986. Ansøgeren formodede, at myndighederne mistænkte ham for at have deltaget i sabotagehandlingerne. Efter familiens udrejse havde hans svigermoder modtaget en tilsigelse til ham, hvorefter han skulle møde til afhøring. Tilsigelsen var blevet afleveret af folk fra det hemmelige politi. Flygtningenævnet kunne i det væsentlige lægge forklaringen til grund og fandt, at ansøgerne over en længerevarende periode havde været udsat for overgreb grænsende til forfølgelse i et sådant omfang, at det ikke burde kræves, at de vendte tilbage til Polen. De facto-status.

Beslutning af 24. august 1988 (1988-21-111). Kvinde i 30'erne, indrejst i november 1987. Havde været medlem af Solidaritet i perioden fra 1980 til november 1987. Efter krigsretstilstandens indførelse havde hun og hendes broder dannet en illegal gruppe på 13 personer, der forfattede og trykte løbesedler. Ansøgeren havde hentet papir til trykningen og deltaget i uddeling af løbesedler. I 1981 havde ansøgeren været anholdt og tilbageholdt af SB, og under tilbageholdelsen var hun blevet afhørt om sine egne og broderens aktiviteter for Solidaritet.

Broderen var ligeledes blevet anholdt. Ansøgeren var på ny anholdt og tilbageholdt i 2 1/2 måned i 1982, idet man havde fundet 3-4 pakker blankt papir i hendes bil. I 1983 var ansøgeren anholdt adskillige gange, og hendes bopæl var udsat for ransagninger. I 1985 var hun blevet anholdt i færd med at hænge en illegal plakat op. I slutningen af januar 1987 blev hendes broder anholdt, mens han sammen med en ven var i færd med at nedlægge gruppens trykkeri. Han blev fængslet, men det lykkedes ham i april 1987 at få uds muglet et brev til ansøgeren, hvori han advarede hende mod at blive i Polen. Uagtet advarslen blev hun i Polen og boede hos sin forældre indtil august, da hun på ny blev advaret af broderen. Herefter skaffede hendes fader hende pas ved at bestikke en SB-chef. Hun havde under opholdet i Danmark fået at vide, at broderen var blevet idømt fængsel i 3 år. Flygtningenævnet lagde ansøgerens forklaring til grund og lagde endvidere til grund, at broderen var blevet idømt 3 års fængsel i hvert fald til dels på grund af politiske aktiviteter. Herefter fandt Flygtningenævnet ikke at kunne udelukke, at hun ved en tilbagevenden til Polen ville risikere forfølgelse. De facto-status.

Beslutning af 25. oktober 1988 (1988-21-237). Yngre ægtepar, indrejst i februar 1988. Manden havde været medlem af Solidaritet siden maj 1982. Han havde fungeret som kurér for Solidaritet og transporteret tryksager til forskellige arbejdspladser. I 1983 var han blevet tilknyttet den illegale ungdomsorganisation "Fred og Frihed" og havde leveret spraymaling til gruppen. Der blev i 1983 foretaget 5 ransagninger på bopælen, uden at der blev fundet belastende materiale. Ansøgeren var i forbindelse med ransagningerne anholdt. I 1987 blev der på ny foretaget husransagning, og der blev fundet spraymaling på bopælen. Ansøgeren blev anholdt og afhørt om malingen. Nytårsaf-tensdag 1987 blev der foretaget ransagning på ansøgerens værksted, og i forbindelse hermed var han udsat for slag med knyt-næver og stave. Ansøgeren var tilsagt til at møde hos myndighe-derne den 11. februar 1988, men udrejste forinden. Ansøgerne

havde under opholdet i Danmark fået oplyst, at politiet under en ransagning på bopælen i februar 1988 havde beslaglagt illegale skrifter og en skrivemaskine. Der var endvidere kommet en indkaldelse til manden fra den militære supplementskommandantur. Militærpolitiet havde efterfølgende eftersøgt ham, idet han skulle møde den 20. april 1988. Ansøgeren havde medbragt sin militærbog til Danmark. Ansøgerne havde i 4 år forsøgt at udrejse, men opnåede først pas i 1987 mod at betale bestikkelse. I nævnet forklarede manden, at han havde aftjent værnepligt, men at han siden havde været genindkaldt adskillige gange. I den sidste periode før udrejsen udeblev han trods genindkaldelserne, hvilket resulterede i en bøde på 55.000 zloty. Ansøgeren var endvidere indkaldt til at møde den 15. oktober 1988 ved en militær enhed. Nævnet kunne ikke lægge forklaringen om de hyppige genindkaldelser til grund, og nævnet fandt ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden ville være i risiko for forfølgelse. Afslag.

Beslutning af 1. november 1988 (1988-21-198). Ung mand, indrejst i november 1987. Han havde været medlem af Solidaritet siden 1980. I 1983 var han blevet valgt til ordensstyrken i Solidaritet, og han havde som følge heraf beskyttet Lech Walesa og havde endvidere været livvagt for præsten Jerzy Popieluszko. Ansøgeren havde ikke været til stede, da præsten i 1984 var blevet dræbt, men en af hans venner havde været til stede ved bortførelsen og havde informeret ansøgeren om forløbet. Under den efterfølgende retssag havde vennen vidnet mod de personer, der var blevet sigtet for drabet, og ansøgeren havde været livvagt for vennen. Ansøgeren havde endvidere selv været indkaldt som identitetsvidne, idet han som livvagt for Popieluszko vidste, hvilke personer der kom på Popieluszkos bopæl. Han havde i forbindelse hermed kunnet genkende en af de sigtede som værende en af de personer, der havde opsøgt præsten på bopælen. I perioden efter retssagens afslutning havde SB adskillige gange afhentet ansøgeren og afhørt ham, og under afhøringerne var han udsat for slag og spark. SB havde endvidere ransaget

hans bopæl og beslaglagt materiale, der vedrørte Popieluszko. Siden ansøgerens udrejse havde politiet 2 gange været på bopælen. De facto-status, idet nævnet ikke fandt at kunne bortse fra, at ansøgeren ville være i risiko ved en tilbagevenden til Polen.

Beslutning af 2. februar 1989 (1988-21-406). Mand i 30'erne, indrejst i april 1988. Ansøgeren havde i 1976 været anholdt som følge af deltagelse i strejker og demonstrationer. Han havde i 1980 indmeldt sig i Solidaritetet og var blevet medlemleder. Hans aktiviteter havde bestået i at organisere fysiske blokader og strejker. Endvidere havde han fungeret som kurer mellem de forskellige Solidaritetscentre og været koordinator. Han havde fra krigsretstilstandens indførelse og indtil november 1982 været interneret. Efter frigivelsen havde han meldepligt hos SB. Han fortsatte imidlertid sine aktiviteter og drev sammen med to andre et illegalt trykkeri på sin bopæl. I december 1987 var et af medlemmerne i gruppen forsvundet, og da ingen vidste, hvad der var sket med den pågældende, havde ansøgeren skilt sig af med trykkeriet og levet under jorden indtil udrejsen. Under opholdet i Danmark havde ansøgeren fået kendskab til, at det andet medlem ligeledes var forsvundet. De facto-status, idet et flertal i nævnet efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, herunder ansøgerens forklaring om at to gruppemedlemmer var forsvundet og ansøgerens tidligere aktiviteter for Solidaritet, ikke kunne udelukke, at ansøgeren ville være i risiko ved en tilbagevenden.

Flugt på grund af politiske aktiviteter og genindkaldelse til Zomo tjeneste.

Beslutning af 23. januar 1989 (1988-21-120). Yngre mand, indrejst i marts 1988. Han havde siden 1979/1980 været politisk aktiv og havde uddelt og opsat løbesedler for Solidaritet. Han havde i 1982 indmeldt sig i ZMS. I perioden fra 1984-1987 havde han været anholdt flere gange efter deltagelse i

demonstrationer. Han havde aftjent værnepligt fra 1982-1984 i Zomo's infanteristyrke. Han havde været underofficer, og hans enhed havde haft til opgave at køre rundt i Polen og deltage i nedkæmpning af folkeoprør. Han havde været politisk aktiv under tjenesten og propaganderet over for de andre soldater, hvorfor han var blevet anklaget for at stå bag et oprør. Han blev idømt husarrest i 7 måneder og blev degraderet til menig soldat. I perioden efter 1984 var han genindkaldt 3 gange til tjeneste i Zomo, og under opholdet i Danmark havde han endvidere modtaget to genindkaldelser til Zomo tjeneste. Afslag, idet et flertal i nævnet ikke fandt, at den omstændighed, at ansøgeren var udeblevet fra genindkaldelse til tjeneste i ZOMO kunne begrunde asyl. Flertallet fandt endvidere ikke, at ansøgeren kunne anses for konkret forfulgt eller ved en tilbagevenden være i risiko herfor som følge af sine beskedne aktiviteter for Solidaritet.

Flugt på grund af erhverv.

Beslutning af 13. januar 1988 (1987-2-4188). Kvinde i 40'erne samt hendes to børn indrejst i august 1987. Ansøgeren havde ikke været politisk aktiv. Hun havde været ansat som Røde Kors medarbejder og havde efter krigsretstilstandens indførelse måttet underskrive en befaling om at arbejde som sygeplejerske på en politistation samt en erklæring om tavshedspligt. Ansøgeren havde herefter i forbindelse med sit arbejde erfaret, hvorledes afhørte personer havde læsioner efter mishandling. Hun havde forsøgt at få et andet arbejde, men havde ikke fået tilladelse hertil. Ansøgeren havde fortalt sin familie om episoderne, og et familiemedlem havde fortalt det videre i en forsamling, hvor der formentlig havde været en stikker til stede. Familiemedlemmet var dagen efter blevet anholdt. Dagen efter var han blevet fundet lemlæstet på en landevej, og han var senere død som følge af sine kvæstelser. Ansøgeren havde efterfølgende erfaret, at hun var eftersøgt, og hun havde skjult sig. Hendes broder havde fundet en en tilsigelse til

hende i hendes lejlighed. En bekendt på paskontoret havde hjulpet hende med at få pas. De facto-status, idet nævnet lagde til grund, at hun var tilsagt til at give møde hos politiet, og at det måtte antages at have sammenhæng med hendes arbejde som sygeplejerske. Nævnet fandt herefter, at hendes kendskab til politiets behandling af afhørte havde bragt hende i en sådan situation, at det ikke burde kræves, at hun skulle vende tilbage til Polen.

Agentsager.

Beslutning af 20. februar 1989 (1988-21-371). Yngre ægtepar. Manden indrejst i februar 1988 og hustruen og parrets to børn indrejst i april 1988. Manden var i februar 1987 blevet kontaktet af den militære efterretningstjeneste, der ville hverve ham. Efterretningstjenesten havde truet ansøgeren med fængselsstraf på 3 år, idet man urigtigt havde hævdet, at ansøgeren for at blive fri for værnepligt havde bestukket en ansat på det militære rekrutteringskontor. Ansøgeren havde herefter deltaget på skrømt i arbejdet med at indsamle informationer om en kaptajn, der i 1985 flygtede fra Polen til Tyskland. Efterretningstjenesten var af den opfattelse, at kaptajnen samarbejdede med en vestlig efterretningstjeneste. Ansøgeren havde været nabo til kaptajnen i 18 år og kendte den pågældende godt. Ansøgeren blev i 1987 sendt til Danmark, hvorfra han skulle rejse videre til Tyskland for at opsøge kaptajnen og skaffe oplysninger om ham. Ansøgeren havde ikke opnået visum til Tyskland, hvorfor han var rejst tilbage til Polen fra Danmark. Ansøgeren var herefter udrejst i februar 1988, og ved hjælp af bestikkelse på 1.5. million zloty var det lykkedes at skaffe hustruen pas og udrejsetilladelse, hvorefter hun var udrejst i april 1988. De facto-status, idet flertallet i nævnet ikke kunne forkaste ansøgerens forklaring og ikke kunne afvise, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Polen ville risikere forfølgelse.

"Sur place - betragtninger".

Beslutning af 31. august 1988 (1988-21-267). Ægtepar i 30'erne, indrejst i juli 1987 med deres 3 børn. Ansøgerne var i 1983 blevet opsøgt af en person fra SB, der forsøgte at få dem til at samarbejde med SB. Ansøgerne havde en guldsmedje, og SB havde tilkendegivet, at de ønskede oplysninger om de private virksomhedsejere, som ansøgerne havde forbindelse med. SB havde i det følgende år opsøgt hustruen ca. 6 gange og skiftevis forsøgt at overtale hende og true hende for at få et samarbejde i gang. Manden havde først fået kendskab til dette i 1986, da hustruen havde fået et nervesammenbrud. SB havde truet hustruen med, at ansøgernes forretning ville blive ødelagt, og at der kunne ske noget alvorligt med ansøgernes børn. Ansøgernes ældste datter var efterfølgende blevet antastet og forulempet på vej hjem fra skole. Under ansøgernes ophold i Danmark havde de deltaget i en demonstration på Christiansborg Slotsplads, og deltagerne var herunder blevet iagttaget og fotograferet. En polsk deltager, der havde en liste over deltagernes navne, var endvidere rejst tilbage til Polen, og ansøgerne mistænkte den pågældende for at være agent for SB. Den mandlige ansøgers navn havde været nævnt i en dansk avis i forbindelse med, at han som talsmand havde udtalt sig til en journalist. Ansøgerne forklarede senere, at der fra 1983-1987 blev afholdt møder i ansøgernes lejlighed, hvor man havde udvekslet illegalt politisk materiale. Flygtningenævnet lagde til grund, at hustruen flere gange var blevet kontaktet af SB med henblik på et samarbejde. Nævnet tilsidesatte ansøgernes seneste forklaring, om at de skulle have udfoldet mere eller mindre systematisk mødeaktivitet af undergrundslignende karakter. Nævnet fandt endvidere ikke, at overfaldet på datteren kunne have haft sammenhæng med hustruens vægring mod at samarbejde med SB. Nævnet fandt herefter ikke, at ansøgerne ved indrejsen i Danmark opfyldte betingelserne for at blive meddelt asyl. Da nævnet heller ikke fandt, at ansøgernes efterfølgende deltagelse i demonstrationer i Danmark kunne ændre denne vurdering eller i

øvrigt føre til en antagelse om, at der var risiko for forfølgelse af ansøgerne ved en tilbagevenden til Polen, meddeltes der afslag.

Der henvises iøvrigt til afsnit 3.2.3.

3. Rumænien

Beslutninger af 14. december 1988 (j.nr. 1988-21-271 til 276).
6 medlemmer af et rumænsk orkester indrejst i Danmark i marts 1988. Et 7. medlem af orkesteret var rejst tilbage til Rumænien, hvor den pågældende angiveligt havde informeret myndighederne om de øvriges asylansøgninger. Ingen af ansøgerne havde været politisk aktive, men havde på turneer rejst en del i Vesten og i de arabiske lande. De havde alle været udsat for husransagninger, ligesom de havde været indkaldt til afhøringer hos det rumænske politi. Endvidere var de i december 1987 blevet anholdt for på gaden at opsamle løbesedler, som var vendt mod det rumænske styre. Under hensyn til, at ansøgerne havde været i myndighedernes søgelys, bl.a. på grund af deres tidligere rejser til udlandet, og under hensyn til, at de rumænske myndigheder sandsynligvis var bekendt med de indgivne asylansøgninger, samt endelig henset til baggrundsoplysningerne om sanktioner ved en tilbagevenden til Rumænien efter længere tids ulovligt ophold uden for landet, meddelte nævnet de facto-status.

Beslutning af 27. februar 1989 (1988-21-247a). 29-årig rumænsk kvinde indrejst i december 1987 sammen med sine 3 børn. Ansøgeren havde i 1977 i Rumænien giftet sig med en statsløs palæstinenser, som havde opnået statsborgerskab i Jordan. Som følge af ægteskabet mistede hun alle rettigheder i Rumænien. Hun blev således afskediget fra sit arbejde og mistede retten til at arve efter sine forældre. Parret havde siden 1980 haft bopæl i Jordan. Efter at manden flere gange var blevet anholdt af de jordanske myndigheder, mistænkt for PLO-sympatier, og

efter at hun selv havde været anholdt 1 dag, rejste hun i december 1987, mens manden fortsat var fængslet, fra Jordan til Danmark sammen med sine børn. Udrejsten skete illegalt, fordi det ikke var tilladt udenlandske mødre på egen hånd at udrejse med børn af en jordansk fader. Hun var i besiddelse af et blåt rumænsk pas og skulle derfor søge om tilladelse for at kunne indrejse i Rumænien. Hun havde i 1984 fået oplyst, at hun, men ikke hendes mand, kunne få opholdstilladelse i Rumænien. Henset til, at hun var gift med en udlænding, at hun var i besiddelse af et blåt rumænsk pas, og at hun i flere år havde boet i udlandet, fandt nævnet ikke, at det burde kræves, at hun vendte tilbage til Rumænien. Da manden allerede havde opnået asyl i Danmark med de facto-status, kunne Jordan ikke anses for at være første asylland. Hun og hendes børn meddeltes herefter ligeledes de facto-status.

4. Tyrkiet

Beslutning af 2. juni 1987 (1987-2-3804). 25-årig mand, indrejst i september 1985. Ansøgeren havde aldrig været politisk aktiv. Som motiv til ansøgningen angav han, at han tilhørte Jehovas Vidner, og at han af samvittighedsgrunde ikke ønskede at aftjene værnepligt, hvilket han ville blive tvunget til i Tyrkiet. Ansøgeren oplyste endvidere, at en del Jehovas Vidner var blevet dømt for overtrædelse af den tyrkiske straffelovs § 163. Ansøgeren havde hidtil opnået udsættelse med militærtjeneste på grund af studier, men måtte forvente at blive indkaldt ved en tilbagevenden. Såfremt han gennemførte sin militærtjeneste, ville han ikke kunne fortsætte som medlem af Jehovas Vidner, selvom gennemførelsen skete under tvang. Udenrigsministeriet havde oplyst, at den tyrkiske værnepligtslov ikke hjemler mulighed for fritagelse for militærtjeneste, og at militærnægtere i Tyrkiet tvinges til at gøre militærtjeneste. Flygtingenævnet fandt, at der forelå så tungtvejende

grunde, at der burde meddeles asyl. De facto-status.

Beslutning af 5. oktober 1987 (1986-2-3920). 22-årig mand, kurder, indrejst i januar 1986. Han havde som barn hjulpet nogle venner, der var medlemmer af PKK, med at ophænge plakater for PKK. Dette fandt sted ca. 100-150 gange, og han havde ikke haft problemer med myndighederne i den anledning. I 1985 blev han indkaldt til aftjening af værnepligt. Efter 4 måneders rekrutttid overførtes han til de tyrkiske styrker på Cypern. Han kom i august 1985 i klammeri med sin chef, hvorunder han tildelte denne et knytnæveslag. Han flygtede herefter fra militæret og blev pågrebet af det græske militær, der tilbageholdt ham i 1 måned. Efter løsladelsen opholdt han sig på Cypern indtil udrejsen til Danmark. Ansøgeren oplyste senere, at han under slagsmålet med chefen slog denne i hovedet med en jernstang. Ansøgeren havde under opholdet i Danmark hørt, at han var eftersøgt. Flygtningenævnet kunne ikke lægge ansøgerens seneste forklaring om, at han havde overfaldet sin foresatte med en jernstang, til grund. Herefter og da den omstændighed, at han var deserteret fra militærtjeneste ikke ville medføre en efter dansk ret uforholdsmæssig høj sanktion, ligesom straffen for slagsmål ej heller ville have en sådan karakter, fandt nævnet ikke, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt asyl. Afslag.

Beslutning af 23. november 1987 (1986-2-1834). Mand i 30'erne, kurder, indrejst i august 1985. Havde sympatiseret med Özgürlük Yolu og havde arbejdet som kurér for organisationen, idet han, der havde en tankbil, hentede kurdiske propagandablade og bragte dem videre. Han var kurér fra 1981 til 1985. I juni 1985 blev personalet på den tankstation, hvor han hentede bladene, anholdt, og han formodede herefter, at han var eftersøgt. I august fik han at vide, at gendarmene havde været på bopælen og havde søgt efter ham og i stedet taget hans fader med. Ansøgeren fremlagde en skrivelse af 15. april 1986 fra gendarmetiet til de lokale myndigheder i ansøgerens by, hvoraf fremgik,

at han var eftersøgt for at have uddelt materiale. De facto-status, idet nævnet efter en samlet vurdering fandt, at han ved en tilbagevenden ville risikere forfølgelse.

Beslutning af 9. marts 1988 (1987-2-4028). Yngre mand af kurdisk oprindelse, indrejst i januar 1987. Havde fra 1985 sympatiseret med ERNK og uddelt tidsskrifter for organisationen. I forbindelse med deltagelse i festlighederne på kurdernes nationale festdag var ansøgeren den 21. marts 1986 sammen med andre blevet anholdt og var tilbageholdt i 45 dage. Under tilbageholdelsen var han udsat for tortur i form af slag på hænder og fødder. Som følge af manglende beviser blev han løsladt. Efter løsladelsen opholdt han sig forskellige steder og fortsatte sit illegale arbejde. Under en uddeling af tidsskrifter i juni 1986 følte han sig observeret og besluttede at udrejse. Faderen hjalp ham med at få et pas. Ansøgeren havde ikke aftjent værnepligt, idet han som kurder ikke ønskede at gøre dette. Afslag, idet nævnet ikke fandt, at ansøgeren opfyldte betingelserne for at blive meddelt asyl.

Beslutning af 29. november 1988 (1988-21-222). Mand i 40'erne, indrejst i juni 1987 legitimeret med nationalitetspas. Kurder. Havde siden 1985 sympatiseret med DDKD. Han havde brugt sin bus til at transportere DDKD medlemmer gratis fra Ankara til Konya. Ansøgeren havde endvidere ydet økonomisk støtte til organisationen. I november 1985, da ansøgeren var på vej til Konya med 3 eftersøgte kurdere og illegalt materiale i bussen, skulle han passere en vejspærring, hvor gendarmene gjorde tegn til, at han skulle standse. Han fortsatte og gendarmene skød efter bussen og ramte ansøgeren i maven og i låret. Han mistede herredømmet over bussen og påkørte en modkørende bil, hvorved to passagerer i den modkørende bil blev dræbt. Ansøgeren blev fængslet og i april 1986 idømt fængsel i 3 år og 4 måneder samt en bøde på 25.000 tyrkiske lire, idet myndighederne havde medinddraget hans politiske aktiviteter. Ansøgeren fremlagde blandt andet et anklageskrift af 15. september 1986. Det

fremgik af anklageskriftet, at der var rejst tiltale for medlemskab af Dev Yol og DDKD. Udenrigsministeriet konkluderede, at anklageskriftet var falsk. Ansøgeren blev løsladt mod kaution og flygtede til Irak. Senere rejste ansøgeren til Istanbul og udrejste legalt. Flygtningenævnet tilsidesatte ansøgerens forklaring om, at den idømte fængselsstraf hidrørte fra en politisk forbrydelse. Det lagdes til grund, at ansøgeren udelukkende var dømt for en borgerlig forbrydelse. Henset hertil og til, at ansøgeren var udrejst legalt af Tyrkiet, fandt nævnet ikke, at ansøgeren ville blive udsat for forfølgelse af en sådan karakter, at betingelserne for at meddele asyl var opfyldt. Afslag.

Beslutning af 20. december 1988 (1988-21-288). 23-årig mand af kurdisk oprindelse, indrejst i november 1987 legitimeret med nationalitetspas. Var i 1981 sammen med 6 andre blevet anholdt, mistænkt for at have ophængt en plakat med teksten "væk med juntaen" på sin skole. De var interneret i et militærbevogtet fængsel i 45 dage, men blev herefter løsladt i retten på grund af bevisets stilling. Siden 1987 havde ansøgeren sympatiseret med PKK og uddelt illegale bøger, som blev afleveret til ham af PKK om natten. Ansøgeren havde endvidere afholdt møder. I september 1987 blev han anholdt af politiet, der mistænkte ham for at uddele tryksager for PKK. Han benægtede dette og blev herefter løsladt efter 3 dage. I oktober 1987 var han på ny anholdt i 3 dage mistænkt for at have malet slagord vedrørende Kurdistan. Under anholdelserne var han udsat for fysisk vold. I november 1987 ransagede politiet bopælen og fandt illegalt materiale. Ansøgeren var ikke hjemme, da ransagningen skete, men blev efterfølgende underrettet af sin moder. Han skjulte sig herefter indtil udrejsen, der foregik legalt, efter at en vens fader havde hjulpet ham med at opnå pas. Afslag, da et flertal i nævnet, uanset om ansøgerens forklaring lagdes til grund, ikke fandt, at han ville risikere forfølgelse af en sådan karakter, at der var grundlag for at meddele asyl.

Beslutning af 6. februar 1989 (1988-21-266). Yngre mand, indrejst i december 1986 med henblik på at besøge en herboende broder, der var meddelt asyl i Danmark. Broderen havde været politisk aktiv i Tyrkiets kommunistiske enhedsparti og udrejste af Tyrkiet, da myndighederne fik kendskab til hans politiske aktiviteter. Ansøgeren rejste i marts 1987 tilbage til Tyrkiet og blev straks efter indrejsen anholdt og tilbageholdt i 3 dage. Under tilbageholdelsen blev han afhørt om den herboende broder, idet han blev mistænkt for at være kurér for broderen. Han var herunder udsat for slag og spark. Han blev løsladt mod betaling af 100.000 tyrkiske lire. I maj 1987 blev han eftersøgt af politiet, idet man mistænkte ham for at sympatisere med PKK og have bragt forsyninger til PKK-tilhængere, der skjulte sig i bjergene i nærheden af hans landsby. Politiet ransagede familiens bopæl, og da han ikke var til stede, anholdt man hans forældre. Ansøgeren holdt sig skjult indtil udrejsen. De facto-status, idet et flertal i nævnet i det væsentlige fandt at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, og ikke fandt, at det burde kræves, at ansøgeren vendte tilbage.

5. Ungarn

Beslutning af 3. marts 1988 (1987-2-4194). Ægtepar på henholdsvis 20 og 33 år indrejst i juli 1987. De var begge skolelærere og havde i 1986 deltaget i højtideligholdelsen af en festdag, hvorunder der var blevet ophængt plakater og transparenter i byen vendt mod det ungarske styre. Efter at være blevet indkaldt til en samtale i partibygningen fik de at vide, at de kunne miste deres arbejde, hvis de fortsatte med deres aktiviteter. Herefter ophørte kvinden med regeringsfjendtligt arbejde, mens manden, som tillige var kunstner, fortsatte med at fremstille forskellige tegninger og billeder. Da der i 1987 var ophængt pro-russiske plakater overalt i deres hjemby til minde om den russiske befrielse af Ungarn under 2. verdenskrig, fotograferede manden en sådan

plakat, som stak op af en skraldespand. Samme dag indfandt politiet sig på deres bopæl med en ransagningskendelse og forlangte filmen udleveret. Da de nægtede, opstod der håndgemæng, og manden blev slået med knipler og sprøjtet med tåregas i øjnene. Politiet beslaglagde forskelligt materiale. Herefter besluttede de at forlade Ungarn og at holde lav profil indtil udrejsen. Det var endvidere oplyst, at manden kun havde fået lov til at undervise skoleåret ud. Samtidigt var det blevet noteret i hans arbejdsbog, at han var politisk upålidelig, og at han påvirkede sine elever i negativ retning. Denne arbejdsbog skulle medbringes, når han skulle søge nyt arbejde. Selvom de aktiviteter, som ansøgerne havde foretaget sig, havde været vendt mod det ungarske styre, fandt nævnets flertal, at de havde været af begrænset karakter og omfang. Efter husransagningen, der førte til beslaglæggelsen af forskelligt materiale, havde ansøgerne ikke været udsat for yderligere undersøgelser, afhøringer eller lignende, ligesom manden havde fået lov til at fortsætte sin virksomhed som lærer skoleåret ud. Herefter havde der ikke været tale om nogen konkret forfølgelse af manden før udrejsen fra Ungarn, og da det heller ikke kunne antages, at ansøgerne efter aktiviteternes karakter ville være udsat for risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Ungarn, meddeltes afslag.

Beslutning af 29. juni 1988 (1988-21-185). Yngre mand indrejst i januar 1987 på grundlag af en invitation fra en dansk pige. Ansøgeren, der på højt niveau var beskæftiget med computerteknologi i en ungarsk statsvirksomhed, forklarede, at den særlige viden, han sad inde med, blev betragtet som en art statshemmeligheder i Ungarn. Ved en eventuel tilbagevenden til Ungarn ville han efter sin egen forklaring kunne straffes med bl.a. 3 års fængsel. I sommeren 1987 opnåede han opholdstilladelse i Danmark på grundlag af et ægteskab med en dansk pige. Da nævnets flertal ikke kunne bortse fra, at han ved en tilbagevenden til Ungarn ville være udsat for en risiko for at blive straffet uforholdsmæssigt i medfør af den

ungarske straffelovs § 217, blev han meddelt de facto-status.

Beslutning af 5. oktober 1988 (1988-21-281). Ung mand på ca. 20 år indrejst i marts 1988. Hans far havde siden 1945 været aktiv for at danne et frit Ungarn uden kontrol fra Sovjetunionen. I 1956 måtte ansøgerens forældre rejse til Australien, hvor de opholdt sig indtil 1963. De vendte tilbage til Ungarn på grund af myndighedernes trusler om at ville arrestere ansøgerens ældre bror, som var forblevet i Ungarn. Ansøgerens far sad herefter fængslet i 2-3 år efter hjemkomsten. I april 1984 forsvandt ansøgerens bror og blev samme år fundet myrdet. Ansøgeren blev nægtet en universitetsuddannelse, fordi hans forældre var black-listede. I august 1986 rejste han til Danmark, men hans mor overtalte ham til at vende tilbage. Ved hjemkomsten blev han arresteret og afhørt om flugtforsøget. Samtidig indmeldte han sig i en kristen illegal organisation Free Catholic Meeting. Efter at han i oktober 1986 havde deltaget i et kristent diskussionsmøde, som udviklede sig til en fredsdemonstration, blev der foretaget husransagninger hos både ham og de øvrige deltagere. Politiet fandt dog intet belastende i hans hjem. Kort efter blev der også foretaget husransagning hos hans mor. Der blev fundet nogle illegale løbesedler, og hans mor blev afhørt og tilbageholdt i 2 døgn af politiet. I november 1986 blev han tilbageholdt 3 gange, hver gang i 1 - 1 1/2 døgn. Han blev slået adskillige gange med stave under den sidste tilbageholdelse, og hans ene ankel brækkede. Endvidere blev han tvunget til at drikke kogende vand. I marts 1987 blev han på ny tilbageholdt i 2 døgn. Han blev herunder slået flere gange med stave, hvorved hans hofte blev beskadiget og blev igen tvunget til at drikke kogende vand. I løbet af 1987 blev hans hjem ransaget adskillige gange, ligesom han i sommeren 1987 på ny var indkaldt til en afhøring hos politiet. Siden denne afhøring havde han ikke haft problemer med de ungarske myndigheder. Ansøgeren følte sig ikke forfulgt på grund af sit medlemskab af Free Catholic Meeting, men snarere som følge af, at hans familie blev regnet for at være politisk ustabil. I

marts 1988 indrejste han i Danmark på et falsk pas, efter at han var blevet indkaldt til militærtjeneste. Efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder kunne nævnets flertal ikke udelukke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Ungarn ville være udsat for en sådan risiko for forfølgelse, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage. De facto-status.

Beslutning af 22. november 1988 (1988-21-314). Ægtepar, begge omkring 40 år, indrejst sammen med deres 2 børn i august 1987 legitimeret med sydafrikanske rejsedokumenter. De havde aldrig været medlemmer af politiske organisationer eller politisk aktive i øvrigt. Mandens far havde været fængslet i nogle år for sin rolle under opstanden i 1956. Efter at manden i 1980 havde opnået et pas, rejste han samme år til Sydafrika. Ved at fortie, at manden havde opnået pas, lykkedes det kvinden og parrets 2 børn at få pas i 1981, og de udrejste herefter ligeledes til Sydafrika. I 1984 fik ansøgerne permanent opholdstilladelse i Sydafrika, men måtte i den forbindelse afsværge deres ungarske statsborgerskab over for de sydafrikanske myndigheder. I perioden fra 1982 til 1986 var manden 3-4 gange om måneden blevet opsøgt på sin arbejdsplads af politiet, som havde truet ham med fysiske overgreb, hvis familien fortsatte med at have kontakt med sorte sydafrikanere. Endvidere blev der i 1986 begået indbrud i deres lejlighed af nogle hvide. I november 1986 forlod de herefter Sydafrika for at søge asyl i Danmark. Imidlertid tog de først tilbage til Ungarn, hvortil deres ejendele ankom i marts 1987. Et biluheld forlængede endvidere deres ophold i Ungarn, hvor de af myndighederne blev behandlet som udlændinge. Da ansøgerne ifølge deres egne forklaringer ikke havde været udsat for forfølgelse, inden de forlod hjemlandet Ungarn i 1980 og 1981, og da det ikke skønnedes, at de ville være udsat for nogen risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Ungarn, som fortsat måtte anses for at være deres hjemland, meddeltes afslag.

Mellemøsten1. Irak

Beslutning af 29. april 1987 (1987-2-2819). Mand sidst i tredive, indrejst i Danmark den 26. januar 1986 legitimeret med nationalitetspas udstedt af det irakiske konsulat i Moskva. Han var shia-muslim og kommunist. Han blev medlem af kommunistpartiet i 1967 og indtrådte i 1969 i ledelsen af partiets studenterafdeling i Basra. Det politiske arbejde bestod i trykning af politisk materiale samt deltagelse i møder og demonstrationer. Han arbejdede på fuld tid og modtog betaling herfor. Han har ikke været sigtet eller straffet i Irak, men var fra den 3. til den 11. august 1971 tilbageholdt af sikkerhedspolitiet, der afhørte ham om hans tilknytning til illegale organisationer i hvilken forbindelse han blev slået med stok og knyttede næver. Fra 1971 til 1973 blev han afhørt adskillige gange på Baath-partiets kontorer. Han udrejste af Irak i juli 1973 til Sovjet, hvor han opholdt sig i 10 år. Under opholdet var han tilknyttet flere arabiske studenterforeninger, og i 1980 blev han præsident for organisationen Sosas, der havde 700 medlemmer, og som agiterede mod det irakiske regime. Han blev som følge heraf chikaneret af "lakajer" fra den irakiske ambassade, og i 1974 inddrog ambassaden hans pas. Han fik dog senere udstedt et nyt pas mod betaling af et større beløb og mod at underskrive en erklæring, hvoraf fremgik, at han ville blive idømt 15 års fængsel, hvis ikke han vendte hjem efter afslutningen af sine studier. I 1983 rejste han til Algeriet, hvor han opholdt sig til november 1985. Hans familie i Irak havde flere gange været indkaldt til afhøring vedrørende ham.

Konventionsstatus, idet nævnet fandt, at ansøgeren på grund af

sine politiske aktiviteter nærede en velbegrundet frygt for at blive forfulgt ved en tilbagevenden til Irak.

Beslutning af 9. marts 1989 (1988-21-493). Mand først i trediveerne, indrejst i Danmark den 9. oktober 1988 legitimeret med nationalitetspas udstedt i Bukarest den 5. juli 1988. Han udrejste af Irak i 1979, idet han blev chikaneret af de irakiske myndigheder på grund af sin manglende tilslutning til Baath-partiet. Han blev endvidere mistænkt for at være tilknyttet Daawa-partiet. Ansøgeren støttede Daawa-partiet økonomisk og uddelte politisk materiale for partiet. Han udrejste i 1979 efter, at et lokalt medlem af Baath-partiet var blevet dræbt, og alle ikke Baath-medlemmer blev mistænkt for at have forbindelse til drabet. Et flertal lagde i alt væsentlighed ansøgerens forklaring til grund og meddelte de facto-status, idet det ikke kunne udelukkes, at han vil blive forfulgt ved en hjemvenden.

2. Iran

Som omtalt i nævnets første beretning har Direktoratet for Udlændinge efter fast praksis tidligere meddelt alle, der stod foran indkaldelse til militærtjeneste, eller som var indkaldt til militærtjeneste, opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (de facto-status).

Nævnet har tiltrådt denne praksis, ligesom man i en række tilfælde har meddelt de facto-status til ansøgere, som var blevet genindkaldt til krigstjeneste.

Efter våbenhvilen med Irak i sommeren 1988 har Direktoratet for Udlændinge imidlertid ændret sin tidligere praksis, idet man i flere sager, der er blevet forelagt for nævnet, har meddelt, at ønsket om at undgå aftjening af værnepligt ikke kan begrunde asyl. Direktoratet har i denne forbindelse lagt vægt på, at

Iran ikke længere kan betragtes som et krigsførende land.

Nævnet har ikke i beretningsperioden haft lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål.

Chikane.

Beslutning af 1. november 1988 (88-21-290). Ældre kvinde, indrejst i Danmark den 15. oktober 1987 legitimeret med nationalitetspas. Hun havde aldrig været politisk aktiv eller medlem af politiske foreninger. Efter at hendes datter forlod Iran, blev ansøgeren udsat for mange henvendelser fra komiteen på arbejdspladsen, idet man ønskede at få oplyst hvor datteren var. Afslag.

Beslutning af 11. november 1988 (88-21-278). Ældre kvinde, indrejst i Danmark den 24. januar 1988 legitimeret med nationalitetspas. Hun havde aldrig været medlem af politiske foreninger eller partier, ligesom hun ikke havde været politisk aktiv. Hun var som følge af en søns udrejse af Iran blevet chikaneret af gardisterne. I 1985 blev hun anholdt og tilbageholdt i en uge. Afslag.

Militærtjeneste.

Beslutning af 17. februar 1988 (87-2-4259). Ung mand, sidst i tyverne, indrejst i april 1987. Han havde aldrig været politisk eller religiøst aktiv. Han var i maj eller juni 1985 blevet anholdt sigtet for illegal valutaudførsel i forbindelse med, at han havde hjulpet en bekendts 14-årige søn illegalt ud af landet. I forbindelse med anholdelsen blev der foretaget husransagning, ligesom han blev afhørt af gardisterne. Han kom i klammeri med en af gardisterne og slog herunder en tand ud på den pågældende. Som konsekvens af episoden mistede han sit arbejde. Han blev efterfølgende indkaldt til et retsmøde, men

udeblev. Fra november eller december 1985 og indtil udrejsen af Iran levede han under jorden. Han havde under opholdet i Danmark hørt, at hans årgang var genindkaldt til militærtjeneste. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren havde fået en konkret genindkaldelse til militærtjeneste. Uanset at der måtte bestå en risiko for genindkaldelse, kunne dette ikke i sig selv begrunde, at ansøgeren meddeltes asyl, og idet nævnet ikke fandt at kunne lægge hans forklaring om udeblivelse fra et retsmøde, samt om, at han havde levet under jorden i 14 måneder til grund, meddeltes han afslag.

Beslutning af 5. september 1988 (88-21-254). Ung mand i tyverne, indrejst i Danmark den 27. april 1988. Han havde aldrig været medlem af nogen politisk forening eller politisk aktiv i øvrigt. Han skulle i 1982 have aftjent sin værnepligt, men han meldte sig aldrig, idet han ved hjælp af en fætters fritagelsesbevis kunne legitimere sig som fritaget for værnepligt. I august 1987 udrejste han til Pakistan. Under opholdet i Pakistan erfarede han, at hans fader blev udsat for pengeafpresning af en gardist. Han tog tilbage til Iran og dræbte den pågældende gardist, hvorefter han på ny udrejste i oktober 1987. I nævnet forklarede ansøgeren, at hans familie var tilhængere af shahen. Drabet på gardisten blev overværet af et vidne. Nævnet fandt på flere punkter at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring. Da et flertal i nævnet ikke ville udelukke, at han havde unddraget sig militærtjeneste, og at han var eftersøgt i den anledning meddeltes ansøgeren de facto-status. Der lagdes endvidere vægt på fraværstiden.

Religion og etniske forhold.

Beslutning af 4. juni 1987. (87-2-3922). Ældre ægtepar, indrejst i Danmark den 26. februar 1987. Ansøgerne var medlemmer af den kristne armenske kirke i Teheran. De havde ikke været

medlemmer af politiske partier eller lignende, ligesom de ikke havde været politisk aktive. Ansøgerne havde hjulpet deres søn, der var i myndighedernes søgelys, illegalt ud af Iran, men myndighederne var ikke bekendt hermed. Efter sønnens udrejse rettede gardisterne henvendelse på ansøgernes bopæl hver anden dag i ca. 1 måned, hvor de forgæves spurgte efter sønnen. Efter 1 måned anholdt man den mandlige ansøger og tilbageholdt ham i 3 dage, hvorunder han blev tildelt 30 piskeslag mistænkt for at være modstander af regimet i Iran og skjule sin søn. Ved løsladelsen skulle ansøgeren aflevere alle papirer på ægteparrets hus og bil, og han fik samtidig en frist på 20 dage til at udlevere sønnen til myndighederne. Ansøgerne gik herefter under jorden i ca. 1 måned inden de med hjælp fra en gardist udrejste via Teheran lufthavn. Efter udrejsen havde gardisterne indtaget ansøgernes hus og på døren opsat et skilt, hvoraf det fremgik, at ansøgerne var efterlyst som antirevolutionære kristne forrædere og dømt til døden efter iransk skik. De facto-status.

Beslutning af 2. februar 1989 (88-21-339). Ældre iransk ægtepar, indrejst i Danmark den 26. april 1987 sammen med deres 40-årige psykisk retarderede søn. De havde aldrig været medlemmer af politiske partier eller politisk aktive i øvrigt. De talte kun assyrisk og blev chikaneret på grund af deres sprog. De tilhørte den kristne forening Protostan. Under en illegal gudstjeneste blev den ene ansøger tvunget til at opgive sit navn. Efter denne episode var ansøgernes hjem blevet ransaget flere gange. Sønnen skulle aftjene værnepligt, men ansøgerne skjulte ham. Den kvindelige ansøger blev i den anledning anholdt flere gange og udsat for slag og pisk. Ansøgerne udrejste legalt og uden problemer af Teheran lufthavn. Flygtningenævnet fandt ikke at kunne lægge ansøgernes forklaring til grund, hvorefter de skulle have skjult deres retarderede søn, idet ansøgerne var udrejst legalt gennem Teheran Lufthavn. Herefter meddeltes ansøgerne afslag - uanset fraværstidens længde.

Beslutning af 7. marts 1989 (88-21-421). Kvinde i fyrrerne, indrejst i Danmark den 21. august 1988. Hun blev som kristen assy-rer chikaneret og forfulgt af myndighederne i Iran. Hun blev be-tragtet som uren på grund af sin trosretning. I 1987 blev hun tilbageholdt i 24 timer, hvorunder hun blev idømt 50 piskeslag - 25 piskeslag for at hjælpe sønnen med at udrejse af Iran og 25 piskeslag for sin egen forbrydelse. Efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder meddeltes ansøgeren de fac-to-status.

Beslutning af 16. november 1987 (87-2-4104). Ældre kvinde, indrejst i Danmark den 12. marts 1987 legitimeret med nationali-tetspas. Hun var kristen armenier, men havde aldrig været medlem af politiske partier eller i øvrigt politisk aktiv. Hun havde ikke været eftersøgt, sigtet eller lignende, men var blevet chikaneret som følge af, at hun var kristen armenier. Hun havde således ikke kunnet få arbejde. Hendes afdøde mand havde været anholdt flere gange anklaget for at være spion og medlem af kommunistgruppen Toudeh, og ansøgeren var også selv kendt som kommunist. Efter at ansøgerens døtre, der begge havde været politisk aktive, var udrejst til Danmark henholdsvis i 1985 og 1986, blev hun ofte opsøgt af myndighederne, der udspurgte hende om døtrene og anklagede hende for at være spion. Nævnet kunne ikke afvise, at ansøgeren efter døtrenes udrejse havde været genstand for en vis opmærksomhed fra gardisternes side. Under henvisning til dette og den lange fraværstid meddeltes hun de facto-status.

Beslutning af 17. august 1987 (87-2-4017). Mand sidst i tyverne, indrejst i Danmark den 24. maj 1987 legitimeret med gyldigt nationalitetspas. Efter den islamiske revolution var han en kort tid aktiv for Mojahedin Khalgh, Fadaian Khalgh og Nehzat Azadi Iran, men grundet ideologiske uoverensstemmelser brød han med disse og stiftede i stedet selv en monarkistisk bevægelse. Han havde i busser, taxaer og på arbejdspladser

prøvet at tale med andre om muligheden for, at shahens søn kunne vende tilbage til Iran. Han arbejdede desuden på tidsskriftet "Jahangard", der var i opposition til præsteskabets regime, hvorfor det senere blev lukket. Fra 1979 til 1986 blev han tilbageholdt adskillige gange. Han blev hver gang løsladt mod bestikkelse. Han blev senest i begyndelsen af 1986 anholdt på gaden af revolutionsgardister og sad fængslet i 3 måneder. Under fængslingen blev han udsat for tortur i form af slag og "skinhenrettelser". Han blev også denne gang løsladt mod bestikkelse. Hans bopæl blev ransaget flere gange, ved en lejlighed blev der fundet flyveblade og bøger om monarkiet. Han havde undgået militærtjeneste ved at betale store beløb til krigsførelsen. Efter løsladelsen måtte han skifte bopæl for at undgå indkaldelse, da han ikke længere havde råd til at købe sig fri. Under udrejsen fra Teheran lufthavn blev han mod bestikkelse ledsaget gennem lufthavnen. Flygtningenævnet kunne lægge til grund, at han havde været fængslet og underkastet tortur. Endvidere lagdes det til grund, at han indtil udrejsen havde måttet skifte opholdssted flere gange. De facto-status.

Politiske forhold.

Beslutning af 8. oktober 1987 (87-2-4086). Kvinde i fyrrerne, indrejst i Danmark den 2. maj 1987. Hun arbejdede indtil revolutionen i 1979 for shahens søster ved den kejserlige slotsforvaltning. Efter revolutionen måtte hun holde sit tidligere arbejde hemmeligt. Hun havde siden 1979 været medlem af monarkist-partiet og gik 100% ind for monarki. Hun havde uddelt blade og forsøgt at "omvende" folk. Hun hjalp sin søn med at desertere og flygte til Danmark. Hun blev anholdt og tilbageholdt i 3 dage efter sønnens flugt. Hun besøgte i 1986 sin søn i Danmark. Under hendes fravær blev hendes hus ran-

saget af gardister, og der blev fundet billeder af shahen. I forbindelse med ransagningen konfiskerede man hendes hus. Da hun vendte tilbage til Iran den 15. august 1986, blev hun anholdt og afhørt om sønnens opholdssted og hendes aktiviteter for det monarkistiske parti. Under anholdelsen blev hun udsat for slag. Hun blev løsladt mod kaution, hvorefter hun mod bestikkelse udrejste af Iran. Flygtningenævnets flertal meddelte de facto-status under henvisning til, at hun havde haft en betroet stilling under shahens regime, at hun havde hjulpet sønnen til flugt, og at hun havde været frihedsberøvet i den anledning.

Beslutning af 26. juli 1988 (88-21-87). Mand i trediveerne samt kvinde i tyverne, indrejst i Danmark den 17. november 1987. Manden blev politisk aktiv før revolutionen i 1978. Han sympatiserede med partiet Fadaian Khalg. Han deltog i perioden frem til revolutionen i demonstrationer. Han var endvidere ansvarlig for udgivelsen af et blad. Hans sympatier var kendt i hjembyen, som han forlod efter at have været udsat for flere voldelige overfald fra gardister og Hezbollah-medlemmer. I 1982 blev han anholdt og tilbageholdt. Under tilbageholdelsen blev han udsat for slag og spark samt anklaget for terroristvirksomhed. Han blev idømt fængselsstraf. I februar 1986 lykkedes det ham at flygte i forbindelse med et tandlægebesøg. Indtil udrejsen i 1987 boede han herefter mest hos sin søster, i hvilken periode han arbejdede som fotograf. Flygtningenævnet fandt ikke ganske at kunne afvise hans aktiviteter for Fadaian Khalg, og at han i anledning heraf havde været udsat for sanktioner fra myndighedernes side. De facto-status, idet der samtidig hensås til det lange fravær fra Iran.

Forfølgelse af familiemedlemmer.

Beslutning af 15. februar 1988 (87-2-4159). Ældre kvinde, indrejst i Danmark den 7. juni 1987. Hun havde aldrig været medlem

af politiske eller religiøse organisationer. I 1986 og 1987 blev der foretaget 2 husransagninger på bopælen på grund af, at en af hendes sønner var deserteret fra fronten i juni 1986. Ansøgeren og hendes familie blev i den forbindelse pålagt at udlevere sønnen. I sommeren 1986 var ansøgeren i Tyrkiet for at arrangere sønnens flugt. Ansøgeren udrejste legalt sammen med sin mand, men denne rejste i oktober 1987 tilbage til Iran hvor han blev anholdt. Han blev senere løsladt, men ventede at blive stillet for en domstol. 3 af ansøgerens sønner havde opnået asyl i Danmark. De facto-status når der samtidig hensås til det lange ophold i Danmark.

Beslutning af 17. maj 1988 (88-21-64). Kvinde sidst i trediverne, indrejst i Danmark den 2. januar 1988 legitimeret med falsk dansk pas. Hun havde aldrig været medlem af eller sympatiseret med politiske partier. Hendes tidligere ægtefælle var i 1983 blevet fængslet for politisk aktivitet. I den forbindelse blev hendes hjem ransaget, og der blev fundet nogle bøger, bånd og løbesedler, som havde et regeringskritisk indhold. Herudover var hjemmet blevet ransaget 4 gange i perioden 1984-85. Hun blev skilt fra ægtefællen i 1987. Skilsmissen var indgået pro forma, idet ægtefællen ønskede at genoptage samlivet, når det var muligt. Hun udrejste legalt af Iran sammen med sine 2 børn på et ægte nationalitetspas. Et flertal i nævnet meddelte afslag.

Beslutning af 26. maj 1988 (88-21-51). Ung kvinde, indrejst i Danmark den 17. november 1987. Hun havde ikke været politisk aktiv. Hendes ægtefælle blev i 1985 afskediget af politiske grunde, idet man anså ham for at være antirevolutionær. Han blev i 1985 idømt 6 måneders fængsel som følge af, at han var kommet i slagsmål med nogle gardister, der ville foretage ransagning af bopælen. Ansøgeren, der havde 2 brødre, som havde fået asyl her i landet, havde selv forgæves forsøgt at få arbejde siden 1983. Hun og ægtefællen var blevet chikaneret i Iran, fordi de ikke praktiserede den

shia-muslimske tro i overensstemmelse med det af styret krævede. Hun udrejste legalt af Iran. Hendes moder og 2 brødre havde været på besøg i Danmark og havde fået problemer med de iranske myndigheder, da de vendte tilbage. Uanset om det kunne lægges til grund, at ansøgeren havde været udsat for chikane, og uanset hendes ægtefælle havde været i myndighedernes søgelys, meddeltes afslag.

Jfr. endvidere 88-21-221, refereret nedenfor.

Fraværstiden fra Iran.

Beslutning af 4. oktober 1988 (88-21-221). Ældre kvinde indrejst i Danmark den 2. august 1987 på et 90 dages besøgsvisum, som senere blev forlænget til den 17. februar 1988. Hun havde aldrig været medlem af politiske partier eller organisationer. Hun var monarkist, men havde aldrig som følge af egne forhold haft problemer med de iranske myndigheder. Som motiv til udrejsen anførte hun, at hun var blevet chikaneret af de iranske myndigheder som følge af, at hendes søn og 2 døtre havde været politisk aktive og var flygtet fra Iran. Hendes hus var flere gange blevet ransaget af gardisterne, og hun var i forbindelse hermed blevet udspurgt om sine børns opholdssteder. Flygtningenævnet fandt ikke, at ansøgeren - uanset fraværperiodens længde - ved en tilbagevenden til Iran ville være udsat for en sådan risiko for forfølgelse, at der var grundlag for at meddele asyl. Afslag.

Beslutning af 27. september 1988. (88-21-293). Ældre ægtepar indrejst i Danmark den 3. januar 1988 på et 30 dages besøgsvisum. Ansøgerne havde til politirapport oplyst, at de aldrig havde været politisk aktive, og at de på intet tidspunkt havde været i konflikt med myndighederne. De var udrejst, fordi de dagligt blev chikaneret på grund af en herboende datter. Endvidere ønskede de at blive genforenet med datteren. I forbindelse med nævnets behandling af sagen oplyste ansøgerne,

at den mandlige ansøger havde været anholdt og fængslet flere gange i 1987. Han var under fængslingerne blevet slået med en geværkolbe. Flertallet kunne ikke lægge ansøgernes seneste forklaring til grund og fandt herefter ikke, at ansøgerne - uanset fraværstidens længde - opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7. Afslag.

Jfr. endvidere følgende afgørelser refereret ovenfor 87-2-4104, 87-2-4159, 88-21-87, 88-21-254 88-21-278, 88-21-290 og 88-21-339.

3. Jordan

Beslutning af 19. juni 1987 (1987-2-3866). Yngre mand, jordansk statsborger, indrejst i juli 1986. Ansøgerens moder var libanesisk statsborger og faderen jordansk statsborger af palæstinensisk oprindelse. Ansøgeren var født og opvokset i Libanon, men rejste i oktober 1985 til Jordan med henblik på at studere. Han tilsluttede sig Det Kommunistiske Parti og deltog blandt andet i demonstrationer mod Kong Husseins fredsftale med Israel. I februar 1986 blev han sammen med 300 andre bortvist fra universitetet. Under en omfattende studenterdemonstration i maj 1986 blev 25 dræbt og 800 sårede. Ansøgeren, der var en af hovedmændene bag demonstrationen, undslap. Han skjulte sig indtil udrejsen i 1986, hvorefter han flygtede illegalt til Syrien. Nævnet lagde ansøgerens forklaring til grund og meddelte konventionsstatus.

Beslutning af 27. februar 1989 (1988-21-189). Yngre mand, jordansk statsborger af palæstinensisk oprindelse, indrejst i juni 1987. Født og opvokset i Jordan. Ansøgeren rejste i 1978 til Libanon og opholdt sig indtil 1981 i en PLO lejr, hvor han modtog militærtræning. Han blev efterfølgende uddannet som søløjtnant i Pakistan og Nordyemen. I oktober 1986 blev han af PLO beordret til Cypern, hvorfra han formentlig skulle sendes til Libanon for at tilslutte sig søstyrkerne ved Ein El

Hilwe-lejren. Han besluttede herefter, at han ville forlade PLO, idet han fandt det formålsløst at fortsætte krigen. Ansøgerens moder havde i 1979 modtaget en indkaldelsesordre til det jordanske militær til ansøgeren, der ikke siden 1978 havde været i Jordan. Det fremgik af ordren, at han ville risikere straf, såfremt han udeblev. Ansøgeren havde i 1977 opnået jordansk pas, hvilket han i 1982 fik forlænget i Pakistan og senere i Nordyemen. Efter ankomsten til Danmark havde ansøgeren destrueret passet. Afslag, idet Flygtningenævnet ikke fandt, at han havde været udsat for konkret forfølgelse eller ved en tilbagevenden til Jordan ville være i risiko herfor.

Beslutning af 27. februar 1989 (1988-21-247). Mand i 30'erne af palæstinensisk oprindelse, opnået jordansk pas og statsborgerskab i 1973, indrejst i marts 1988. Ansøgeren var født og opvokset på Vestbredden. Han rejste i 1974 til Rumænien med henblik på at studere til elektroingeniør. Under opholdet i Rumænien var han medlem af "Palæstinensiske Studenter's Union". I 1977 blev han gift med en rumænsk statsborger, og i 1980 rejste familien til Jordan. I 1985 installerede han en telefax i PLO's kontor og måtte flere gange indfinde sig på kontoret for at vejlede personalet i brug af telefaxen. I december 1985 blev han anholdt af efterretningstjenesten og var tilbageholdt i 10 dage. Han blev afhørt om sin tilknytning til PLO, og han blev slået. I 1986, 1987 og 1988 var han på ny anholdt adskillige gange. Den sidste tilbageholdelse fandt sted fra november 1987 til februar 1988. Herefter besluttede han at forlade Jordan og udrejste via lufthavnen i Amman i marts 1988. De facto-status, idet nævnet ikke fandt at kunne afvise, at ansøgeren havde været udsat for flere tilbageholdelser og afhøringer. Nævnet fandt herefter ikke at kunne udelukke, at ansøgeren ville være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Jordan.

Beslutning af 13. marts 1989 (1988-21-443). Yngre mand, jordansk statsborger af palæstinensisk oprindelse, indrejst i Dan-

mark i maj 1988 legitimeret med nationalitetspas. Ansøgeren var født og opvokset på Vestbredden. Han havde altid sympatiseret med PLO og havde i slutningen af 1970'erne flere gange været anholdt og tilbageholdt af israelerne i forbindelse med palæstinenserens demonstrationsdag den 30. marts. I 1980 udrejste han til Jordan, hvor det lykkedes ham at opnå et stipendium med henblik på et studium i Sovjetunionen. Han fik herefter udstedt et jordansk pas. Under opholdet i Sovjetunionen var han passivt medlem af PLO. Under opholdet udløb hans pas, og han søgte derfor om forlængelse, men fik afslag. Han sendte herefter passet til sine forældre på Vestbredden, der mod at betale bestikkelse fik udstedt et nyt pas til ham i Jordan. Fra 1983-84 opholdt ansøgeren sig skiftevis i Sydyemen, Nordyemen, Ægypten og Cypern. I oktober 1984 rejste han til Tunis, hvor han udførte kontorarbejde for PLO. I juni 1985 rejste han efter ordre fra PLO til Sydyemen, hvor han opholdt sig i 4 måneder. Herefter rejste han tilbage til Tunis, hvor PLO sørgede for, at hans pas fik en falsk forlængelse. Han havde på dette tidspunkt besluttet sig til at afbryde sin tilknytning til PLO. I oktober 1985 rejste han til Polen med henblik på at studere og opholdt sig her indtil udrejsen til Danmark. Han kunne ikke blive i Polen, idet PLO ikke ville medvirke til en forlængelse af hans studie- og opholdstilladelse. Han havde fået at vide af sine forældre, at han var eftersøgt i Jordan, og han frygtede en tilbagevenden, idet hans pas havde en falsk forlængelse. Endvidere frygtede han PLO, fordi han havde brudt med organisationen. Det lagdes til grund, at ansøgeren kun havde haft beskeden tilknytning til PLO, og flertallet fandt derfor ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Jordan ville være udsat for en sådan risiko for forfølgelse, at betingelserne for at meddele asyl var opfyldt. Afslag.

4. Libanon.

Beslutning af 26. maj 1987 (1986-2-2234). 20-årig sunni-muslimsk mand fra Tripoli, indrejst i november 1985. Havde i 5

dage i oktober 1985 været tilknyttet Al Tawheed og havde delta- get i kampe mod syrerne. Da syrerne overtog kontrollen over Tri- poli, flygtede han og skjulte sig i bjergene, indtil hans udrej- se var blevet arrangeret. Inden udrejsen blev hans hjem ransa- get, og 6 dage efter udrejsen blev nogle af hans kammerater an- holdt, hvorfor han frygtede, at han var blevet angivet til sy- rerne. Nævnet fandt ikke at kunne udelukke, at ansøgeren ville blive forfulgt ved en tilbagevenden og meddelte de facto-status.

Beslutning af 3. december 1987 (1986-2-3427). Sunni-muslimsk ung mand fra Beirut, indrejst i august 1985. Var medlem af Al Mourabitoun fra 1983 til april 1985 og deltog i de afgørende kampe om Al Mourabitouns hovedkontor i Beirut. Var i april 1985 tilbageholdt af Amal i 3 dage, hvorunder han blev forhørt og slået. Ved hjælp af en barndomsven, der var medlem af Amal, lyk- kedes det ham at flygte. Efter flugten gik han under jorden indtil udrejsen, som foregik via Beirut lufthavn. Medio maj 1985 opsøgte Amal ansøgerens bopæl og spurgte efter ham. Nævnet lagde ansøgerens forklaring til grund og fandt herefter ikke at kunne udelukke, at han ville blive forfulgt ved en tilbagevenden og meddelte de facto-status.

Beslutning af 7. marts 1988 (1988-21-8). Ung mand, indrejst i september 1987. Havde været medlem af PSP i 1985-1986 og fra november 1986 til april 1987 af kommunistpartiet. Inden udrej- sen havde han opholdt sig 3 måneder i Sydlibanon og havde sam- men med kommunistpartiets leder i området deltaget i våbentrans- porter til de palæstinensiske lejre. Efter at deres kontakt- mand, som var Fatahs leder i Sour, var blevet anholdt af Amal, erfarede ansøgeren, at han var efterlyst af Amal, hvorfor han besluttede sig for at udrejse. Nævnet lagde til grund, at ansø- geren havde været medlem af kommunistpartiet og havde ydet hjælp til palæstinensere i Sydlibanon i form af blandt andet medvirken til våbentransporter. Et flertal fandt ikke at kunne afvise, at hans aktiviteter var erkendt af blandt andet Amal og

syrerne og meddelte de facto-status.

Beslutning af 24. marts 1988 (1987-2-4192). Sunni-muslimsk mand i tyverne, indrejst i august 1986. Havde i 1983 meldt sig frivilligt til den libanesiske regeringshær, hvor han blev udtaget til elitesoldat (Green Baret) og hvervet til at udføre efterretningsarbejde i et PSP-kontrolleret område, hvor hans forældre boede. Under dække af at være medlem af PSP deltog han i møder og opsøgte PSP-folk på deres poster. Efter en måned blev han forflyttet til Østbeirut, hvor han i et par uger deltog i kampe mod Amal og Hezbollah. Fra foråret 1984 til maj 1985 udførte han efterretningsarbejde i Amal-kontrollerede områder. I maj 1985 deltog han som Green Baret sammen med Amal og 6. Brigade i kampene i de palæstinensiske lejre. Efter disse kampe besluttede han sig for at forlade Libanon og rejste i juli 1985 til BRD for at søge om asyl. I august 1985 rejste han tilbage til Libanon for at skaffe dokumentation til støtte for sin asylsag. På grund af sit fravær blev han tildelt en advarsel af sin overordnede, men genoptog i øvrigt sit arbejde. I marts 1986 blev han beordret til at anbringe en bilbombe ved et PSP-våbenlager. Da han ikke ønskede at begå denne handling, udrejste han til Syrien dagen før, bomben skulle være sprængt. På grund af sit langvarige fravær frygtede han ved en tilbagevenden at blive betragtet som desertør og blive idømt dødsstraf. Nævnet lagde ansøgerens forklaring til grund og fandt ikke at kunne udelukke, at der var en betydelig risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden, hvorfor han meddeltes de facto-status.

Beslutning af 25. marts 1988 (1987-2-4062). Mand i tyverne, indrejst i februar 1987. Tilhørte det kristne mindretal Sirian-ortodoks. Havde i marts 1985 tilsluttet sig Lebanese Forces under Hobeika og havde foretaget efterretningsvirksomhed ved at udspørge personer om deres politiske tilhørsforhold. Han var ulønnet menigt medlem, og medlemskabet ophørte i januar 1986, da Hobeika blev afløst som leder af Geagea. Han blev opfordret til at slutte sig til Geageas styrker, men afslog. I slutningen af

september 1986 blev der gennemført systematiske anholdelser af tidligere Hobeika-medlemmer, hvorfor han i oktober 1986 flygtede til et bjergområdet ca. 50 km udenfor Beirut. Her opholdt han sig hos en ven og planlagde udrejsen. Medio januar 1987 udrejste han via Jounieh, hvor han betalte bestikkelse til nogle havnefunktionærer og kom herefter uden problemer om bord på en båd til Cypern. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren var kristen og havde været tilsluttet Hobeikas styrker. Et flertal fandt, at hans tilknytning til Hobeika måtte anses for at være erkendt og meddelte de facto-status.

Beslutning af 7. april 1988 (1987-2-4036). Sunni-muslimsk mand i tyverne, indrejst i oktober 1986 efter at have frafaldet sin asylansøgning i BRD efter ca. 1 1/2 måneders ophold. Havde oprindeligt forklaret at have været medlem af Al Mourabitouns kulturelle afdeling i 1978-1981, hvor hans aktiviteter havde bestået i at undervise og holde foredrag. I 1986 blev han to gange tilbageholdt af Amal i henholdsvis 5 timer og en dag efter at være blevet standset ved en vejspærring. Begge gange blev han løsladt, når det blev afklaret, at han alene havde været medlem af Al Mourabitouns kulturelle afdeling. På grund af tilbageholdelserne følte han sig forfulgt af Amal og besluttede sig for at udrejse, hvilket foregik med taxa fra Beirut til Damaskus. Udrejsen foregik problemfrit, idet han dog undervejs blev standset 7-8 gange ved syriske kontrolposter. Nævnet forkastede en senere forklaring om, at ansøgeren skulle have fungeret som militssoldat i kampe mod Amal i 1983 til april 1985, og at han i perioder skulle have levet skjult. Herefter meddelte nævnet afslag.

Beslutning af 19. april 1988 (1987-2-3833). 16-årig drusisk mand, indrejst i marts 1986. Havde ikke været medlem af politiske eller religiøse organisationer, men PSP havde adskillige gange i 1985-1986 søgt at hverve ham ved blandt andet trusler om fængsel. Hans broder havde været medlem af PSP, men var udrejst til Danmark, hvorfor PSP ønskede, at ansøgeren skulle

overtage broderens plads. Nævnet fandt ikke at kunne afvise, at ansøgeren havde været udsat for et pres fra PSP's side for at deltage i PSP-militsen. Blandt andet på grund af de foreliggende baggrundsoplysninger om PSP's almindelige praksis med hensyn til rekruttering af militsmedlemmer, fandt nævnet ikke at kunne lægge til grund, at der havde været tale om trusler af en sådan karakter, at ansøgeren af den grund havde været forfulgt inden udrejsen af Libanon, ligesom det ikke kunne antages, at han, der inden udrejsen boede i Beirut-området, ved en tilbagevenden risikerede en sådan forfølgelse fra PSP's side, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage. Afslag.

Beslutning af 15. juni 1988 (1988-21-68). 60-årig kristen kvinde, indrejst i september 1987. Havde været gift med en kendt bryder, der var statsløs palæstinenser og premierløjtnant i PLO. Manden blev dræbt i marts 1985 under kamphandlinger. PLO søgte herefter at hverve hendes eneste søn, født i 1972, hvorfor hun rådede sønnen til at flygte til Danmark. Havde været udsat for generelle husundersøgelser, hvor Amal og Abou Moussa ledte efter våben. I forbindelse hermed blev det påtalt, at hendes bolig i Mar Elias-lejren var for stor. Efter sønnens flugt gav hun efter for presset og tog i stedet ophold hos sin broder. Nævnet fandt ikke grundlag for at meddele asyl i kraft af, at ansøgerens søn var blevet meddelt konventionsstatus i Danmark. Da nævnets flertal ikke fandt, at hun havde været udsat for nogen konkret forfølgelse, og da der ikke skønnedes at være risiko herfor ved en tilbagevenden, meddeltes hun afslag.

Beslutning af 6. december 1988 (1988-21-220). Ung mand, indrejst i juni 1986. Havde ikke været medlem af religiøse eller politiske organisationer. Hans broder blev på grund af interne stridigheder i Libanons Kommunistparti, som han var medlem af, dræbt ved en fremprovokeret bilulykke ca. 2 1/2 år før ansøgerens indrejse i Danmark. I 1983 blev ansøgeren overfaldet af nogle kommunister i Beirut, som truede med at dræbe ham, såfremt han ikke forlod Libanon. Ca. 14 dage senere blev han

skudt i højre arm, hvorefter hans fader sørgede for, at han tog til Syrien. Her gjorde han sin skoleuddannelse færdig, men måtte i foråret 1986 forlade Syrien efter nogle bombeeksplosioner i Damaskus. Han blev tilbageholdt af den syriske efterretningstjeneste i 10 dage og afhørt om sit eventuelle kendskab til eksplosionerne. Ved løsladelsen blev han pålagt at forlade Syrien. Han tog herefter tilbage til Libanon, hvor han opholdt sig i 5 timer, inden han med bil rejste til Damaskus, hvorfra han udrejste til BRD i april 1986. Under opholdet i Danmark blev ansøgeren overfaldet af nogle palæstinensere. Ansøgeren mente selv, at overfaldet udelukkende var begrundet i, at han var libanesisk statsborger. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren ikke selv havde udført nogen politiske eller religiøse aktiviteter, og at hans udrejse af Libanon skyldtes de interne stridigheder i kommunistpartiet, som havde kostet hans broder livet, og som efter hans egen formodning førte til kommunisternes anslag mod ham i 1983. Den omstændighed, at han ikke havde fået lov til at blive i Syrien, kunne ikke tillægges betydning ved vurderingen af, om han risikofrit kunne vende tilbage til Libanon, ligesom overfaldet i Danmark efter de foreliggende oplysninger heller ikke kunne tillægges betydning ved denne vurdering. Afslag.

Beslutning af 20. december 1988 (1988-21-251). Mand i fyrrerne, indrejst i november 1987. Født af shia-muslimske forældre, men konverterede i 1973 til den katolske kristendom. Havde ikke været medlem af politiske organisationer. Han ernærede sig i Libanon som handelsmand, hvilket medførte mange udlandsrejser, og fra 1978 til 1984 opholdt han sig kun i korte perioder i Libanon. I 1982 blev han chikaneret af syrerne, fordi han handlede med israelerne, hvorfor han samme år indstillede handlen. Kort før han endeligt udrejste i februar 1984, blev han opsøgt af flere muslimske militser, herunder PSP og Amal, idet han blandt andet blev beskyldt for at være kristen og for at samarbejde med falangisterne. Han blev anholdt, men løsladt mod at betale 150.000 libanesiske pund i bestikkelse. Fra

februar 1984 til indrejsen i Danmark opholdt han sig dels i Polen sammen med sin polske hustru dels i Ungarn. Nævnets flertal meddelte de facto-status blandt andet under hensyn til, at han var konverteret, og at han forud for udrejsen af Libanon i 1984 havde været i de muslimske militseres søgelys.

Beslutning af 14. februar 1989 (1988-21-361). Sunni-muslimsk ung mand af palæstinensisk oprindelse, indrejst i marts 1988. Havde i 1981 tilsluttet sig PLO i Badawi-lejren ved Tripoli. Efter at PLO var blevet fordrevet fra lejren i 1983, blev han medlem af Al Tawheed. I 1985 blev han tilbageholdt i 16 dage af den syriske efterretningstjeneste, som havde kendskab til hans tilknytning til PLO og Al Tawheed. Under afhøringerne blev han udsat for tortur. Efter løsladelsen, som skyldtes, at hans fader havde bestukket en syrisk officer, opholdt han sig i 4 måneder hos Al Tawheed-bevægelsen, inden han flyttede tilbage til sine forældre. Han havde dog fortsat kontakt med bevægelsen og deltog i 1986 i hemmelige våbentransporter. I januar 1987 blev han på ny anholdt af syrerne og beskyldt for at have deltaget i kampe mod syriske tropper. Under tilbageholdelsen, som varede 3 uger, blev han udsat for tortur. Han blev løsladt, idet hans fader på ny betalte bestikkelse. Ansøgeren tog herefter til Beirut, men blev som muslim chikaneret af falangisterne, hvorfor han rejste til Sidon og tog ophold i en palæstinensisk lejr. Ved hjælp af bestikkelse lykkedes det faderen at skaffe ham gennem Beirut lufthavn. Nævnet lagde ansøgerens forklaring til grund og fandt herefter, at han opfyldte betingelserne for at blive meddelt asyl. Et flertal meddelte konventions-status.

Beslutning af 16. februar 1989 (1988-21-431). Ung mand indrejst i maj 1988. Havde siden 1985 været medlem af Amal. Blev medio 1987 medlem af Hezbollah for at skaffe Amal oplysninger om organisationen. I november 1987 blev han advaret om, at han var blevet afsløret som spion for Amal. Han flygtede derfor til Amals sikkerhedskontor i Vestbeirut, hvor han udnævntes til sikkerhedschef for en afdeling. Siden november 1987 havde Hezbollah

forsøgt at få fat på ham, men det var lykkedes ham at undgå dette ved at holde sig borte fra områder, som blev kontrolleret af Hezbollah. Efter kampene i foråret 1988 var Amal svækket i forhold til Hezbollah, og han følte derfor ikke længere, at Amal var i stand til at beskytte ham mod Hezbollah, hvorfor han valgte at udrejse til Danmark. Nævnets flertal lagde til grund, at ansøgeren havde foretaget efterretningsvirksomhed for Amal i Hezbollah-bevægelsen, og at dette var blevet opdaget af Hezbollah. Flertallet lagde endvidere ansøgerens forklaring om begrundelsen for sin sene udrejse af Libanon til grund og meddelte de facto-status.

Beslutning af 2. marts 1989 (1988-21-465). Ung sunni-muslimsk mand, indrejst i august 1988. Havde ikke været medlem af nogen politisk eller religiøs organisation. Aftjente fra juni 1983 sin værnepligt i den libanesiske hær i 1 1/2 år og fortsatte herefter som frivillig, idet han gjorde tjeneste ved 5. infanteribrigade i Beirut. I februar 1984 blev han såret i benene, hvorefter han blev forflyttet til kontorarbejde. Den syriske efterretningstjeneste tilbageholdt ham i juni/juli 1984 i 45 dage, hvorunder han blev udsat for piskning og el-tortur, idet man mistænkte ham for at være tilknyttet den libanesiske hærs efterretningstjeneste. Blev i 1985 på ny tilbageholdt af syrerne, som ønskede oplysninger om den libanesiske hærs officerer. I februar 1985 blev ansøgerens broder dræbt og ansøgeren selv såret ved en tilfældig bombesprængning. Herefter deserterede ansøgeren og rejste hjem til sin familie i Tripoli, hvor han indtil udrejsen boede hos sine forældre og havde arbejde. Han havde i Tripoli ingen problemer med de libanesiske myndigheder eller syrerne. Han mente dog, at syrerne holdt ham under observation, idet de ønskede, at han skulle indsamle oplysninger om holdningen til syrerne i et kristent kvarter i Beirut, hvor han havde aftjent sin værnepligt. I april 1988 udrejste han via Beirut lufthavn til Bangkok, hvor han opholdt sig, indtil han rejste videre til Danmark. Under opholdet i Danmark modtog ansøgeren et brev fra sin moder, hvorefter fremgik,

at syrerne fortsat spurgte efter ham. Nævnet lagde til grund, at ansøgeren fra 1985 til udrejsen i 1988 havde kunnet opholde sig uden væsentlige problemer i Tripoli, og at han var udrejst via Beirut lufthavn og meddelte herefter afslag.

Beslutning af 9. marts 1989 (1989-21-467). Ung kvinde, indrejst i februar 1988. Havde oprindeligt forklaret, at hun fra 1982 til 1988 var medlem af Hezbollah. Medlemskabet bestod i, at hun modtog undervisning 1-2 timer om ugen på Hezbollah-kontoret i Beirut. Endvidere fik hun 6.000 libanesiske pund om måneden af Hezbollah. I januar 1988 blev hun pålagt at udføre en selvmordsaktion, idet hun sammen med en anden kvinde skulle køre en bilbombe mod det syriske hovedkvarter i Beirut. Da hun ikke ønskede at udføre aktionen, udrejste hun på et falsk brasiliansk pas fra Beirut lufthavn. Hezbollah opsøgte efterfølgende flere gange familiens bopæl og udstedte en arrestordre på hende. I forbindelse med sagens behandling i Flygtningenævnet oplyste ansøgeren endvidere, at hun havde modtaget militærtræning og adskillige gange deltaget i væbnede aktioner samt haft bevogtningsopgaver. Efter hendes udrejse havde de syriske styrker besat Hezbollah-kontoret i Beirut, hvorfor hun også frygtede syrerne ved en tilbagevenden til Libanon. Nævnets flertal kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren havde deltaget eller var blevet pålagt at deltage i militære eller militærlignende aktiviteter for Hezbollah, men kunne lægge til grund, at hun havde deltaget i religionsundervisning. Herefter fandt flertallet ikke, at hun ved en tilbagevenden risikerede forfølgelse og meddelte afslag.

Beslutning af 28. marts 1989 (1988-21-405). Midaldrende mand, indrejst i november 1986. Havde ikke været tilknyttet politiske eller religiøse organisationer, men blev som følge af sin armenske afstamning chikaneret af blandt andet falangisterne. Efter at hans hjem i den grønne zone i Beirut var blevet ødelagt af en bombe i 1986, besluttede han sig for at udrejse til Danmark, hvor hans ældste søn havde opholdt sig siden 1981. Afslag, da

ansøgeren efter det oplyste ikke havde været udsat for nogen forfølgelse, og da der heller ikke skønnedes at være risiko herfor ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Beslutning af 30. marts 1989 (1988-21-499). Ung mand, indrejst i januar 1988. Var i 1985 blevet medlem af en 6-mands gruppe under Fatah, som smuglede våben ind i de palæstinensiske lejre i Beirut. I juni 1987 blev et medlem arresteret af syrerne og forsvandt herefter sporløst. Ca. 2 måneder senere blev et andet medlem af gruppen arresteret ved en indkørsel til en lejr. Under en efterfølgende ransagning hos den pågældende blev der fundet en mængde våben. Medlemmet blev løsladt efter 20 dage ved hjælp af sin indflydelsesrige familie. Under tilbageholdelsen var det kommet frem, at det først anholdte medlem havde røbet de øvrige medlemmers navne. Da ansøgeren erfarede dette, rejste han til Saida og skjulte sig i en flygtningelejr indtil udrejsen, som foregik via Beirut lufthavn. Nævnet lagde ansøgerens forklaring om sine aktiviteter og om grunden til udrejsen til grund. Et flertal fandt dog ikke at kunne lægge til grund, at han var eftersøgt af syrerne eller eventuelt af Amal, idet flertallet herved blandt andet lagde vægt på karakteren af hans aktiviteter, at han i flere måneder efter anholdelsen af det første medlem havde fortsat sine aktiviteter, uden at syrerne havde interesseret sig for ham, at det andet medlem var blevet løsladt, uden at det førte til anholdelsen af ansøgeren, inden han rejste op i bjergene, samt at han problemfrit var udrejst af Beirut lufthavn med eget pas. Afslag.

5. Syrien.

Beslutning af 28. september 1987 (1987-2-4075). Ung kvinde, indrejst i september 1986. Havde i 1980-1981 været medlem af Det Muslimske Broderskab. En måned efter indmeldelsen blev hun overtalt til at forsøge at myrde den syriske vicepræsident ved at anbringe en bombe i hans nærhed. Det mislykkedes, idet hun følte sig observeret og løb fra stedet. Samme dag rejste hun

illegalt til Libanon, hvor hun boede hos sin søster og svoger, der var livvagt for Yassir Arafat. Hun kendte Arafat personlig, idet han i Tripoli boede i samme hus som ansøgeren og hendes søster og svoger. Fra 1982 til 1986 var ansøgeren medlem af PLO og passede blandt andet en lille radiostation. Ansøgeren havde siden sin udrejse været eftersøgt i Syrien, hvilket havde fremgået af aviser og TV. Nævnet fandt ikke at kunne forkaste, at ansøgeren var eftersøgt af de syriske myndigheder på grund af sit medlemskab af Det Muslimske Broderskab. Nævnet lagde endvidere til grund, at hun i Libanon havde boet hos sin søster og svoger, der havde været personlig livvagt for Arafat, og at hendes pas var opnået ved bestikkelse, hvorfor det ikke burde kræves, at hun vendte tilbage til Syrien. De facto-status.

Beslutning af 5. juli 1988 (1988-21-84). Ung mand af kurdisk afstamning, indrejst i oktober 1987. Havde aldrig været medlem af nogen politisk organisation, men havde sympatiseret med kurdiske organisationer. Fra august 1983 til november 1986 af tjente han sin værnepligt og var herunder udstationeret i Libanon. I midten af 1985 blev han idømt 6 måneders fængsel af en militær domstol for at have søgt at opflamme andre kurdere til kurdisk nationalisme. Både under og efter militærtjenesten levede han af at smugle varer mellem Syrien og Libanon. Efterhånden begyndte han at smugle kurdere, der var eftersøgt i Syrien, til Libanon, idet han blev betalt herfor af kurdiske organisationer. Desuden vekslede han valuta for kurdiske ledere. Under den sidste menneskesmugling blev to kurdere holdt tilbage ved grænsen til Libanon, mens han selv fik lov til at passere. Han rejste samme dag tilbage til Syrien, hvor han fik at vide, at han var eftersøgt for at have smuglet valuta og kurdere ud af Syrien. Et flertal, der lagde til grund, at ansøgeren var udrejst legalt gennem Damaskus lufthavn, fandt ikke grundlag for at antage, at den sidste menneskesmugling var blevet opdaget, og at han i den forbindelse var eftersøgt. Afslag.

Beslutning af 20. september 1988 (1988-21-7). Mand i tyverne,

indrejst i februar 1987. Havde aldrig været politisk aktiv eller i konflikt med myndighederne. Fra september 1979 til marts 1983 aftjente han sin værnepligt og var i forbindelse hermed udstationeret i Libanon, hvor han blev tvunget til at deltage i overgreb mod civilbefolkningen. I februar 1987 afleverede militærpolitiet en genindkaldelsesordre. Han besluttede sig herefter for at udrejse, idet han frygtede på ny at blive sendt til Libanon, hvilket han af samvittighedsmæssige grunde ikke ønskede. Nævnet lagde ansøgerens forklaring til grund, herunder om forløbet af hans tidligere militærtjeneste, udeblivelse herfra og hans motiv for asylansøgningen. Idet det fandtes sandsynligt, at han på ny ville blive sendt til tjeneste i Libanon, fandt et flertal, selv om Syrien ikke kunne anses for at være et land i krig, at det ikke burde kræves, at han vendte tilbage til Syrien. De facto-status.

6. Statsløse palæstinensere fra Syrien.

Beslutning af 26. april 1988 (1986-2-3436). Ung mand, indrejst i september 1986. Havde oprindeligt forklaret ikke at have været politisk aktiv bortset fra i 1982 at have deltaget i en demonstration i Yarmouk-lejren vendt mod de syriske myndigheder og at have modsagt lederen af en syrisk studenterorganisation i 1983. Hans familie havde været udsat for ransagninger, hvor myndighederne ledte efter våben. Han opnåede uden problemer udrejsetilladelse og udrejste legalt. Som motiv for udrejsen havde han anført den generelle chikane, som de syriske myndigheder udsætter palæstinensere for, og at han ikke ønskede at aftjene værnepligt. Efterfølgende angav han at have været medlem af Fatahs studenterorganisation De hemmelige Celler og at have uddelt løbesedler. Efter at have nægtet at melde sig ind i Baath-partiet kunne han ikke fortsætte på universitetet og begyndte i stedet at studere ved Den Arabiske Ligas Skole, der ydede immunitet over for de syriske myndigheder. Han havde siden januar 1985 levet i skjul, idet flere medlemmer af De hemmelige Cel-

ler var blevet fængslet. Udenrigsministeriet havde hverken kunnet få bekræftet eksistensen af De hemmelige Celler eller af Den Arabiske Ligas Skole. Nævnets flertal fandt alene at kunne lægge ansøgerens oprindelige forklaring til grund og meddelte afslag.

Beslutning af 2. august 1988 (1988-21-99). Mand i begyndelsen af trediverne, indrejst i februar 1988. Havde siden 1973 været medlem af PLO. I 1977 rejste han til Libanon, hvor han arbejdede for PLO som journalist ved et internt blad. Han blev jævnligt sendt på opgaver i Syrien. Fra september 1980 til 1984 studerede han computerteknik i Ungarn, hvorefter han rejste tilbage til Syrien. Da der skete flere arrestationer af Arafat-tilhængere, blev han af sin leder pålagt at udrejse. Han blev hjulpet gennem lufthavnen i Damaskus af sin leder og rejste til Tunis, hvor han på ny arbejdede for PLO som journalist. Efter den seneste udrejse havde de syriske myndigheder tre gange spurgt efter ham på forældrenes bopæl, hvorfor han mente at være eftersøgt. I 1987 blev han af PLO pålagt at rejse til Libanon, hvilket han ikke ønskede, hvorfor han i stedet rejste til Danmark. Nævnet fandt ikke, at ansøgeren havde været forfulgt af de syriske myndigheder inden sin udrejse i 1985 af Syrien, hvor han indtil da havde haft hyppigt ophold, og fandt ikke at kunne lægge til grund, at han skulle være eftersøgt i Syrien. Nævnet fandt herefter ikke, at ansøgerens aktiviteter for PLO eller omstændighederne ved hans udrejse i øvrigt talte for, at han ville være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til Syrien. Afslag.

Beslutning af 11. november 1988 (1988-21-102). Mand i tyverne, indrejst i august 1987. Var født og opvokset i Syrien. I 1981 blev han indkaldt til at aftjene værnepligt i Den palæstinensiske Befrielseshær og blev efter at have modtaget militærtræning i Syrien udstationeret i Libanon. I 1983 forlod han hæren efter at være blevet beordret til at angribe palæstinensiske lejre og sluttede sig i stedet til den Arafat-tro del af PLO. Han deltog

aktivt i kampene mod den syriske hær i Tripoli. I december 1983 rejste han til Yemen, hvor hans ophold blev betalt af PLO. I 1984-1985 rejste han via Cypern videre til Jugoslavien, hvor han arbejdede på PLOs kontor i Beograd. Efter at have afslået at arbejde i Tunis for PLO rejste han legitimeret med et falsk pas til Danmark. Nævnets flertal, der hæftede sig ved ansøgerens fortsatte tilknytning og aktiviteter for PLO, fandt ikke at kunne udelukke, at han ville være i en forfølgelsesrisiko ved en tilbagevenden til Syrien og meddelte konventions-status.

Beslutning af 5. december 1988 (1988-21-321). Ægtepar, hvor kvinden indrejste sammen med parrets 6 børn i december 1987 og manden i marts 1988. Manden blev i 1980 medlem af PLO og blev i 1983 tilknyttet Arafat-fraktionen. Han deltog indtil april 1988 i møder med andre Arafat-tilhængere, hvilket de syriske myndigheder ikke havde kendskab til. Desuden var han med til at uddele løbesedler i Al Yarmouk-lejren. I august 1987 var han gæst ved et bryllup, hvor der opstod ballade mellem Arafat-tilhængere og Abou Moussa-tilhængere, hvorunder parterne sang hver deres slagsange. Efterretningstjenesten anholdt under festen brudgommen og senere flere af festdeltagerne. Efter brylluppet holdt manden sig skjult, men besøgte ca. hver tredje uge sin familie. Han mente at være eftersøgt, idet hustruen flere gange var blevet opsøgt af efterretningstjenesten. Nævnets flertal lagde til grund, at manden var udrejst legalt af Damaskus lufthavn og fandt derfor ikke at kunne lægge til grund, at han var eftersøgt af de syriske myndigheder, da han udrejste.
Afslag.

Beslutning af 7. december 1988 (1988-21-26). Ægtepar, indrejst sammen med deres tre børn i oktober 1987. Manden, der var sunni-muslim, havde sympatiseret med PFLP, men havde ikke deltaget i aktioner for organisationen. Familien havde ikke haft problemer med de syriske myndigheder, men var udrejst, efter at manden var deserteret i september 1987, mens han aftjente sin værnepligt i Den Palæstinensiske Befrielseshær. Han gjorde tjene-

ste i Tripoli-området i Libanon og ønskede ikke at deltage i drabshandlinger. Nævnets flertal lagde mandens forklaring om motivet for udrejsen til grund. Under hensyn til, at han, der var sunni-muslim og statsløs palæstinenser, var deserteret under værnepligtig tjeneste i Tripoli-området, meddelte flertallet konventions-status.

Beslutning af 9. januar 1989 (1988-21-328). Mand i slutningen af trediverne, indrejst i april 1988. Havde ikke været medlem af nogen politisk organisation, men havde i perioden april 1984 - februar 1988 været tilbageholdt 8 gange, fordi man mistænkte ham for at være tilknyttet Arafat-fraktionen i PLO. Under tilbageholdelserne blev han udsat for tortur. Ansøgerens fader blev i juni 1988 anholdt og sad fortsat fængslet. Ansøgerens yngste broder, der var medlem af Fatah, var forsvundet, medens en anden broder var blevet meddelt de facto-status af Flygtningenævnet i oktober 1988. Uanset at ansøgerens forklaring ikke fuldt ud kunne lægges til grund, fandt nævnets flertal efter en samlet vurdering af ansøgerens forhold, herunder antallet af tilbageholdelser, og at ansøgerens fader og brødre havde været i myndighedernes søgelys, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville være udsat for en ikke ubetydelig risiko for tilbageholdelse af de syriske myndigheder. De facto-status.

Beslutning af 17. januar 1989 (1988-21-350). Mand i fyrrerne, indrejst i juli 1988. Havde siden 1975 været aktiv for Fatah og blev i 1980 ansat på den PLO-kontrollerede radiostation WAFFA. Han fortsatte sit arbejde, selv om Abou Moussa-fraktionen ledede stationen efter splittelsen i PLO i 1983. I 1984 blev han sendt til Libanon for at lave dokumentarfilm og opholdt sig her indtil maj 1988, hvor han nægtede at lave en reportage om Abou Moussas nedkæmpelse af Arafat-tilhængere i flygtningelejrene. Han blev derfor fængslet mistænkt for at være Arafat-tilhænger. Efter 17 dage blev han løsladt mod at ville udføre sit arbejde. Efter et par dage rejste han tilbage til sin hustru i Syrien og overnattede her en nat, hvorefter han boede hos sine

svigerforældre indtil udrejsen. Under opholdet i Libanon havde ansøgeren besøgt familien i Syrien hver 14. dag og havde givet fotokopier af dokumenter fra WAFFA videre til Arafat-tilhængere. Nævnet lagde i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund og meddelte konventions-status.

7. Statsløse palæstinensere fra Gaza og Vestbredden.

Beslutning af 5. maj 1988 (1986-2-3387). Mand i tyverne, indrejst i september 1986. Født og opvokset i Gaza-området. I 1981 blev han medlem af PLO. Hans aktiviteter bestod i uddeling af løbesedler samt deltagelse i aktioner mod israelske vagtposter, hvor man blandt andet kastede bomber/håndgranater mod dem. I januar 1981 blev han idømt 16 måneders fængsel for våbensmugling, men afsonede kun en måned, idet hans moder betalte 6.000 US \$ til myndighederne. Fra 1983 til 1986 studerede han i Polen på PLO's regning. PLO ønskede at sende ham til Libanon, hvilket han søgte at undgå. Til sidst blev presset for stort, og han rejste i juli 1986 tilbage til Israel, hvor han ved ankomsten blev anholdt. Under tilbageholdelsen, som varede 22 dage, blev han udsat for tortur. Ved løsladelsen måtte han skrive under på en erklæring om at ville forlade Israel. Han rejste herefter til Polen, hvor PLO på ny forsøgte at presse ham til at rejse til Libanon for at deltage i kampe. Ansøgerens moder skrev til ham, at familien flere gange var blevet opsøgt af den israelske hær og efterretningstjeneste, som ledte efter ham. Hans fader havde været anholdt og afhørt om ham. Under opholdet i Danmark modtog ansøgeren et trusselsbrev fra PLO's polske afdeling. Nævnets flertal fandt ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om tilbageholdelsen i 1986, og at han efter at have været på studieophold i Polen, betalt af PLO, i hvert fald havde været udsat for et pres og risikerede forfølgelse fra PLO's side for at deltage i bevægelsens aktiviteter. Herefter fandt flertallet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Gaza risikerede forfølgelse fra enten de israelske myndigheders

eller PLO's side og meddelte konventions-status. Nævnet bemærkede, at man ikke fandt, at flygtningekonventionens art. 1 F b var til hinder for, at der meddeltes asyl.

Beslutning af 13. marts 1989 (1989-21-457). Kvinde i tredive-
ne, indrejst sammen med sine to børn i juli 1988. Havde siden
1985 været menigt medlem af Den Palæstinensiske Kvindeorganisa-
tion, der var tilknyttet PLO og havde til formål at forbedre pa-
læstinenserne levevilkår. Hendes mand var journalist og arbej-
dede på den arabiske avis El Fajjer i Jerusalem, der var
talerør for PLO. Avisen var flere gange blevet stormet som
følge af dens kritiske holdning over for de israelske
myndigheder, og manden var flere gange blevet afhørt af den
israelske hær om sit arbejde. Ansøgerens ældste søn, som havde
været aktiv i intifadaen, blev i april 1988 anholdt af den
israelske hær og tilbageholdt i 6-8 timer, hvorunder han fik
flere hårde slag. Ansøgerens hjem blev i april 1988 ransaget 2
gange af den israelske hær som følge af dels mandens arbejde
dels sønnens anholdelse. Uanset om ansøgerens forklaring om
mandens ansættelse som journalist på El Fajjer lagdes til
grund, meddelte nævnets flertal afslag, idet det blev lagt til
grund, at ansøgerens aktiviteter havde været af humanitær
karakter, at sønnen var blevet løsladt efter en kortere
tilbageholdelse, og at udrejsen var sket legalt.

8. Andre statsløse

Beslutning af 15. oktober 1987 (1986-2-3389). Sunni-muslimsk
ægtepar, indrejst i august 1986. Begge statsløse kurdere. Man-
den havde siden 1978 været medlem af Det Kurdiske Demokratiske
Parti i Libanon. Han havde blandt andet uddelt løbesedler til
andre medlemmer og fungeret som sikkerhedsvagt for nogle af
partiets ledere. I september 1985 og november 1985 blev han til-
bageholdt af Amal i henholdsvis 7 og 15 dage. Under tilbagehol-

delserne blev han udsat for tortur og beskyldt for at være tilknyttet Al Mourabitoun og PSP. Amal havde derimod ikke kendskab til hans medlemskab af Det Kurdiske Demokratiske Parti. Han blev i november 1985 løsladt i forbindelse med en fangeudveksling mellem Amal og PSP. Nævnet lagde til grund, at manden havde været tilbageholdt to gange af Amal og herunder udsat for torturlignende behandling, selvom hans aktiviteter for Det Demokratiske Kurdiske Parti ikke havde været erkendt af Amal eller af de libanesiske myndigheder. Under hensyn hertil og til, at der måtte antages at være en risiko for, at ansøgeren som statsløs kurder og sunni-muslim ved en tilbagevenden ville blive udsat for ny forfølgelse, navnlig fra Amals, men også fra andres side, meddelte et flertal konventions-status.

Sydamerika.

1. Chile.

Beslutning af 17. august 1987 (1987-2-3904). Mand i tyverne, indrejst i november 1986. Havde været politisk aktiv siden marts 1983, idet han havde uddelt løbesedler og andet informationsmateriale. Hans gymnasium var i april 1984 blevet lukket i to dage på grund af omfattende protester blandt de studerende. Han havde været meget aktiv i arrangørgruppen og blev som følge heraf anholdt sammen med 7 andre. Under tilbageholdelsen blev han udsat for fysisk overlast. Efter at døgn blev han løsladt mod kaution og blev senere frifundet i retten. To måneder senere blev hans hjem ransaget i forbindelse med en generel razzia i nabolaget. Der blev ikke fundet noget belastende, men politiet meddelte ansøgerens moder, at ansøgeren ville blive overvåget og ville forsvinde, hvis han fortsatte sine aktiviteter. I juli 1985 begyndte han at samarbejde med en venstreorienteret

gruppe, idet han blandt andet videregav oplysninger om gruppens aktiviteter til andre studerende. Efter at have deltaget i en strejke i november 1985 kunne han ikke længere få et arbejde. I december 1985 blev han medlem af Socialdemokratiet, men fortsatte sit samarbejde med den venstreorienterede gruppe. Ansøgeren havde endvidere oplyst, at han gennem flere år var blevet chikaneret af politiet, som hyppigt havde ransaget hans værelse. Desuden havde CNI skygget ham i årevis uden dog at kontakte ham. Afslag, idet nævnets flertal blandt andet lagde vægt på ansøgerens begrænsede aktiviteter, at han i 1984 var blevet frifundet, at han i 1985-86 ikke havde været anholdt, og at han var udrejst legalt med ægte pas.

Beslutning af 31. august 1987 (1987-2-3836). Ægtepar, indrejst i januar 1987. Manden havde siden 1983/84 været medlem af en gruppe med tilknytning til kommunistpartiet og havde deltaget i planlægningen af demonstrationer samt uddelt løbesedler. Den 7. september 1986 blev han standset på gaden af politiet, men fik lov til at gå efter at have oplyst sin identitet. I september 1986 blev ansøgernes hjem ransaget to gange af civilklædte betjente, som spurgte efter manden, der ikke var hjemme. Manden boede herefter hos venner indtil udrejsen, idet han mente, at en spion havde angivet ham. Han fortsatte med at gå på arbejde og deltog i december 1986 i to demonstrationer. Ansøgerne udrejste legalt i henholdsvis november 1986 og januar 1987. Nævnets flertal lagde blandt andet vægt på mandens begrænsede aktiviteter, at han efter ransagningen havde fortsat med at gå på arbejde, at han havde deltaget i demonstrationer i december 1986, og at han udrejste legalt med ægte pas, og meddelte afslag.

Beslutning af 19. november 1987 (1989-2-4145). Ung mand, indrejst i november 1986. Havde siden 1984 været medlem af Det Socialistiske Chilenske Parti. Som led i sit politiske arbejde havde han arrangeret musikundervisning 2-3 gange om ugen og havde optrådt med et orkester i weekenderne. Orkesteret havde

optrådt 17-18 gange i TV, og ansøgeren havde ca. 15 gange været interviewet til radioen om sin musikgruppe. I slutningen af 1985 og to gange i marts 1986 blev han tilbageholdt i ca. 1 time og blev afhørt om våbendepoter og terrorvirksomhed. I september 1986 blev han sammen med ca. 14 af sine musikelever anholdt af CNI. Eleverne blev løsladt efter en time, mens han blev afhørt i 5 timer. Under afhøringen blev han slået og udsat for el-tortur. Efter løsladelsen turde han ikke opholde sig på sin bopæl, men boede dels hos en veninde dels hos en ven. Begge steder blev han udsat for telefontrusler om, at han ville blive dræbt, hvis han ikke forlod Chile. Nævnet lagde ansøgerens forklaring om tilbageholdelserne, herunder om torturen i 1986, til grund. Idet nævnets flertal fandt, at tilbageholdelserne skyldtes hans politiske aktiviteter i kulturelt regi, meddeltes han de facto-status.

Beslutning af 20. april 1988 (1987-2-4213). Ung mand, indrejst i juni 1987. Havde været medlem af Chiles Socialistparti siden 1983 og havde været leder af en gruppe på 5 personer. Han havde skrevet slagord, uddelt propagandamateriale og været med til at afbryde tv- og radioudsendelser, således at partiet kunne få sit eget budskab bragt ud til folket. Han havde desuden været medlem af Den Rodrigistiske Brigade. Han var flere gange blevet anholdt og var under tilbageholdelser i 1984 og 1986 blevet udsat for tortur. I maj 1987 blev han tilbageholdt i en uge af det hemmelige politi, som løslod ham, da han indvilligede i at samarbejde med dem. Mod bestikkelse fik han udstedt gyldigt pas og udrejste via Santiago lufthavn. Ansøgerens fader var i 1976 blevet løsladt mod landsforvisning og var udrejst til Danmark sammen med sin hustru og børn. I 1979 var forældrene blevet skilt, og ansøgeren var sammen med sin moder rejst tilbage til Chile. Afslag, idet nævnet ikke fuldt ud fandt at kunne lægge ansøgerens forklaring om sine anholdelser og tortur til grund. Nævnet fandt særligt ikke at kunne lægge hans forklaring om anholdelsen i maj 1987 til grund.

Beslutning af 18. maj 1988 (1988-21-50). Midaldrende mand, indrejst i november 1987. Han havde i 1957-1973 været medlem af Lærernes Fagforening og havde i 1957-1987 været Lærerkollegiets regionale repræsentant. I forbindelse med en national lærerstrejke i 1968 blev han offentligt kendt. Siden 1950 havde han haft forbindelse med kommunisterne. Hans fader og to brødre, der alle havde været aktive venstreorienterede, udrejste i 1973 til Danmark. I anledningen af en fyring af 8.000 lærere i Chile ledede ansøgeren en protestbevægelse i sit distrikt. I januar 1987 blev han selv fyret, formentlig fordi han blev anset for at være marxist og en for indflydelsesrig person. Under en demonstration i februar 1987 blev han fotograferet, og billedet blev bragt i en avis. I juni 1987 begyndte han derfor at modtage trusler om, at han ville blive likvideret. Da tre af hans kolleger i fagforeningen var blevet myrdet i 1985, besluttede han sig for at udrejse. Nævnets flertal fandt at kunne lægge ansøgerens forklaring om sin tilknytning til lærernes faglige organisation til grund og fandt ikke at kunne afvise, at han på grund af sit arbejde hermed havde været udsat for alvorlige trusler. På denne baggrund fandt flertallet ikke, at det burde kræves, at han vendte tilbage til sit hjemland, og meddelte ham de facto-status.

3.4. Praksisoversigt vedrørende § 7, stk. 4-sager.

1. "Tidligere længerevarende lovligt ophold".

Beslutning af 6. december 1988 (1988-22-78). En iransk 32-årig kvinde søgte i december 1987 fra Tyrkiet om asyl i Danmark. Hun havde ingen familiemæssig tilknytning til Danmark, men havde i begyndelsen af 1985 opholdt sig 3 måneder i Danmark som spontan-ansøger, indtil hun udrejste efter at have frafaldet sin asylansøgning. Hun fandtes ikke at have haft længerevarende lovligt ophold her i landet, og da hun heller ikke havde herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning til

Danmark, stadfæstede nævnet direktoratets afslag.

2. "Herboende nære slægtninge".

a. Forældre.

Beslutning af 13. maj 1987 (1987-2-3826). En 26-årig mand, hans 26-årige hustru og parrets mindreårige børn, alle fra Iran, søgte i oktober 1986 om asyl i Danmark fra Berlin. De var udrejst af Iran i efteråret 1986, fordi manden havde unddraget sig militærtjeneste i Iran. Mandens forældre og søskende opholdt sig fortsat i Iran. Derimod havde hustruen sine forældre og alle sine søskende (to søstre) i Danmark, hvor de havde opholdt sig siden 1985. De to søstre var samtidig den mandlige ansøgers kusiner. Det fremgik af sagen, at ansøgerne hele tiden havde haft til hensigt at komme til Danmark til de øvrige familiemedlemmer, men da ruten fra Tyrkiet til Berlin var ved at blive lukket, da de ankom til Tyrkiet, måtte de straks tage videre til Tyskland, uden at de forinden havde fået ansøgt om visa til Danmark. Under opholdet i Vesttyskland havde ansøgerne haft svært ved at klare sig økonomisk, og de havde derfor modtaget penge fra den herboende familie. Nævnets flertal lagde til grund, at ingen af ansøgerne havde andre slægtninge uden for Iran end den herboende familie, og at ansøgerne indgav deres ansøgning om opholdstilladelse i Danmark umiddelbart efter, at de var udrejst af Iran. Herefter, og når endvidere hensås til oplysningerne om familiens forhold i øvrigt, fandt flertallet, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse, uanset at ansøgerne allerede i 1981 gennem ægteskab havde stiftet selvstændig familie. Nævnet meddelte herefter ansøgerne opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, jf. stk. 4.

Beslutning af 26. maj 1988 (1987-2-3701). En 34-årig mandlig iraner søgte i 1986 om asyl i Danmark fra Vesttyskland. Han havde boet hjemme hos forældrene i Iran og bidraget væsentligt

til deres forsørgelse, indtil han i 1979 tog til Tyskland for at studere. I 1982 sendte de tyske myndigheder ham tilbage til Iran, men i 1986 rejste han på grund af styret i Iran på ny til Tyskland, hvor han havde to søskende. I Danmark boede hans forældre og to søstre. De øvrige søskende befandt sig fortsat i Iran. Hans forældre var nu henholdsvis 76 og 67 år gamle. Under sagen forklarede hans far, at ansøgeren var den af børnene, som forældrene havde den største tilknytning til, idet han som ugift boede hos dem i længere tid end de andre børn. Et flertal i nævnet kunne ikke lægge til grund, at der bestod et egentligt forsørgelsesmæssigt forhold mellem ansøgeren og hans forældre. Når endvidere hensås til ansøgerens og forældrenes alder og til, at ansøgeren efter det oplyste ikke havde et tættere forhold til sine her i landet boende søskende, som begge var gift, end til sine øvrige søskende, fandt flertallet ikke, at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, og stadfæstede derfor direktoratets afslag.

b. Ægtefælle eller forlovede.

Beslutning af 17. juni 1987 (1987-2-3708 og 3709). En 31-årig mand og hans 26-årige søster, begge fra Sri Lanka, ankom i november 1986 til Kastrup Lufthavn og ansøgte om asyl. De blev imidlertid afvist til Schweiz, hvorfra de senere samme måned på ny søgte om asyl. Ansøgerne, som var rejst fra Sri Lanka i november 1986, var efter direktoratets opfattelse isoleret set omfattet af § 7, stk. 2. De to søskende havde en 33-årig søster her i landet. Hun havde opholdt sig her sammen med sin mand og dennes 23-årige søster siden oktober 1986. Denne søster var samtidig dels ansøgerens kusine, dels den mandlige ansøgers forlovede. Hun var blevet religiøst gift på Sri Lanka med den mandlige ansøger i august 1985, men på grund af urolighederne nåede de ikke at blive officielt gift. De havde imidlertid stadig til hensigt at indgå ægteskab. Udover familien i Danmark havde ansøgerne yderligere en broder i Saudi Arabien og 5 søskende i Sri Lanka. I Sri Lanka havde ansøgerne boet i

nærheden af den nu herboende søster og hendes mand, som havde understøttet ansøgerne økonomisk. Henset til forlovelsen og til, at den mandlige ansøger var udrejst nogenlunde samtidig med sin forlovede, fandt nævnet, at Danmark herefter måtte anses for nærmest til at yde ham beskyttelse. I betragtning af, at den herboende søster, hendes mand og dennes søster (den mandlige ansøgers forlovede) var indrejst i Danmark umiddelbart inden ændringen af udlændingeloven den 17. oktober 1986, og i betragtning af, at de to ansøgere forsøgte at indrejse i Danmark umiddelbart efter denne lovændring, fandt nævnet under disse ganske særlige omstændigheder, at Danmark også måtte anses for nærmest til at yde beskyttelse til den kvindelige ansøger, som var flygtet sammen med sin broder. Herefter meddelte nævnet opholdstilladelse til ansøgerne i medfør af § 7, stk. 2, jf. stk. 4.

c. Børn.

Beslutning af 7. februar 1989 (1988-22-187). Fra Vesttyskland ansøgte en 62-årig kvinde og hendes 3 voksne børn på henholdsvis 33, 29 og 26 år, alle statsløse palæstinensere fra Libanon, om asyl i Danmark. De var efter direktoratets opfattelse isoleret set omfattet af § 7, stk. 1. Udover de nævnte 3 børn havde kvinden yderligere 7 børn. 2 børn, begge sønner, opholdt sig i Vesttyskland, men den enes 2 børn havde opholdstilladelse i Danmark. Kvinden havde endvidere 3 børn i Danmark: en 30-årig søn, der havde opholdt sig i Danmark siden 1984 og var dansk gift, en 29-årig søn, der sammen med sin hustru og barn havde opholdt sig i Danmark siden 1986, samt en 49-årig datter, der siden 1986 havde opholdt sig i Danmark sammen med sin mand og sine 5 børn. Kvindens 2 sidste børn var blevet dræbt i 1978, hvor hendes mand ligeledes var afgået ved døden. Indtil børnenes udrejse til Danmark havde de alle boet sammen med moderen i 2 huse, der lå ved siden af hinanden. Hele familien havde fælles husholdning og fælles økonomi. Det skyldtes udelukkende økonomiske årsager, at de ikke alle udrejste

fra Libanon samlet. De herboende børn havde støttet ansøgerne økonomisk i forbindelse med deres udrejse. De havde opretholdt tæt kontakt til ansøgerne, efter at disse var kommet til Vesttyskland, herunder havde alle herboende besøgt ansøgerne i Vesttyskland. Et flertal i nævnet lagde til grund, at ansøgerne og den herboende familie havde levet sammen i Libanon, og at det alene skyldtes økonomiske årsager, at de ikke alle udrejste samlet. Det lagdes endvidere til grund, at familien havde haft et stærkere sammenhold end sædvanligt, som bl.a. havde givet sig udtryk i, at den herboende familie havde støttet ansøgerne i deres flugt, herunder økonomisk. Danmark fandtes derfor nærmest til at modtage ansøgerne, som herefter meddeltes opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1, jf. stk. 4.

Beslutning af 2. marts 1989 (1988-22-156). En ca. 55-årig mand og hans ca. 45-årige hustru samt deres ca. 20-årige søn, alle fra Iran, søgte i november 1987 om asyl i Danmark fra Tyrkiet, hvor de havde opholdt sig lovligt siden 1987, for sønnens vedkommende dog siden 1986. Manden var tidligere officer i Shahens hær, men var blevet tvangspensioneret efter Khomenys magtovertagelse. Han var medlem af en monarkistisk modstandsgruppe i Iran og havde senere erfaret, at et af medlemmerne fra hans gruppe var blevet anholdt og havde røbet navnene på de øvrige medlemmer. Der var en 30-årig søn her i landet. Han var indrejst i 1987 og var nu gift og havde et barn. Han havde oplyst, at han ikke havde haft kontakt med ansøgerne siden 1980 udover et par korte telefonsamtaler, senest i februar 1987. Han havde nu afbrudt forbindelsen til sine forældre og til sin broder og ønskede derfor ikke, at de skulle komme til Danmark. Under de foreliggende omstændigheder, hvor ansøgerne i en årrække havde haft lovligt ophold i Tyrkiet, og hvor den herboende søn havde afbrudt forbindelsen til ansøgerne og ikke ønskede, at de skulle komme til Danmark, fandt Flygtningenævnet ikke, at ansøgerne havde en tilstrækkelig tilknytning til Danmark, og nævnet stadfæstede derfor direktoratets afslag uden at tage stilling til, om ansøgerne i øvrigt var omfattet af § 7, stk. 1 eller 2.

d. Søskende.

Beslutning af 13. maj 1987 (1987-2-3826) anført ovenfor under a.

Beslutning af 17. juni 1987 (1987-2-3708 og 3709) anført ovenfor under b.

Beslutning af 26. oktober 1987 (1987-2-3874). En 30-årig mand, hans 27-årige hustru samt deres mindreårige barn, alle fra Iran, rejste i februar 1987 fra Iran til Tyrkiet. Efter at de forgæves havde forsøgt at komme til Danmark via Bulgarien, vendte de tilbage til Tyrkiet, hvorfra de i marts 1987 søgte om asyl i Danmark. Manden havde en 27-årig broder, som havde opholdt sig i Danmark siden 1984. Endvidere var der en ældre broder i Iran. Den herboende broder oplyste, at han var tæt knyttet til ansøgeren, da deres fader var død, mens de endnu var små. De boede sammen og bidrog begge økonomisk til familiens underhold indtil 1984, hvor den herboende rejste til Danmark. Det var den mandlige ansøger som havde planlagt og betalt den herboende broders flugt. Den herboende broder havde understøttet ansøgerne økonomisk under deres ophold i Tyrkiet. Nævnets flertal lagde vægt på, at ingen af ansøgerne havde andre nære slægtninge end den herboende broder uden for Iran, og at ansøgerne indtil den herboende broders flugt i 1984 havde et nært familiefællesskab og fælles bopæl med denne. Endvidere lagde nævnet vægt på, at ansøgeren under opholdet i Tyrkiet havde modtaget en vis økonomisk bistand fra den herboende broder. Når endvidere hensås til oplysningerne om familiens forhold i øvrigt, fandt flertallet herefter, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse, uanset at de allerede i 1982 gennem ægteskab stiftede selvstændig familie. Nævnet meddelte herefter ansøgerne opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1, jf. stk. 4.

Beslutning af 26. maj 1988 (1987-2-3701) anført ovenfor under a.

Beslutning af 20. juni 1988 (1988-22-38). Et iransk ægtepar, begge i begyndelsen af trediveerne, var efter direktoratets opfattelse isoleret set omfattet af § 7, stk. 2. Manden havde en broder i Danmark. De to brødre boede oprindeligt sammen med resten af familien i samme hus i Iran. Efter at ansøgerne var blevet gift i 1977, fortsatte de med at bo i familiens hus, men nu i en separat lejlighed, og da faderen døde i 1981, overtog den mandlige ansøger som den ældste søn rollen som familiens overhoved. De to brødre blev skilt fra hinanden i 1983, da de begge gik under jorden. Herefter havde de dog brevvekslet og talt sammen i telefon. I 1985 var den herboende broder kommet til Danmark. I oktober 1986 rejste ansøgerne fra Iran til Tyrkiet i den hensigt at komme til Danmark, men de blev standset i Tyrkiet og søgte derfor i marts 1987 om asyl i Danmark gennem ambassaden. De befandt sig nu i Vesttyskland, hvortil De havde måttet rejse som følge af den kvindelige ansøgers sygdom. Den herboende broder havde for et år siden lånt 10.000 kr. i banken for at kunne hjælpe ansøgerne. Ud fra en samlet vurdering i sagen, herunder at ansøgerne ikke havde andre nære slægtninge uden for Iran end den herboende broder, og at ansøgerne indtil 1983, hvor såvel den mandlige ansøger som den herboende broder gik under jorden, havde et nært familiefællesskab og fælles bopæl, fandt et flertal af nævnets medlemmer, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde beskyttelse, og nævnet meddelte derfor opholdstilladelse.

Beslutning af 20. juni 1988 (1988-22-110). En mandlig 33-årig iraner, der efter direktoratets opfattelse isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, søgte i april 1987 om asyl i Danmark fra Vesttyskland. Begge hans forældre var døde. Han var den yngste i søskendeflokken og havde uden for Iran en broder i USA, en søster i Vesttyskland, hvor han nu opholdt sig, og en broder i Danmark. Alle hans søskende var gift. Den herboende broder var 36 år gammel og kom til Danmark i 1984. Efter at deres moder døde i 1982, tog den nu herboende broder sig af an-

søgeren, som flyttede hen til den nu herboende broder og hans familie, fik gratis kost og logi og boede dér, indtil den herboende broder flygtede fra Iran i 1984. Ansøgeren kom derefter i marts 1986 til Vesttyskland. Blandt andet under henvisning til, at ansøgeren havde opholdt sig i Vesttyskland gennem længere tid, og at han havde familie dér, fandt nævnet ikke, at ansøgeren havde en sådan tilknytning til Danmark, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde beskyttelse, og nævnet stadfæstede derfor direktoratets afslag.

Beslutning af 29. juni 1988 (1988-22-6). Fra Bulgarien søgte en 22-årig mandlig iraner, som efter direktoratets opfattelse isoleret set var omfattet af § 7, stk. 1, om asyl i Danmark. Hans ældste bror, som var 29 år og gift, havde siden 1984 opholdt sig i Danmark. Ansøgeren havde ikke anden familie uden for Iran. De to brødre havde hjemme i Iran boet sammen hos deres forældre sammen med deres søskende indtil 1980, hvor den nu herboende broder flyttede, fordi han skulle studere. I 1987 udrejste ansøgeren illegalt til Tyrkiet og henvendte sig straks til den danske ambassade for at søge asyl. Han fik imidlertid den besked, at han måtte vente, fordi man på dette tidspunkt ikke havde flere ansøgningskemaer. Han rejste derpå til Bulgarien, hvor han 2 måneder senere henvendte sig på den danske ambassade sammen med sin herboende broder, der var på ferie i Bulgarien på dette tidspunkt, og søgte om asyl. Den herboende broder forklarede, at han havde et lige nært forhold til alle sine søskende, og at han havde skrevet sammen med ansøgeren ca. hver 14. dag siden dennes flugt fra Iran. Endvidere havde han sendt ca. 6.000 kr. til ansøgeren under dennes ophold i Tyrkiet. Et flertal i Flygtningenævnet fandt, at der var tale om et almindeligt søskendeforhold uden særlige tilknytningsmønter, og stadfæstede derfor direktoratets afslag.

Beslutning af 30. august 1988 (1988-22-94). 3 søskende på henholdsvis 20 år, 30 år og 27 år samt sidstnævntes 32-årige ægtefælle, alle fra Irak, rejste i 1986 til Iran og derfra i 1987

til Tyrkiet, hvorfra de samme år søgte om asyl i Danmark. De var alle efter direktoratets opfattelse omfattet af § 7, stk. 1 eller 2. Uden for hjemlandet havde de tre søskende en 35-årig broder her i landet, hvortil han ankom i 1984. Han forklarede, at han havde haft fælles bopæl med de nævnte søskende indtil 1982, hvor han måtte gå under jorden. I perioden fra 1979-1982 havde han været familiens hovedforsørger, herunder også for de nævnte søskende, idet deres fader var holdt op med at arbejde, og idet hans øvrige brødre havde stiftet egen familie eller studerede. Han følte sig meget tæt knyttet til ansøgerne på grund af det traditionelle irakiske familieforhold og på grund af den forfølgelse, som de som følge af deres kristne tro havde været udsat for. Det havde hele tiden været ansøgernes hensigt at komme til Danmark, og de havde i 1986 kontaktet den danske ambassade i Iran, men havde fået besked om at rette henvendelse senere. Samme år havde den herboende broder kontaktet Dansk Flygtningehjælp med anmodning om bistand til at få ansøgerne til Danmark. Han havde endvidere støttet dem økonomisk under deres flugt. Henset til oplysningerne om ansøgernes og den herboende broders familieforhold, herunder at han i væsentlig udstrækning havde haft forsørgerstatus over for ansøgerne, fandtes alle ansøgerne, herunder efter omstændighederne også den herboendes svoger, at have en sådan tilknytning til den herboende broder, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse. Nævnet meddelte herefter alle ansøgerne opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, jf. stk. 4.

Beslutning af 5. september 1988 (1988-22-44). Fra Tyrkiet søgte en 21-årig mand, der efter direktoratets opfattelse var omfattet af § 7, stk. 2, om asyl i Danmark. Hans forældre og 5 af hans søskende boede fortsat i Iran. Endvidere havde han en 26-årig broder i Vesttyskland og en 28-årig broder her i landet. Den herboende broder forklarede, at der altid havde været en stærkere tilknytning mellem ham og ansøgeren end mellem ansøgeren og broderen i Tyskland. Ansøgeren og den herboende broder havde således boet sammen i deres fælles hjem, indtil

sidstnævnte i 1984 flygtede til Danmark. I 1986 flygtede ansøgeren fra Iran til Tyrkiet, men det var lige fra starten hensigten, at ansøgeren skulle til Danmark. Den herboende broder sendte derfor 1.000 \$, som blev brugt til at bestikke en tyrkisk officer for at hindre, at ansøgeren blev sendt tilbage til Iran. Endvidere sendte den herboende broder ca. 100 \$ hver måned til ansøgeren, efter at denne var kommet ud af flygtningelejren. Derimod havde broderen i Vesttyskland ikke støttet ansøgeren økonomisk. Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren og den herboende broder havde boet sammen i deres fælles hjem indtil broderens udrejse, og at den herboende broder havde støttet ansøgeren økonomisk under dennes ophold i Tyrkiet, samt at det fra starten af ansøgerens flugt havde været hensigten, at ansøgeren skulle slutte sig til den herboende broder. Herefter fandt nævnet, at der forelå en sådan tilknytning til den herboende broder, at Danmark var nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, og meddelte derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 2, jf. stk. 4.

Beslutning af 5. september 1988 (1988-22-9). En 31-årig mand, hans 23-årige hustru samt deres 3 børn, alle statsløse palæstinensere fra Libanon, søgte i 1987 om asyl i Danmark fra Libyen. Efter direktoratets opfattelse var de isoleret set omfattet af § 7, stk. 1. De havde opholdt sig i Libyen siden 1978, hvor de forlod Libanon. Mandens forældre og tre søskende boede fortsat i Libanon. Endvidere havde han to søstre i Jordan, en broder og en søster i Saudi Arabien samt en broder, der opholdt sig i Holland som asylansøger. Endelig havde manden en 2 år yngre søster i Danmark. Hun forklarede, at hun sammen med sin mand og sine børn rejste til Libyen i 1981. Det første år boede de sammen med ansøgerne i deres lejlighed. Herefter boede de i en lejlighed, som lå i samme ejendom som ansøgerens, og som hendes broder havde skaffet dem. Han forsørgede også i det første år hende og hendes familie. Efter at hendes mand havde fået illegalt arbejde, så han kunne overtage forsørgelsen, fortsatte de to familier imidlertid med at have fælles økonomi.

Hun havde ammet en af ansøgerens sønner, som hun derfor betragtede som sin egen søn. I 1986 rejste hun sammen med sin mand og sine børn til Danmark. Hun var ikke straks klar over, at ansøgerne også kunne ansøge om opholdstilladelse her i landet, og der gik derfor ca. 1/2 år før de søgte. Et flertal i nævnet lagde vægt på, at de to søskende begge havde stiftet selvstændige familier, og at der var forløbet mere end 1/2 år fra den herboende søster fik meddelt opholdstilladelse, til ansøgerne anmodede om asyl. Herefter fandt flertallet ikke, at ansøgerens tilknytning til den herboende søster var af en sådan karakter, at Danmark var nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse, og stadfæstede derfor direktoratets afslag.

Beslutning af 31. oktober 1988 (1988-22-25). Fra Tyrkiet søgte en 23-årig irakisk mand i 1987 om asyl i Danmark. Efter direktoratets opfattelse var ansøgeren, der var af kurdisk afstamning og havde forladt Irak på grund af krigen, isoleret set omfattet af § 7, stk. 2. Ansøgerens forældre var nu døde. Foruden to søstre, som begge var gift og boede i Irak, havde ansøgeren en 31-årig broder, som var kommet til Danmark i 1984. Han forklarede, at han havde boet sammen med ansøgeren og den øvrige familie indtil 1975, hvor han var rejst bort for at studere. Allerede i denne periode havde han økonomisk understøttet ansøgeren og en søster. Han følte sig tæt knyttet til ansøgeren og havde hele tiden haft brevkontakt med ham, bortset fra en periode på 10 måneder, hvor ansøgeren var fængslet for partisanvirksomhed. Ansøgeren havde ikke andet at leve af, end hvad den herboende broder sendte til ham. Det havde hele tiden været ansøgerens hensigt at tage til Danmark, og det fremgik af sagen, at ansøgeren allerede i 1985 havde haft kontakt med den danske ambassade i Iran. Nævnet lagde til grund, at den herboende broder havde søgt at hjælpe ansøgeren til Danmark dels ved flere henvendelser til de danske myndigheder, dels ved at sende penge til ham. Under hensyn til, at ansøgeren og den herboende broder ikke havde haft fælles bopæl siden 1975 og under hensyn til ansøgerens alder fandt et flertal i nævnet imidlertid ikke

tilstrækkeligt grundlag for at anse Danmark for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, hvorfor direktoratets afslag blev stadfæstet.

Beslutning af 15. november 1988 (1988-22-87). En 25-årig mandlig statsløs palæstinenser, som opholdt sig i Vesttyskland, søgte i 1987 om asyl i Danmark, hvor han havde to brødre, hvoraf den ene havde stiftet selvstændig familie. Ansøgeren var efter direktoratets opfattelse isoleret set omfattet af § 7, stk. 1. De to herboende brødre, som var henholdsvis 35 og 17 år gamle, var kommet til Danmark i september 1986. I Libanon havde de to herboende brødre sammen med ansøgeren og resten af familien boet i samme hus. I slutningen af 1985 udrejste ansøgeren fra Libanon og havde siden opholdt sig i Vesttyskland, hvor han havde fået afslag på en ansøgning om asyl. Endvidere havde han i ca. 3 uger i sommeren 1988 opholdt sig illegalt i Danmark. Den ene af de herboende brødre havde sendt ansøgeren ca. 2.300 DM, efter at ansøgeren var kommet til Vesttyskland, den anden broder havde besøgt ansøgeren 2 gange i Vesttyskland, senest for 2 måneder siden. Efter de foreliggende oplysninger om forholdet mellem ansøgeren og de herboende brødre fandt et flertal i Flygtningenævnet ikke, at der var tilstrækkeligt grundlag for at anse Danmark for nærmest til at yde ansøgeren beskyttelse, hvorfor direktoratets afslag blev stadfæstet.

Beslutning af 31. januar 1989 (1988-22-189). En 25-årig mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon søgte i 1987 om asyl i Danmark fra Libyen, hvor han siden 1985 havde opholdt sig illegalt. Efter direktoratets opfattelse var han isoleret set omfattet af § 7, stk. 1. Han havde en broder og en fætter her i landet. Bortset fra en søster i Dubai befandt de øvrige søskende sig fortsat i Libanon. Den herboende broder, som var 29 år og havde været i Danmark siden 1986, forklarede, at han ikke havde været mere knyttet til ansøgeren end til sine øvrige søskende, men at han på den anden side følte, at han havde haft

et tæt forhold til ansøgeren, som han dog ikke havde set siden dennes udrejse til Libyen i 1985. I starten havde de holdt en tæt forbindelse i form af brev- og telefonkontakt, men det var nu 8 måneder siden, at den herboende broder sidst havde hørt fra ansøgeren. Den herboende fætter havde ikke haft kontakt med ansøgeren siden sin egen udrejse fra Libyen i 1986. Henset til, at ansøgeren og den herboende broder ikke havde haft fælles bopæl siden 1985, hvor ansøgeren rejste til Libyen, og de sidst så hinanden, fandt nævnet, at der var tale om et almindeligt søskendeforhold uden særlige tilknytningsmomenter. Direktoratets afslag blev derfor stadfæstet.

Beslutning af 2. februar 1989 (1988-22-197). Et iransk ægtepar i midten af fyrrerne søgte i november 1987 om asyl i Danmark sammen med deres 23-årige datter. De havde siden 1983 opholdt sig i Frankrig, hvor de havde opnået opholdstilladelse som flygtninge, foreløbig indtil 1995. Isoleret set var de efter direktoratets opfattelse omfattet af § 7, stk. 1. En 23-årig søn ønskede ikke at ansøge om asyl i Danmark, idet han ville fortsætte sine studier i Frankrig. Familien ønskede at bosætte sig i Danmark, fordi manden havde det fysisk og psykisk dårligt som følge af adskillelsen fra sin herboende søster. Hun, der var 49 år, gift og havde 2 børn, var indrejst i Danmark i 1986. Der var ikke andre søskende uden for Iran. De var opvokset sammen hos deres forældre, men efter at faderen var flyttet fra familien, da den herboende søster var 6 år, overtog den mandlige ansøger rollen som familiens overhoved. Han kom derfor til at fungere som hendes erstatning for faderen. Selv om broderen blev gift i 1963, og hun blev gift i 1968, boede de fortsat sammen og havde fælles husholdning indtil 1983, hvor broderen flygtede til Frankrig. De øvrige søskende flyttede hjemmefra, da de blev gift. Hun havde for ca. 1 1/2 år siden haft besøg i Danmark af broderen i Frankrig. Allerede af den grund, at ansøgerne havde opholdt sig i Frankrig siden 1983 og havde opnået beskyttelse dér indtil januar 1995 i henhold til flygtningekonventionen, fandt nævnet ikke, at Danmark kunne

anses for nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse, hvorfor nævnet stadfæstede direktoratets afslag.

Beslutning af 7. februar 1989 (1988-22-187) anført ovenfor under c.

Beslutning af 2. marts 1989 (1988-22-156) anført under c.

Beslutninger af 2. marts 1989 (1988-22-178 og 179). 2 brødre på 34 og 24 år fra Irak rejste i september 1986 til Iran, da de som kristne assyrere følte sig forfulgt af de irakiske myndigheder, og søgte i januar 1988 via Teheran-ambassaden om asyl i Danmark. Her havde de en 29-årig broder, som var kommet til landet i 1984. Resten af familien, herunder ansøgernes øvrige søskende, befandt sig fortsat i Irak. Bortset fra de perioder, hvor brødrene gjorde militærtjeneste, boede ansøgerne og den herboende broder sammen hjemme hos forældrene, indtil den herboende udrejste af Iran. Den herboende broder forklarede, at han følte sig tættest knyttet til den ældste af ansøgerne, med hvem han havde fælles fritidsinteresser, og denne havde også været det familiemedlem, der oftest besøgte ham, da han lå såret på et hospital i Irak. Han forklarede, at det hele tiden havde været ansøgernes hensigt at rejse til Danmark, men som følge af deres ophold i forskellige flygtningelejre, hvor der var udgangsforbud, blev det først muligt for dem at søge om asyl i Danmark i begyndelsen af 1988. Han skrev til dem 2-3 gange om måneden og havde i alt sendt dem 1.100 \$. Efter direktoratets opfattelse var ansøgerne isoleret set omfattet af § 7, stk. 2. Nævnets flertal stadfæstede direktoratets afslag, da der var tale om et almindeligt søskendeforhold uden særlige tilknytningsmomenter.

e. Bedsteforældre, oldeforældre.

Ingen afgørelser i perioden.

f. Fætter/kusine.

Beslutning af 5. januar 1989 (1988-22-89) anført nedenfor under 3.

Beslutning af 26. januar 1989 (1988-22-145). Fra Tyrkiet søgte en 38-årig kvinde og hendes 41-årige mand samt deres to børn, alle fra Iran, i 1987 om asyl i Danmark. De pågældende var efter direktoratets opfattelse omfattet af § 7, stk. 2. Her i landet havde den kvindelige ansøger en kusine og en fætter, som begge havde stiftet selvstændige familier og havde børn. Fætteren, som var 34 år, havde opholdt sig i Danmark siden 1985. Kusinen var 37 år og havde været her siden 1985. Under sagen forklarede kusinen, at hun og den kvindelige ansøger allerede som børn var tæt knyttet til hinanden, og at den kvindelige ansøger derfor allerede som 10-årig flyttede hen til kusinens familie i Teheran. De gik i samme klasse og havde de samme interesser. Kusinen følte sig tættere knyttet til den kvindelige ansøger end til sine 6 søskende. De boede sammen, indtil kusinen blev gift som 18-årig. Kusinen blev ved med at føle sig nært knyttet til den kvindelige ansøger, som hun betragtede som sin søster. Efter deres flugt, hvor kusinen kom til Danmark, mens den kvindelige ansøger kom til Tyrkiet, opretholdt de kontakten gennem breve og telefonsamtaler, ligesom kusinen havde støttet ansøgerne økonomisk under deres ophold i Tyrkiet ved at sende dem 300 \$ og 400 DM. Nævnet lagde til grund, at der mellem den kvindelige ansøger og den jævnaldrende herboende kusine siden deres barndom havde været et stærkere tilknytningsforhold end det, der er sædvanligt mellem kusiner. Uanset dette fandt nævnet imidlertid ikke, når hensås dels til ansøgerens, dels til den herboende kusines og fætters forhold i øvrigt, at ansøgerne havde en sådan tilknytning her til landet, at Danmark måtte anses for nærmest til at yde ansøgerne beskyttelse, hvorfor nævnet stadfæstede direktoratets afslag.

Beslutning af 31. januar 1989 (1988-22-189) anført ovenfor under d.

g. Onkler, tanter og lignende.

Beslutning af 1. november 1988 (1988-22-120). En 29-årig afghansk mand, der efter direktoratets opfattelse isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, forlod i 1985 Afghanistan og rejste til Pakistan, hvorfra han i november 1986 søgte om asyl i Danmark. Han henviste til en herboende 44-årig moster, som havde boet her i landet siden 1984 sammen med sin ægtefælle. Det fremgik af sagen, at mosteren og hendes familie i 10 år havde boet sammen med ansøgeren og hans forældre i Afghanistan i sidstnævntes hus indtil 1981, hvor mosteren og hendes familie flyttede til eget hus, som imidlertid var beliggende kun ca. 20 minutters gang fra ansøgerens bopæl. Kontakten mellem de to familier blev derfor opretholdt, og de sås ca. 2 gange om ugen. Mosteren forklarede i nævnet, at hun var meget nært knyttet til ansøgeren, som hun havde gået på indkøb sammen med i Afghanistan, og de skrev nu ofte breve til hinanden. Mosteren og hendes familie havde på intet tidspunkt bistået ansøgeren økonomisk. Foruden sin familie i Afghanistan havde ansøgeren endvidere en moster i USA og nogle søskende i Iran. Nævnet fandt det ikke godtgjort, at der var en sådan tilknytning mellem ansøgeren og den herboende moster, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse efter § 7, stk. 4, og stadfæstede derfor direktoratets afslag.

3. "Anden tilsvarende tilknytning".

Beslutning af 5. januar 1989 (1988-22-89). En 64-årig kvinde og hendes 29-årige søn, som begge var jøder og tidligere sovjetiske statsborgere, udrejste i slutningen af 1987 af Sovjetunionen og søgte få måneder senere om asyl i Danmark fra Østrig. De var blevet diskrimineret i Sovjetunionen på grund af deres jødiske afstamning og havde haft svært ved at få

arbejde svarende til deres kvalifikationer, ligesom de ikke fik samme løn som deres ikke-jødiske kolleger. Efter direktoratets opfattelse var de omfattet af enten § 7, stk. 1 eller stk. 2. De tilhørte en familie, som oprindeligt havde været meget stor, men hvoraf størstedelen var blevet udslettet under 2. verdenskrig. Der havde altid været et meget stærkt sammenhold i familien, og efter krigen var dette blevet stærkt intensiveret mellem de tilbageværende. Ansøgerne havde i dag kun to nulevende slægtninge tilbage, nemlig to kusiner, som imidlertid nu boede i Danmark. Kusinerne var henholdsvis 64 og 65 år gamle og således jævnaldrende med den kvindelige ansøger. Indtil deres udrejse havde kusinerne boet sammen i en lejlighed i samme by som ansøgerne. Den ene kusine var udrejst legalt af Sovjetunionen i 1969 i forbindelse med, at hun blev gift med en dansk statsborger. Den anden kusine havde opholdt sig i Danmark siden 1974. Da hun imidlertid udrejste illegalt, havde hun ikke siden haft mulighed for at vende tilbage på besøg. Den første kusine havde derimod hvert år i perioden fra 1969-1974 besøgt ansøgerne i Sovjetunionen, men havde efter dette tidspunkt kun ved en enkelt lejlighed været i Sovjetunionen, idet hun frygtede repressalier på grund af den andens illegale udrejse. Allerede for 4 år siden havde den ene af kusinerne henvendt sig til de danske myndigheder for at undersøge, om ansøgerne kunne få tilladelse til at komme til Danmark. Endvidere begyndte ansøgerne på at lære dansk, og den mandlige ansøger kunne nu både skrive og tale dansk flydende. Det havde hele tiden været deres hensigt at rejse til Danmark, men som jøder kunne de kun få udrejsetilladelse til Israel, hvortil de imidlertid ikke havde nogen tilknytning. Nævnet fandt, at ansøgerne isoleret set var omfattet af § 7, stk. 1. Nævnet lagde endvidere til grund, at der mellem den kvindelige ansøger og de herboende jævnaldrende kusiner siden deres barndom havde været et meget nært og et betydeligt stærkere tilknytningsforhold end det, som er sædvanligt mellem kusiner. Det tillagdes vægt, at ansøgerne fra starten havde haft til hensigt at søge asyl i Danmark, idet de allerede under opholdet i Sovjetunionen begyndte at

lære dansk, ligesom de herboende kusiner anmodede de danske myndigheder om opholdstilladelse for ansøgerne. Endvidere blev det tillagt betydning, at ansøgerne ikke havde slægtninge i noget andet land end Danmark, og at den mandlige ansøger nu mundtligt og skriftligt beherskede det danske sprog fuldstændigt. Selvom de herboende kusiner ikke kunne anses for at være "nære slægtninge", fandt et flertal i nævnet efter en samlet vurdering af samtlige omstændigheder, at ansøgerne havde en sådanne tilknytning her til landet, at Danmark var nærmest til at meddele asyl, hvorfor ansøgerne fik opholdstilladelse.

3.5 Første asyllandsreglen.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan asyl nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, dérboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Med hensyn til forståelsen af de forskellige kriterier, der er nævnt i bestemmelsen, samt nævnets praksis med hensyn til anvendelsen af bestemmelsen henvises til formandskabets 1. beretning s. 149-161, der indeholder en nærmere redegørelse herfor.

Som omtalt i den første beretning foreligger der normalt ikke konkrete oplysninger om, hvorvidt det mulige første asylland vil modtage den pågældende asylansøger og yde ham den fornødne beskyttelse, og Flygtningenævnet vil kun i særlige tilfælde søge dette oplyst, inden der træffes afgørelse.

Folketingets Ombudsmand har i nævnets sag 1988-21-428 dels taget stilling til, i hvilket omfang det påhviler de danske myndigheder selv at afklare spørgsmålet om asylansøgerens adgang til at opnå beskyttelse i det mulige første asylland, dels

i hvilket omfang en asylansøger selv må anses for forpligtet til at medvirke til iværksættelse af en asylprocedure i første asyllandet, jfr. herved også udlændingelovens § 40, stk. 1. Der var i den pågældende sag tale om et chilensk ægtepar, der inden indrejsen i Danmark havde opholdt sig mere end 1 år i Spanien, hvor manden i en periode havde haft opholdstilladelse. Nævnet tilkendegav i sin afgørelse af 28. januar 1987, at ansøgerne isoleret set opfyldte betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, nr. 1 (nu § 7, stk. 1), men at man under hensyn til længden af deres ophold i Spanien og det om opholdet i øvrigt oplyste, samt til, at de måtte antages at kunne opnå den fornødne beskyttelse dér, fandt, at Spanien måtte anses for ansøgernes første asylland. Nævnet tiltrådte derfor, at betingelserne for at afslå ansøgningen efter § 7, stk. 2 (nu § 7, stk. 3) var opfyldt, såfremt ansøgerne ville blive modtaget i Spanien ved tilbagesendelse dertil. Sagen blev efterfølgende begæret genoptaget i nævnet, efter at Udenrigsministeriet havde fået oplyst, at ansøgerne skulle søge om opholdstilladelse på Den spanske Ambassade i København for igen at få adgang til Spanien. Til støtte for genoptagelsesbegæringen anførte ansøgernes advokat, at Det spanske Udenrigsministeriums meddelelse måtte forstås som et afslag, og at det ikke kunne være meningen, at ansøgerne skulle henvises til at søge om opholdstilladelse på Den spanske Ambassade i København. I sin afgørelse anfører ombudsmanden blandt andet, at det af betænkning nr. 968/1982 (s. 140) om udlændingelovgivningen fremgår, at asylansøgeren forventes at "fremføre sin anmodning" over for det mulige asyllands myndigheder. Det forhold, at dette i givet fald kan eller skal ske her i landet fritager efter ombudsmandens opfattelse ikke asylansøgeren for at medvirke til iværksættelse af asylproceduren. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt myndighederne selv burde have afklaret spørgsmålet om asylansøgerens adgang til det mulige første asylland, bemærker ombudsmanden, at den forpligtelse hertil, der er omtalt i betænkningen, s. 140 (1.

afsnit), må ses i sammenhæng med det tidligere i betænkningen (s. 139) anførte. Det fremgår heraf, at de danske myndigheders forpligtelse til selv at søge forholdet afklaret skal forebygge situationer, hvor asylansøgeren blot udsendes af landet, uanset, at det er helt usikkert, hvorvidt det mulige første asyl-land vil behandle den pågældendes asylansøgning og i givet fald yde den fornødne beskyttelse. Ombudsmanden fandt ikke, at der i den foreliggende sag var tale om en udsendelse af denne karakter (sagen er tillige omtalt ovenfor i kapitel 2.2).

Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke lande der sker tilbage-sendelse til, har der også i den forløbne periode fortrinsvis været talt om vesteuropæiske lande, men også lande uden for Europa, herunder flere afrikanske lande, er i et mindre antal sager blevet anset som første asylland.

Nævnet har i begyndelsen af 1989 taget stilling til en række sager vedrørende rumænske statsborgere, der var flygtet fra Rumænien til Ungarn, hvor de havde opholdt sig nogen tid inden indrejsen i Danmark. Direktoratet for Udlændinge havde i disse sager fundet, at ansøgerne isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at Ungarn måtte anses som deres første asylland. På grundlag af en række oplysninger, der var indhentet af Dansk Flygtningehjælp og Udenrigsministeriet om situationen for rumænere i Ungarn, stadfæstede nævnet direktoratets afgørelser, idet man samtidig lagde til grund, at der inden indrejsen i Ungarn skulle foreligge gyldigt visum.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Beslutning af 26. januar 1989 (j.nr. 1988-21-480). 21-årig mand indrejst i november 1988. Han havde 2 gange henholdsvis i oktober 1986 og i september 1987 været tilbageholdt i 3 uger mistænkt for at ville flygte fra Rumænien. I februar 1988 udrejste han til Ungarn ved hjælp af et pas, som han havde erhvervet ved bestikkelse. Under opholdet i Ungarn fik han udstedt et særligt

ID-kort, og han fik uden problemer sin opholdstilladelse forlænget hver måned. Han søgte 5 gange de ungarske myndigheder om udrejsetilladelse til et vestligt land og fik til sidst tilladelsen udstedt mod at forevise flybillet til Danmark. Forinden havde han 3 gange forgæves forsøgt at overskride grænsen til Østrig illegalt. Den 3. gang havde myndighederne meddelt ham, at han ville blive sendt tilbage til Rumænien, hvis han på ny forsøgte at krydse grænsen. Han havde under opholdet i Ungarn ved 2 lejligheder deltaget i demonstrationer mod de rumænske myndigheder. Nævnet lagde til grund, at ansøgerens forgæves forsøg på illegalt at passere grænsen mellem Ungarn og Østrig og hans deltagelse i nogle demonstrationer i Ungarn mod de rumænske myndigheder ikke havde haft konsekvenser for hans ret til fortsat at opholde sig i Ungarn. Herefter stadfæstede nævnet direktoratets afgørelse hvorefter ansøgeren, der isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, måtte anses for at have Ungarn som første asylland. Nævnet lagde i forbindelse hermed til grund, at der inden ansøgerens indrejse i Ungarn skulle foreligge et ungarsk visum.

3.6 Statusvalget.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, (K-status) meddeles efter ansøgning til udlændinge, som befinder sig her i landet, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, (F-status) meddeles i de tilfælde, hvor den pågældende ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland.

Det centrale i flygtningekonventionens definition af en "flygtning" er, at der skal være tale om en person, der er udsat for en "velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race,

religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser...", jfr. konventionens artikel 1, A, (2).

Som det fremgår af konventionen, er det en betingelse for opnåelse af K-status, at der under en eller anden form foreligger forfølgelse af den pågældende udlænding. Et sådant krav om forfølgelse fremgår ikke direkte af udlændingelovens § 7, stk. 2, som en betingelse for opnåelse af F-status, men Flygtninge-nævnet har i sin hidtidige praksis ment sig bundet til kun at meddele F-status i de tilfælde, hvor den pågældende udlænding må befrygtes at blive udsat for forfølgelse eller risiko derfor ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

Mens ordlyden af flygtningekonventionen indeholder en vis vejledning om, hvilke personer der på grund af forfølgelse eller risiko derfor er berettiget til K-status, giver hverken ordlyden af § 7, stk. 2, eller forarbejderne til udlændingeloven af 8. juni 1983 nogen nærmere vejledning om, hvilke persongrupper der er tænkt omfattet af bestemmelsen. Dette indebærer, at det er overladt til Flygtninge-nævnet gennem sin praksis at fastlægge kriteriet for, hvornår betingelserne for F-status er opfyldt, ligesom det er overladt til nævnet at fastlægge grænsen mellem K- og F-status.

Såfremt nævnet finder, at der er tale om en forfølgelse, som kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (jfr. nærmere om nævnets praksis vedrørende dette spørgsmål ovenfor under afsnit 3.3), afhænger valget af, om der skal meddeles K- eller F-status af en vurdering af, om forfølgelsen hovedsageligt skyldes forhold, som er omtalt i konventionen, eller om det er andre forhold, som er årsag hertil. Skyldes forfølgelsen hovedsageligt en af de i konventionen nævnte grunde - f.eks. politiske aktiviteter - meddeles K-status, mens der i andre tilfælde alene meddeles F-status.

Hvis Flygtningenævnet lægger til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet vil blive udsat for forfølgelse eller risiko herfor, fortages valget af status uafhængigt af graden af forfølgelse.

Det kan være vanskeligt at foretage en udtømmende opregning af de enkelte asylgrundlag, men systematisk kan de vigtigste tilfældegrupper opstilles således:

- a). Race, nationalitet eller tilhørsforhold til en særlig social gruppe som asylgrundlag. Selvom der i princippet er tale om 3 forskellige asylgrundlag, vil det på grund af den betydelige overlappning næppe være muligt at behandle dem særskilt. Denne gruppe meddeles K-status.
- b). Religion som asylgrundlag: K-status.
- c). Politiske anskuelser som asylgrundlag: K-status. Også i denne gruppe vil der kunne forekomme betydelig overlappning, herunder med andre forhold af asylretlig relevans, som peger i retning af F-status.
- d). Flugt fra krigstjeneste som asylgrundlag: F-status.
- e). Forfølgelse på grund af deltagelse i oprør, borgerkrig o. lign., herunder tjeneste i militser: F-status.
- f). Republikflugt (i vid betydning) som asylgrundlag: F-status.
- g). Statsløse. Langt den største del af dem, der har fået asyl i nævnet, har opnået K-status, og nævnets koordinationsudvalg har i januar 1989 besluttet, at alle statsløse, der meddeles asyl, skal have K-status, med mindre der foreligger ganske særlige omstændigheder.
- h). Har ansøgeren forudgående været beskyttet/registreret hos

UNHCR eller UNRWA er udgangspunktet K-status.

I en del sager er der tvivl om ansøgerens troværdighed, og nævnet må i disse tilfælde være opmærksom på ikke at foretage en "skjult" troværdighedsvurdering" i forbindelse med statusvalget. I det omfang, man på den ene side ikke finder at kunne lægge en forklaring til grund, men på den anden side er betænkelig ved at meddele afslag på asyl, bestræber man sig på at lade dette komme til udtryk i præmisserne, således at man af afgørelsen kan se, at alternativet til den meddelte F-status ikke var K-status, men derimod afslag på asyl.

Fordelene ved at opnå K-status fremfor F-status er i praksis

at den pågældende får konventionspas i stedet for fremmedpas, hvilket i forbindelse med rejser til en række lande, blandt andet mange vesteuropæiske, fritager den pågældende for at søge visum, og

at den pågældende opnår større beskyttelse mod udsendelse af Danmark, jfr. herved udlændingelovens § 31, stk. 2, sammenholdt med stk. 1.

Herudover er der næppe tvivl om, at det for mange flygtninge er af stor følelsesmæssig betydning af blive anerkendt som K-flygtning og ikke som F-flygtning. Formentlig skyldes dette i et vist omfang en tilbøjelighed blandt flygtninge til at opfatte K-flygtninge som "rigtige politiske flygtninge", mens F-flygtninge (fejlagtigt) betragtes som "sociale flygtninge".

3.7 Bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. I følge bestemmelsens 2. og 3. pkt. bortfalder tilladelsen end-

videre, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, dog i mere end 12 måneder såfremt udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt har boet mere end 2 år her i landet. Fravær fra Danmark på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor, medregnes ikke.

For udlændinge, som har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 gælder yderligere, at opholdstilladelsen først ophører, når den pågældende frivilligt har taget ophold i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jfr. § 17, stk. 3.

Efter § 17, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

Nævnet har i beretningsperioden taget stilling til 3 sager vedrørende spørgsmålet om bortfald af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17.

Beslutning af 10. september 1987 (1986-2-3287). Argentinsk statsborger, der oprindeligt var indrejst i Danmark i juli 1980 og anerkendt som konventionsflygtning i august samme år. I maj 1984 rejste han tilbage til Argentina efter at have fået udstedt et rejsedokument på Den argentinske Ambassade. Han havde forinden framellet sin lejlighed til Folkeregistret, opsagt sin stilling samt underrettet skattevæsenet og Dansk Flygtningehjælp. I slutningen af marts 1985 indrejste han på ny i Danmark. Han oplyste i denne forbindelse, at han var udrejst til Argentina efter indførslen af civilt styre i landet, men at han var vendt tilbage til Danmark dels på grund af dårlige økonomiske forhold i Argentina, dels fordi hans forlovede, der var dansk statsborger, efter 5 måneders ophold i Argentina var vendt tilbage til Danmark. Som tidligere flygtning og som vidne i retssager mod højtstående militærfolk mente han sig sort-

listet i hjemlandet, idet han ikke kunne få arbejde. Efter den pågældendes egen forklaring og efter oplysningerne i øvrigt om omstændighederne ved hans udrejse af Danmark og ophold i Argentina lagde Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren havde opgivet sin bopæl i Danmark og frivilligt taget bopæl i Argentina. Nævnet stadfæstede herefter direktoratets afgørelse om, at opholdstilladelsen var bortfaldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3.

Beslutning af 18. maj 1988 (1988-24-1). 25-årig mand fra Bangladesh, der oprindeligt var indrejst i Danmark i januar 1983 og meddelt de facto-status i juni 1984. I september 1985 udrejste han til Canada, hvor han opnåede immigrant-status i marts 1987. Det var oplyst, at den pågældende havde ret til varigt ophold i Canada, og at hans immigrantstatus efter 3 års ophold kunne ændres til et canadisk statsborgerskab, forudsat at han ikke forinden havde begået alvorlige kriminelle handlinger. Flygtningenævnet lagde til grund, at den pågældende havde opnået den i udlændingelovens § 17, stk. 3, omhandlede beskyttelse i Canada og stadfæstede herefter direktoratets afgørelse om bortfald af opholdstilladelsen.

Beslutning af 13. december 1988 (1988-24-2). Argentinsk ægtepar og deres 2 børn, der oprindeligt var indrejst i Danmark i april 1981 og meddelt konventionsstatus i maj samme år. I juli 1986 udrejste familien til Argentina, hvor de i følge mandens forklaring opholdt sig til november 1987. Efter hustruens forklaring udrejste de på ny af Argentina i juni eller juli 1987. Under opholdet boede de i eget hus, og begge ægtefællerne havde arbejde. I maj 1987 fik de udstedt argentinske ID-kort. Efter opholdet i Argentina rejste de til Brasilien, hvorfra de i februar 1988 rejste tilbage til Danmark via Spanien. Nævnet lagde til grund, at de pågældende efter eget ønske havde opgivet deres bopæl i Danmark med henblik på en tilbagevenden til deres hjemland, og at de derefter havde taget bopæl der. Herefter måtte de tidligere meddelte opholdstilladelser anses for bort-

faldet i medfør af udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., uanset varigheden af opholdet i hjemlandet. Nævnet bemærkede i denne forbindelse, at den pågældende bestemmelse ikke modificeres af det i § 17, stk. 1, i øvrigt anførte, hvilket fremgår af forarbejderne til udlændingeloven, herunder betænkning nr. 882 om udlændingelovgivningen, side 96-97. Nævnet stadfæstede herefter direktoratets afgørelse om bortfald af opholdstilladelserne.

3.8 Nævnets udtalelser i henhold til udlændingelovens § 57.

Efter udlændingelovens § 57 skal anklagemyndigheden, forinden der under en straffesag nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, der har opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens §§ 7-8, indhente en udtalelse fra Flygtningenævnet.

Udtalelsen tjener til at give retten, der skal træffe afgørelse vedrørende udvisningspåstanden, det bedst mulige grundlag for at tage stilling til de flygtningeretlige aspekter i sagen.

Som nævnt i formandskabets første beretning foretager nævnet ikke en tilbundsgående undersøgelse af, om udlændingen på tidspunktet for afgivelsen af udtalelsen opfylder betingelserne for asyl, eller om udlændingelovens § 31 er til hinder for en udsendelse.

En senere afgørelse om udsendelse på grundlag af en udvisningsdom vil kunne indbringes for Flygtningenævnet, såfremt udlændingen er indrejst før ikrafttrædelsen af lov nr. 686 af 17. oktober 1986 om ændring af udlændingeloven, jfr. dennes § 3, sammenholdt med § 53 a, stk. 1, nr. 4, i lovbekendtgørelse nr. 90 af 26. februar 1986. Er udlændingen indrejst efter ændringslovens ikrafttræden den 19. oktober 1986, vil politiets afgørelse om udsendelse kunne påklages til Justitsministeriet.

Nævnet har i beretningsperioden afgivet udtalelser i henhold til udlændingelovens § 57 i 6 sager vedrørende i alt 5 forskellige nationaliteter. 2 sager har drejet sig om irakiske statsborgere, mens de øvrige sager har vedrørt en ugandisk, en bulgarsk og en srilankansk statsborger samt en statsløs palæstinenser.

I sagen vedrørende den ugandiske statsborger havde den pågældende i 1978 opnået opholdstilladelse som konventionsflygtning. Flygtningenævnet gav i sin udtalelse af 8. september 1987 udtryk for, at menneskerettighedssituationen i Uganda var væsentligt forbedret efter magtovertagelsen i januar 1986, men at man på tidspunktet for udtalelsens afgivelse ikke fandt tilstrækkelig anledning til at udtale sig endeligt om, hvorvidt det grundlag, som i sin tid havde ført til, at den pågældende blev meddelt opholdstilladelse, fortsat var tilstede. Nævnet henviste i denne forbindelse til, at afgørelsen af, om den pågældende på grundlag af en eventuel udvisningsdom til sin tid ville kunne udsendes, ville blive truffet på grundlag af en konkret vurdering af hans forhold sammenholdt med oplysningerne om forholdene i Uganda på det pågældende tidspunkt.

I de øvrige 5 sager, der har været forelagt nævnet, har man udtalt, at det grundlag, der i sin tid førte til, at der meddeltes de pågældende opholdstilladelse, fortsat var til stede. En udsendelse på grundlag af en udvisningsdom ville således efter nævnets opfattelse forudsætte, at forholdene i de pågældendes hjemlande ændredes (for den statsløse palæstinensers vedkommende, at der på udsendelsestidspunktet eksisterede et hjemland, hvor han kunne opnå beskyttelse), således at grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere var til stede, eller at udsendelsen skete til et land, hvor beskyttelse kunne opnås. I 3 af sagerne, hvor der alene var meddelt opholdstilladelse som de facto-flygtning, gjorde nævnet samtidig opmærksom på den særlige hjemmel til udsendelse efter udlændingelovens § 31, stk. 2, 2. pkt, idet man dog ikke fandt grundlag for at udtale

sig nærmere om, hvorvidt de i bestemmelsen nævnte grunde var til stede.

Nævnet har i alle sagerne gjort opmærksom på, at en eventuel beslutning om udsendelse på grundlag af en udvisningsdom til sin tid vil kunne indbringes for nævnet i medfør af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4 (lovbekendtgørelse nr. 90 af 26. februar 1986), idet de pågældende alle var indrejst før lovændringen i oktober 1986. Man har i denne forbindelse anmodet anklagemyndigheden om at gøre udlændingen bekendt med muligheden for at indbringe udsendelsesspørgsmålet, såfremt der ved dommen blev truffet bestemmelse om udvisning.

Kapitel 4.
Statistik.

4.1 Indledning.

I perioden fra den 1. april 1987 til den 31. marts 1989 har nævnet modtaget i alt 1393 nye sager til behandling.

Mens antallet af indkomne sager var nogenlunde konstant i de første 4 kvartaler (mellem 130 og 150 sager pr. kvartal), har der siden april kvartal 1988 været en stadig stigning i antallet af nye sager. I januar kvartal 1989 nåede antallet af indkomne sager således op på 267, hvilket svarer til næsten en fordobling i sagstilgangen i forhold til den første del af perioden. En ikke uvæsentlig del af denne stigning skyldes, at nævnet efter ændringen af udlændingeloven i oktober 1986 har modtaget et stort antal sager, hvori der er indgivet ansøgning om asyl fra udlandet (§ 7, stk. 4-sager).

Nævnet har i den forløbne periode afholdt i alt 254 ordinære møder. I 2. og 3. kvartal 1987 holdt nævnet 4-5 ugentlige møder, hvilket muliggjorde en afvikling af den ophobning af sager, der var opstået som følge af den store sagstilgang i slutningen af 1985 og 1986. Fra oktober 1987 til oktober 1988 har der i gennemsnit været afholdt 2 ugentlige møder i nævnet. På grund af stigningen i sagstilgangen har det herefter på ny været nødvendigt at udvide antallet af ugentlige møder til 3.

7 I perioden fra den 1. april 1989 til den 31. marts 1989 har nævnet realitetsbehandlet og truffet afgørelse i ialt 1462 sager. 376 sager var fortsat under behandling pr. 31. marts 1989.

Med hensyn til antallet af indkomne sager og antallet af beslutninger pr. kvartal henvises i øvrigt til tabel 1, der også indeholder nærmere oplysninger om sagernes fordeling på de forskellige sagskategorier. Endvidere henvises til fig. 1 og 2, der illustrerer antallet af indkomne sager og antallet af truffede

beslutninger pr. kvartal i perioden siden nævnets oprettelse den 1. oktober 1983.

år	kvrt.	Indkomne sager				Trufne beslutninger			
		1) alm. sager	1) Statusændrings-sager	§ 7, stk. 4-sager	1) Ialt	alm. sager	Statusændrings-sager	§ 7, stk. 4-sager	Ialt
1987	2				149	224	92	21	337
1987	3				146	152	39	7	198
1987	4				130	73	60	43	176
1988	1	61	30	52	143	85	22	30	137
1988	2	82	19	64	165	77	23	28	128
1988	3	116	23	53	192	68	21	49	138
1988	4	122	18	61	201	83	16	33	132
1989	1	138	12	117	267	100	51	65	216
Totalt i perioden					1393	862	324	276	1462

1) Fordeling af indkomne sager er først mulig fra januar kvartal 1988.

Tabell 1: Antal indkomne sager og antal beslutninger pr. kvartal.

Fig. 1: Figuren viser antallet af journaliserede sager pr. kvartal siden nævnets oprettelse

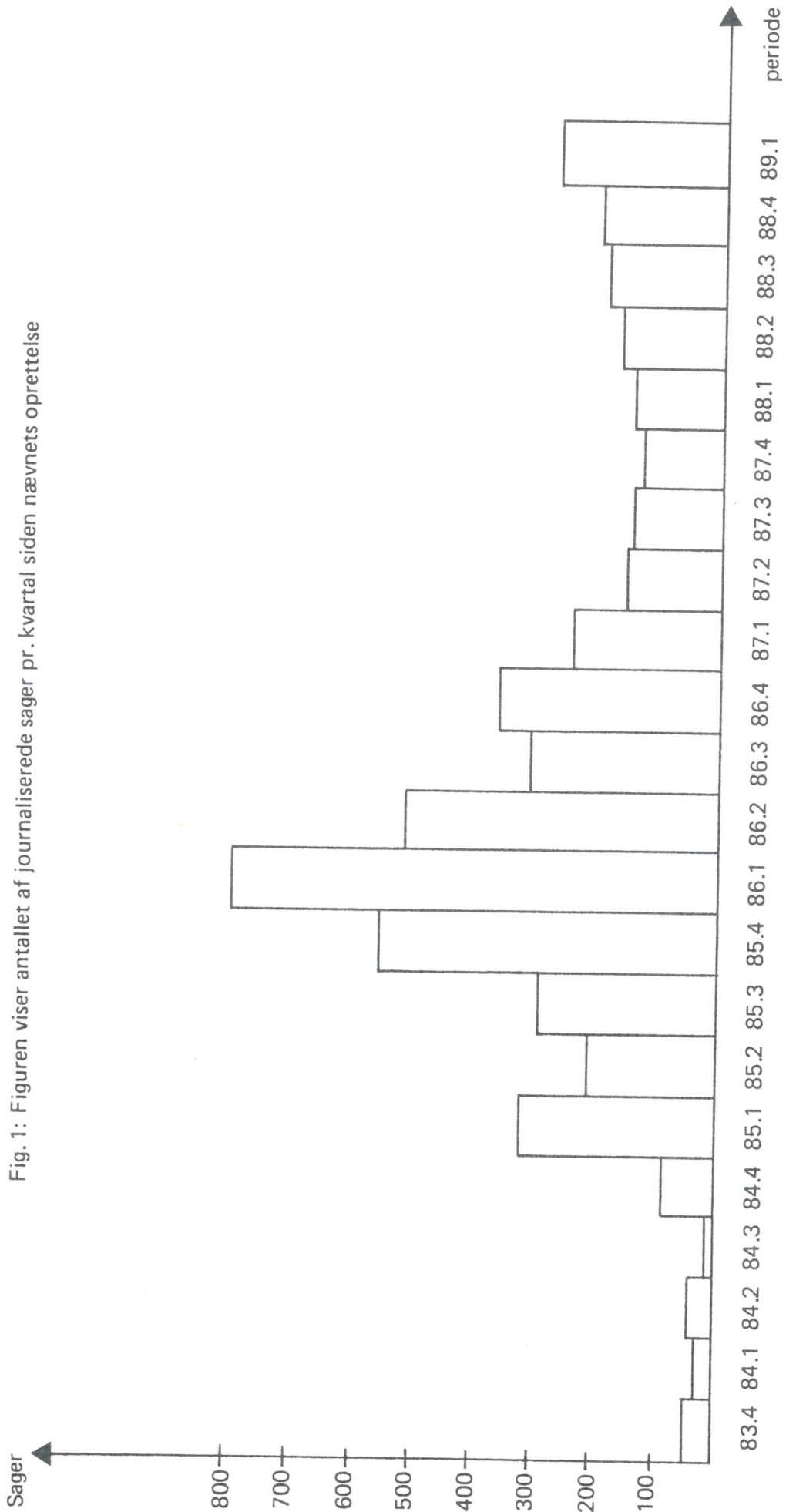
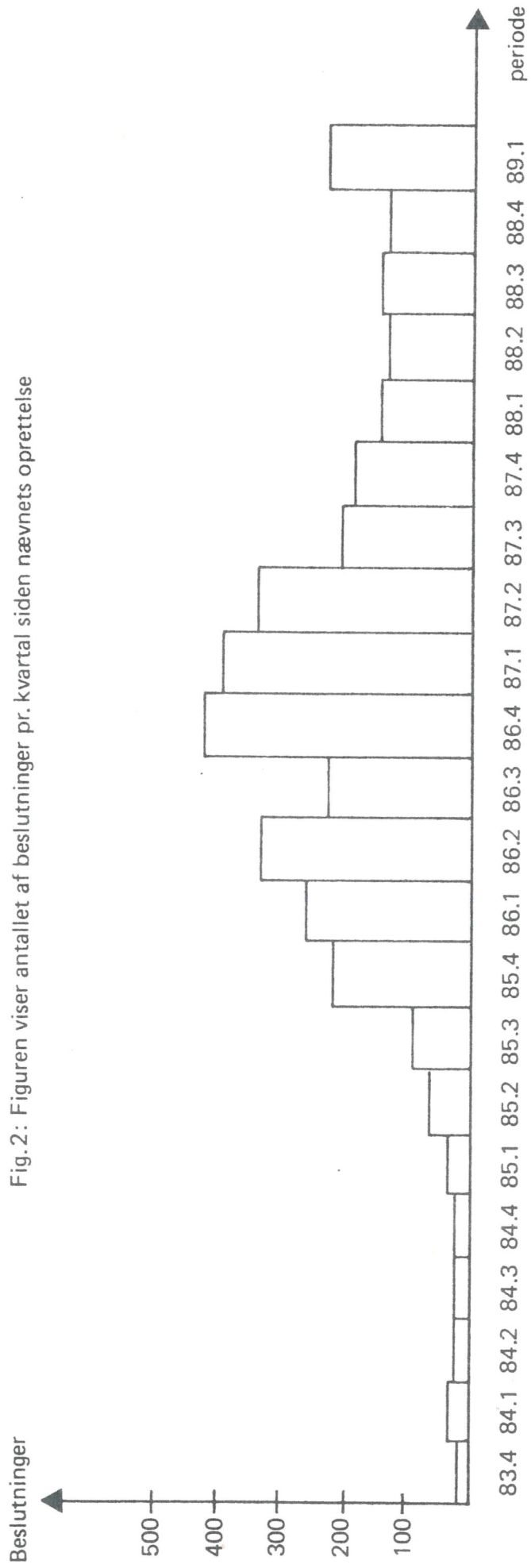


Fig. 2: Figuren viser antallet af beslutninger pr. kvartal siden nævnets oprettelse



4.2 Det statistiske grundlag.

Grundlaget for de statistiske oplysninger i de følgende afsnit (4.3 - 4.5) er en gennemgang af samtlige de beslutninger, som Flygtningenævnet har truffet i perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989. Dette indebærer, at sager, som nævnet har genoptaget, efter at man én gang har truffet afgørelse, også indgår i statistikken. Antallet af genoptagne sager er dog beskedent, og langt den overvejende del af beslutningerne vedrører således sager, som ikke tidligere er afgjort i nævnet.

Nævnet har i perioden truffet i alt 1462 beslutninger, hvoraf størstedelen - i alt 862 beslutninger - har drejet sig om klager over, at Direktoratet for Udlændinge har meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3 (almindelige sager). Af de resterende 600 beslutninger har 324 drejet sig om klager over, at direktoratet har meddelt opholdstilladelse som de facto-flygtning istedet for som konventionsflygtning (statusændringssager), mens 276 beslutninger vedrører sager, hvor der er indgivet asylansøgning fra udlandet (§ 7, stk. 4-sager).

4.3 Fordelingen efter ansøgernes nationalitet.

Flygtningenævnet har i perioden behandlet sager vedrørende 50 forskellige nationaliteter foruden sager vedrørende statsløse ansøgere. I tabel 2 er angivet sagernes fordeling efter nationalitet for henholdsvis almindelige sager, statusændringssager og § 7, stk. 4-sager.

Af tabellen fremgår, at det med hensyn til de almindelige sager er de samme nationaliteter som hidtil, der dominerer. Det drejer sig navnlig om ansøgere fra Libanon (264 sager), Polen (122 sager), Tyrkiet (84 sager), Iran (55 sager) og statsløse palæstinensere (49 sager). Antallet af beslutninger i disse sager udgør i alt 574, hvilket svarer til 67% af samtlige afgørelser i almindelige sager.

sagskategori nationalitet	Almindelige sager	Statusændringssager	§ 7, stk. 4-sager	Ialt
Afghanistan		2	3	5
Algeriet	4			4
Angola	1			1
Argentina	1		1	2
Bahrain		2		2
Bangladesh	11	1		12
Benin	2			2
Brasilien	2			2
Burkina Faso	1			1
Chile	20	1		21
Cypern	1			1
Etiopien	10	15		25
Gambia	2			2
Ghana	32		2	34
Indien	14			14
Iraq	6	58	21	85
Iran	55	192	141	388
Israel				
Jordan	13		1	14
Jugoslavien	6		3	9
Kampuchea	1			1
Kenya	1		1	2
Libanon	264	6	10	280
Libyen	1	5		6
Marokko	3	1		4
Mauritius	1			1
Pakistan	23		1	24
Peru	1			1
Polen	122	6	18	146
Rumænien	12	6	4	22
Sierra Leone	7			7
Singapore			1	1
Somalia	17			17
Sovjetunionen		1	2	3
Sri Lanka	10	17	18	45
Statsløse kurdere	13	1		14
Statsl. palæstin.	49	1	22	72
Statsl. iøvrigt	1	1	6	8
Sudan	3			3
Sydafrika	2		2	4
Sydyemen	1			1
Syrien	22		4	26
Tanzania	1			1
Tjekkoslavakiet		1	2	3
Togo	1			1
Tunesien	3			3
Tyrkiet	84	7	1	92
Uganda	9		1	10
Ukendt	12			12
Ungarn	10		6	16
Vietnam			1	1
Zaire			2	2
Zimbabwe	1			1
Egypten	6		2	8
Ialt	862	324	276	1462

Tabel 2: Sageres fordeling efter nationalitet.

Den væsentligste del af statusændringssagerne har drejet sig om iranere (192 sager) og irakere (58 sager), og beslutningerne i disse sager har således udgjort 77% af de ialt 324 afgørelser.

Med hensyn til § 7, stk. 4-sagerne fremgår det af tabel 2, at sager vedrørende iranere udgør langt den største gruppe med 141 beslutninger ud af ialt 276. Herudover har sagerne navnlig drejet sig om statsløse palæstinensere (22 sager), irakere (21 sager), sri lankanske statsborgere (18 sager) og polakker (18 sager).

4.4 Fordelingen af sager efter behandlingsform.

Sagernes fordeling efter behandlingsform for de forskellige sagskategorier fremgår af tabel 3.

Med hensyn til de almindelige sager er størstedelen - ca. 71% - behandlet mundtlig af 7 medlemmer. Statusændringssagerne er alle behandlet af 3 nævnsmedlemmer, og som altovervejende hovedregel er behandlingen sket på skriftligt grundlag (99,7% af sagerne).

§ 7, stk. 4-sagerne er i ca. 29% af tilfældene behandlet mundtligt af 7 medlemmer, mens de resterende sager er behandlet på skriftligt grundlag af 3 medlemmer, jfr. nærmere ovenfor i afsnit 2.4.4 om valget af behandlingsform.

Behandlingsform Sagstype + antal	7 medlemmer mundtlig	3 medlemmer mundtlig	3 medlemmer skriftlig
Almindelige sager 862 beslutninger	70,8%	16,8%	12,4%
Statusændringssager 324 beslutninger	-	0,3%	99,7%
§ 7, stk. 4-sager 276 beslutninger	29,3%	-	70,7%

Tabel 3: Sagernes fordeling efter behandlingsform.

4.5 Sagernes udfald.

Tabel 4 indeholder en procentvis angivelse af, hvorledes nævnets beslutninger i almindelige sager er faldet ud fordelt på de enkelte behandlingsformer. Tabel 5 og 6 indeholder de samme oplysninger vedrørende henholdsvis statusændringssager og § 7, stk. 4-sager.

Det bemærkes, at den høje omgørelsesprocent (59,8%) i skriftligt behandlede almindelige sager skyldes, at nævnet på baggrund af oplysninger om ændrede forhold i Libanon har genoptaget en række sager vedrørende libanesiske statsborgere og på skriftligt grundlag meddelt opholdstilladelse. Med hensyn til statusændringssagerne bemærkes, at kun en enkelt sag er behandlet mundtligt, hvorfor der næppe kan udledes noget generelt af statistikken vedrørende udfaldet af de mundtligt behandlede sager.

Hvad angår § 7, stk. 4-sagerne bemærkes, at den markante forskel i omgørelsesprocenten alt efter behandlingsform må ses i sammenhæng med karakteren af de sager, der fordeles til behandling på de forskellige måder, jfr. nærmere afsnit 2.4.4.

Behandlings- form \ Udfald	Stadfæstelse	F-status	K-status
7 medlemmer mundtlig	58,7%	36,2%	5,1%
3 medlemmer mundtlig	79,3%	19,3%	1,4%
3 medlemmer skriftlig	40,2%	57,9%	1,9%
Ialt	59,9%	36,1%	4,0%

Tabel 4: Beslutningernes udfald i almindelige sager.

Behandlings- form \ Udfald	Stadfæstelse	K-status
3 medlemmer mundtlig (NB 1 afgørelse)	100%	-
3 medlemmer skriftlig	90,4%	9,6%
Ialt	90,4%	9,6%

Tabel 5: Beslutningernes udfald i statusændringsager.

Behandlings- form \ Udfald	Stadfæstelse	F-status	K-status
7 medlemmer mundtlig	70,4%	21%	8,6%
3 medlemmer skriftlig	100%	-	-
Ialt	91,3%	6,2%	2,5%

Tabel 6: Beslutningernes udfald i § 7, stk. 4-sager.

4.6 Antallet af genoptagelsesansøgninger og klager til Folke- tingets Ombudsmand.

Flygtningenævnet har ikke foretaget nogen samlet opgørelse over antallet af genoptagelsesbegøringar eller antallet af klager til Folketingets Ombudsmand. Som tidligere omtalt udgør disse sager imidlertid en stadig større arbejdsbyrde for nævnet.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.5, der blandt andet indeholder en opgørelse over antallet af genoptagelsesbegøringar og ombudsmandsklager i de sager, hvori nævnet har truffet beslutning i 1. halvår 1988.

Artikel 1 i konvention af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling.

(Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Artikel 1.

Bestemmelse af udtrykket "flygtning".

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket "flygtning" finde anvendelse på enhver person, der:

1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode truffede afgørelse om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politisk anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til - eller på grund af en sådan frygt, ikke ønsker - at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og

ikke er i stand til - eller på grund af sådan frygt ikke ønsker - at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket "det land, i hvilket han har statsborgerret" betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene "begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951" i artikel 1, afsnit A, betyde enten

(a) "begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951", eller

(b) "begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951",

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilken af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommissær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod,
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette,
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel I i protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtnings retsstilling.

(Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 21 af 12. februar 1968, Lovtidende C)

Artikel I

Almindelig bestemmelse.

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen "flygtning" - undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 - forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene "som følge af begivenheder indtrådt før den 1. januar 1951" og samt ordene "som følge af sådanne begivenheder" var udeladt i artikel A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklARATIONER afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Justitsministeriets lovbekendtgørelse nr. 462 af 26. juni 1987

Bekendtgørelse af udlændingeloven

Herved bekendtgøres udlændingelov, jfr. lovbekendtgørelse nr. 90 af 26. februar 1986 med de ændringer, der følger af lov nr. 686 af 17. oktober 1986.

Kapitel I

Udlændinges indrejse og ophold i Danmark

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, som er nævnt i stk. 3 (EF-reglerne), kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 2. De begrænsninger, der følger af kapitlerne 3-5, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af De europæiske Fællesskabers regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indrejsen. I dette tidsrum fradrages dog den tid, hvori udlændingen inden for de sidste 6 måneder har haft ophold i Danmark eller et andet nordisk land.

§ 4. Andre udlændinge skal have visum for at indrejse og opholde sig i Danmark.

Det samme gælder udlændinge, som har indrejseforbud, jfr. § 32.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

Stk. 3. Visum kan gives til en eller flere indrejser med ret til indtil i alt 3 måneders ophold inden for et nærmere fastsat tidsrum.

§ 5. Udlændinge, der ikke er statsborgere i et andet nordisk land, jfr. § 1, må kun opholde sig i Danmark ud over de i §§ 2-4 angivne tidsrum, såfremt de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der endvidere opholdstilladelse til en udlænding, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland.

Stk. 3. Opholdstilladelse kan nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Stk. 4. Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, som ikke befinder sig her i landet, såfremt Danmark på grund af udlændingens tidligere længerevarende lovlige ophold her i landet, herboende nære slægtninge eller anden tilsvarende tilknytning må anses for nærmest til at yde den pågældende beskyttelse.

Stk. 5. Til en udlænding, der er afvist eller udvist i henhold til § 48, stk. 2, gives der kun opholdstilladelse efter stk. 4.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale.

§ 9. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til:

- 1) En udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret.
- 2) En udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person.
- 3) Mindreårigt barn af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver.
- 4) Forældre over 60 år til et dansk eller nordisk barn eller et barn med opholdstilladelse efter §§ 7-8.
- 5) Forældre over 60 år til en udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse. Opholdstilladelse kan dog i almindelighed kun gives, hvis ansøgeren ikke har andre børn i hjemlandet, som kan påtage sig forsørgelsen.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til andre udlændinge:

- 1) Hvis udlændingen uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde har nær familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person.

- 2) Hvis udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

- 3) Hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler for at imødekomme ansøgningen.

- 4) Hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler derfor.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 4-5, eller stk. 2, nr. 1, kan betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 og stk. 2, nr. 1 og nr. 3-4, skal være opnået inden indreisen. Justitsministeren kan dog fastsætte regler om, i hvilke tilfælde ansøgning om opholdstilladelse kan indgives her i landet.

§ 10. Uanset bestemmelserne i §§ 6-9 kan der kun, når særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse:

- 1) hvis udlændingen er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 1, jfr. § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 1, jfr. §§ 22, nr. 2-3, eller 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 2-4, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4, eller
- 3) hvis udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 2. Til udlændinge, som har indrejseforbud, jfr. § 32, kan opholdstilladelse kun gives efter reglerne i §§ 7-8.

§ 11. Opholdstilladelse gives med henblik på varigt eller midlertidigt ophold her i landet. En opholdstilladelse kan tidsbegrænses.

Stk. 2. Er opholdstilladelse givet med henblik på varigt ophold, kan en tidsbegrænsning ikke udstrækkes ud over 5 år fra den dag, hvor udlændingen med lovligt ophold tog fast bopæl her i landet. En tidsbegrænset opholdstilladelse med henblik på varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage den efter § 19.

Stk. 3. For udlændinge med opholdstilladelse efter § 6 gælder dog reglen i artikel 7, stk. 2, i De europæiske Fællesskabers Råds direktiv nr. 360 af 15. oktober 1968.

§ 12. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed, og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Kapitel 2 Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves tillige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rutefart eller iøvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalsoklen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for arbejdstilladelse:

- 1) Statsborgere i et andet nordisk land, jfr. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jfr. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge, der har tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for arbejdstilladelse.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Arbejdsministeren kan fastsætte regler om, at en udlænding, som har arbejdstilladelse eller er fritaget herfor, skal være medlem af en arbejdsløshedskasse, og om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette arbejdsformidlingen.

Stk. 2. Den, der beskæftiger en udlænding, skal på begæring meddele vedkommende myndighed de nødvendige oplysninger til konstatering af, om udlændingen arbejder lovligt her i landet.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 nævnte tilfælde.

Stk. 3. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

§ 18. En opholdstilladelse bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 gælder dog ikke, hvis udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 2 år.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når det grundlag, som er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jfr. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholds-

tilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.

Stk. 2. Bestemmelserne i stk. 1 finder ikke anvendelse på en udlænding, som er omfattet af §§ 7, 8 eller 9, stk. 1 og 2, og som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 2 år.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1, nr. 2 og 3, finder ikke anvendelse på udlændinge, som har opholdstilladelse efter § 6.

Stk. 5. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26 tilsvarende anvendelse.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen indtages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

Kapitel 4 Udvisning

§ 22. Udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 7 år, og udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7-8 kan kun udvises, hvis:

- 1) Udvisning findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.
- 2) Udlændingen vedholdende har begået grov kriminalitet.
- 3) Udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten og grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet.

§ 23. Udlændinge, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 4 år, kan kun udvises:

- 1) Af de i § 22 nævnte grunde.
- 2) Hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og udlændingens forhold begrundet en nærliggende fare for, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå forbrydelser.
- 3) Hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 4 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter og udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises:

- 1) Af de i §§ 22 eller 23 nævnte grunde.
- 2) Hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter for en lovovertrædelse, som kan medføre fængsel i 2 år eller derover, og udlændingen under hensyn til den idømte straf samt arten eller grovheden af den begåede kriminalitet ikke bør forblive her i landet. En udlænding, som bor her i landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 2 år, kan dog kun udvises af denne grund, såfremt udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter.
- 3) Hvis en udlænding, der med lovligt ophold har fast bopæl her i landet, idømmes højere straf end hæfte eller anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, og hvis der på grund af overtrædelsens beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt er bestemte grunde til at antage, at udlændingen under fortsat ophold her i landet vil begå lovovertrædelser.
- 4) Hvis en udlænding, der ikke er omfattet af nr. 3, idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der kan medføre højere straf end hæfte.

- 5) Hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

§ 25. En udlænding, som ikke har boet her i landet i længere tid end de sidste 2 år, kan desuden udvises, hvis udlændingen helt eller delvis ernærer sig på ulovlig vis.

Stk. 2. En udlænding, som ikke har boet her i landet i længere tid end det sidste år, kan desuden udvises:

- 1) Hvis udlændingen på grund af alkoholmisbrug jævnligt har givet anledning til ulempe for andre eller til forstyrrelse af ro og orden.
- 2) Hvis udlændingen ulovligt besidder eller bruger euforiserende stoffer.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning skal der foruden til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder varigheden af opholdet her i landet, tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af:

- 1) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 2) udlændingens personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere,
- 3) udlændingens tilknytning til landet i øvrigt, herunder at udlændingen er kommet hertil som barn eller ganske ung og dermed helt eller delvis har haft sin opvækst her i landet,
- 4) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 5) risikoen for, at udlændingen vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

§ 27. De i §§ 11, stk. 2, 1. pkt., 17, stk. 1, 3. pkt., 18, stk. 2, 19, stk. 2, og 22-25 nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Stk. 2. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 3. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere

domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises ved indrejsen:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum, jfr. § 4, stk. 1, 2. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om pas, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7. Statsborgere i et andet nordisk land kan dog kun afvises af denne grund, såfremt de indrejser fra et ikke-nordisk land, jfr. § 39, stk. 4.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.
- 4) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Afvisning efter stk. 1 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 5.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

§ 29. En ikke-nordisk udlænding, som må antages at ville rejse videre til et andet nordisk land, skal afvises ved indrejsen, hvis den pågældende har modtaget indrejseforbud fra et sådant land og ikke har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark og det eller de andre nordiske lande, hvortil den

pågældende udlænding må antages at ville rejse.

Stk. 2. En ikke-nordisk udlænding, som må antages at ville rejse videre til et andet nordisk land, kan afvises ved indrejsen til Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det nordiske land, hvortil den pågældende udlænding må antages at ville rejse.

Stk. 3. Afvisning efter stk. 1 og 2 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 finder ikke anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flytningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, såfremt udlændingen har opnået opholdstilladelse i henhold til § 7, stk. 2 eller stk. 4, jf. stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og skal i så fald udløbe en 1. januar eller en 1. juli.

Stk. 2. Bestemmelse om indrejseforbud kan træffes i forbindelse med en beslutning

om afvisning efter § 28, stk. 2, jfr. stk. 1, nr. 4 eller 5.

Stk. 3. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, skal udlevere udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 4. Når omstændighederne taler derfor, kan et indrejseforbud senere ophæves. Et ved dom meddelt indrejseforbud kan dog, medmindre der gives udlændingen opholdstilladelse efter §§ 7-8, tidligst ophæves 2 år efter udrejsen, jfr. dog § 50.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse og beslutning om udvisning efter § 24, nr. 5, eller efter § 25 skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglen i stk. 3, 1. pkt.

Stk. 2. Fristen må, bortset fra påtrængende tilfælde, ikke være kortere end 15 dage eller, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, 1 måned.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller hidtil har haft opholdstilladelse her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet en udrejsefrist efter reglerne i stk. 2. Fristen regnes fra dommens afsigelse eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved denne, fra dens forkyndelse.

Stk. 5. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises eller afvises, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 1, jfr. § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 1, jfr. §§ 22, nr. 2-3, eller 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 2-4.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning eller for udvisning efter § 24, nr. 5, og § 25, kan politiet bestemme, at en udlænding, som ikke har fast bopæl her i landet, skal underkastes frihedsberøvelse. Det samme gælder med hensyn til udvisning efter § 22, nr. 1, § 23, nr. 1, jfr. § 22, nr. 1, og § 24, nr. 1, jfr. § 22, nr. 1, selv om udlændingen har fast bopæl her i landet. En udlænding kan endvidere frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Direktoratet for Udlændinges bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 2, 3. pkt. Det samme gælder den udlænding, der gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, lægger hindringer i vejen for udførelsen af disse personers hverv, jf. § 42 a, stk. 2, 4. pkt.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 758 og 759 finder tilsvarende anvendelse. Under frihedsberøvelsen finder retsplejelovens §§ 770-776 og 778 anvendelse med de fornødne lempelser.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter friheds-

berøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændinge er tilbageholdt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære repræsentation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning eller udvisning.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Justitsministeren fastsætter regler om, ved hvilke grænseovergangssteder, havne og lufthavne ind- og udrejse kan finde sted.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstning her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 3. I forbindelse med indrejse- og udrejsekontrol har kontrolmyndigheden ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter justitsministerens bestemmelse kan godkendes som rejsselegitimation.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejsselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet.

Stk. 3. Passet eller rejsselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrol og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Justitsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1–3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Justitsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Justitsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejsselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Rejsselegitimation kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejsselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven.

Stk. 2. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jfr. retsplejelovens § 1018.

Stk. 3. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitler 72 og 73 finder anvendelse i samme omfang som i statsadvokatsager.

§ 41. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sik-

kerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse i henhold til §§ 7–8 er taget under behandling, får foreløbig udgifterne til underhold dækket af Direktoratet for Udlændinge. Dette gælder dog ikke, såfremt udlændingen selv har tilstrækkelige midler til dækning heraf.

Stk. 2. Direktoratet for Udlændinge tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1. Dette kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors. Direktoratet for Udlændinge kan bestemme, at en i stk. 1 nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold, skal tage ophold efter Direktoratets nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, lægge hindringer i vejen for udførelsen af disse personers hverv.

§ 43. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings ophold og udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbig af statskassen.

Stk. 2. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten at sørge for udlændingens udrejse, såfremt udlændingen bliver afvist efter reglerne i kapitel 5. De har endvidere pligt til at

erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse.

Stk. 3. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 4. Krav efter stk. 1-3 tillægges udpantningsret.

§ 44. Justitsministeren kan fastsætte regler om gebyrer for ansøgninger, der indgives her i landet om opholds- og arbejdstilladelse, visum og dansk rejselegitimation til udlændinge.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellemfolkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af justitsministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af §§ 46 a-50 og 51, stk. 2, 2. pkt., af Direktoratet for Udlændinge.

Stk. 2. Direktoratets afgørelser kan, bortset fra de i § 53 a nævnte afgørelser, påklages til justitsministeren.

§ 46 a. Afgørelse om opholdstilladelse efter § 9, stk. 2, nr. 2, træffes af justitsministeren.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede visum og opholdstilladelse.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indreisen, jfr. §§ 28, stk. 1, og 29, stk. 1-2, og afgørelser om iværksættelse af foranstaltning

ger efter §§ 30, 34 og 36 kan træffes af vedkommende politimester eller politidirektøren, hvis afgørelser kan påklages til justitsministeren.

Stk. 2. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af §§ 7-8, træffes afgørelse om afvisning af Direktoratet for Udlændinge efter reglerne i kapitel 5. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7-8 behandles ikke, før der er taget stilling til, om den pågældende udlænding skal afvises eller udvises efter § 24, nr. 5, og er udrejst af landet. Udlændingen må dog ikke udsendes til et land, hvor der er risiko for forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. Afgørelse om udsendelse træffes af Direktoratet for Udlændinge. Træffer Direktoratet afgørelse om afvisning eller udvisning og udsendelse, kan afgørelsen påklages til justitsministeren, jfr. § 46, stk. 2. En sådan klage til justitsministeren har ikke opsættende virkning. Træffer Direktoratet for Udlændinge ikke afgørelse om afvisning eller udvisning og udsendelse, skal udlændingen gøres bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 1, jfr. § 22, nr. 2-3, eller § 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 1, jfr. §§ 22, nr. 2-3, eller 23, nr. 2-3, eller § 24, nr. 2-4. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jfr. § 32, stk. 1.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 a finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved be-

handlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat inden 6 måneder efter dommen, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jfr. § 26, forlange, at spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbringes for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom skal være fremsat senest 3 måneder før det tidspunkt, hvor udvisningen kan forventes iværksat. Såfremt udvisningen opretholdes, kan spørgsmålet efter 6 måneders forløb på ny én gang indbringes for retten, dog tidligst 1 år og senest 6 måneder før det tidspunkt, hvor udvisningen kan ventes iværksat.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 36, stk. 2, 2. pkt., og § 37, stk. 3 og 6, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-25 nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til

afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med henblik på varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 3-5,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 24, nr. 5, af en udlænding, som er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EF-reglerne, jfr. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Direktoratet for Udlændinge, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder den i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, nævnte betingelse, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal op-

retholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 53. Der oprettes et flygtningenævn bestående af en formand og et af justitsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer. Ved nævnets behandling af en sag medvirker der foruden formanden eller en af næstformændene 6 medlemmer, heraf 3 medlemmer beskikket efter indstilling fra henholdsvis socialministeren, udenrigsministeren og Advokatrådet samt 2 medlemmer beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Endvidere medvirker der foruden formanden eller en af næstformændene 6 medlemmer ved drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v., herunder retningslinier for, hvilke grupper af sager der behandles efter bestemmelsen i stk. 3.

Stk. 3. En sag, der ikke er af principiel karakter, kan behandles af formanden eller en af næstformændene, et af de medlemmer, der er beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, og et af de medlemmer, der er udpeget af ministerierne, såfremt:

- 1) klagen må anses for at være åbenbart grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1,
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument eller
- 4) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 3, kan henvises til behandling under medvirken af de medlemmer, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 5. Formanden og næstformændene, der skal være dommere, beskikkes af justitsministeren, der også beskikker de øvrige medlemmer, heraf et antal medlemmer efter indstilling fra henholdsvis socialministeren, udenrigsministeren, Advokatrådet og Dansk Flygtningehjælp. Beskikkelserne gælder for en periode på 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Direkto-

ratet for Udlændinge har truffet om følgende spørgsmål, jfr. dog stk. 3:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af §§ 7-8.
- 2) Bortfald efter § 17 og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter §§ 7-8.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.

Stk. 2. Påklages en afgørelse som nævnt i stk. 1, har klagen opsættende virkning.

Stk. 3. Direktoratet for Udlændinge kan, efter at sagen har været forelagt for Dansk Flygtningehjælp, bestemme, at afgørelsen i en sag, hvor ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, ikke kan indbringes for Flygtningenævnet.

Stk. 4. Direktoratet for Udlændinges afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1-3.

§ 53 b. Direktoratet for Udlændinge underretter Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Direktoratet har truffet bestemmelse herom efter reglen i § 53 a, stk. 3. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningenævnet, fremsender Direktoratet for Udlændinge sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

§ 55. Flygtningenævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 3. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 2 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig. Sager, der behandles efter § 53, stk. 3, kan behandles skriftligt i det omfang, der er enighed herom.

Stk. 2. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jfr. dog stk. 1, 3. pkt. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 3. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 4. Justitsministeren fastsætter Flygtningenævnets forretningsorden efter forhandling med nævnet.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, der har opholdstilladelse i medfør af §§ 7-8, skal der indhentes en udtalelse fra Flygtningenævnet.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1 og § 65, stk. 3, 2. pkt., gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jfr. retsplejelovens kapitel 31.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land.
- 2) Indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.
- 3) Opholder sig her i landet eller arbejder uden fornøden tilladelse.
- 4) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortielser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med samme straf som i stk. 1 anført straffes den, som beskæftiger en udlæn-

ding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 3. Den, der forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. På samme måde straffes den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse i Danmark med henblik på herfra at indrejse i et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34 eller § 42 a, stk. 2, 3. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, og § 42 a, stk. 2, 4. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med hæfte.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 3, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 2, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller hæfte for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Er en overtrædelse begået af et aktieselskab, anpartsselskab, andelselskab eller lignende, kan bødeansvar pålægges selskabet som sådant.

§ 62. Sager om overtrædelse af denne lov behandles som politisager. Retsmidlerne i retsplejelovens kapitler 72 og 73 kan anvendes i samme omfang som i statsadvokatsager.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jfr. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. De beføjelser, som ved denne lov er tillagt Direktoratet for Udlændinge, udøves indtil den 1. januar 1984 af rigspolitichefen, tilsynet med udlændinge.

§ 65. Fra den 10. juni 1983 kan udlændinge, som efter idømt frihedsstraf er udvist efter de hidtidige regler, jfr. lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973 § 4, stk. 1, nr. 3, jfr. § 2, stk. 1, nr. 5 eller 6, såfremt udrejsen ikke er iværksat inden den 10. juni 1983, forlange, at anklagemyndigheden indbringer spørgsmålet om beslutningens ophævelse for retten til afgørelse efter denne lovs kapitel 4. Politiet skal snarest underrette de pågældende udlændinge om denne ret og om reglen i stk. 2.

Stk. 2. Begæring efter stk. 1 skal fremsættes inden 4 uger efter, at udlændingen er gjort bekendt med adgangen til at indbringe beslutningen for retten.

Stk. 3. Sagen indbringes for den domstol, der har truffet afgørelse i straffesagen i 1. instans. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. Rettens afgørelse om, hvorvidt beslutningen skal opretholdes eller ophæves, træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 4. Begæres en beslutning om udvisning indbragt for retten, jfr. stk. 1, udsættes beslutningens udførelse. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 36, stk. 2, 2. pkt., og § 37, stk. 3 og 6, finder tilsvarende anvendelse.

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og

Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Lov nr. 232 af 6. juni 1985 indeholder følgende bestemmelse:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.¹⁾

Lov nr. 574 af 19. december 1985 indeholder følgende bestemmelser:

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende og finder anvendelse i alle sager, der endnu ikke er afgjort af Flygtningenævnet.²⁾

Lov nr. 686 af 17. oktober 1986 indeholder følgende bestemmelser:

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1, nr. 1-10 og nr. 12, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.³⁾ § 1, nr. 1, 3, 8 og 10, finder dog ikke anvendelse for udlændinge, der forinden er indrejst i landet og har ansøgt om opholdstilladelse efter de hidtidige regler. § 1, nr. 7, finder alene anvendelse for udlændinge, der er indrejst i landet efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. Tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 11, fastsættes af justitsministeren.⁴⁾

§ 4

Forslag om revision af loven fremsættes for Folketinget i folketingsåret 1987-88.

Justitsministeriet, den 26. juni 1987

ERIK NINN-HANSEN

/Walsted Hansen

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 4, i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 462 af 26. juni 1987, fastsættes efter forhandling med Flygtningenævnet:

Flygtningenævnet

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et af justitsministeren fastsat antal næstformænd og andre medlemmer, jf. iøvrigt udlændingelovens § 53, stk. 5.

§ 2. Ved nævnets behandling af en sag medvirker enten 7 medlemmer, jf. udlændingelovens § 53, stk. 1, (stort nævn) eller 3 medlemmer, jf. lovens § 53, stk. 3, (lille nævn). Behandlingen er mundtlig, jf. dog lovens § 56, stk. 1, 3. pkt.

Stk. 2. Drøftelsen af de i lovens § 53, stk. 2, nævnte spørgsmål sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes på samme måde som et stort nævn og så vidt muligt består af faste medlemmer.

§ 3. Nævnet behandler klager over afgørelser, der er truffet af Direktoratet for Udlændinge, i det omfang, det er bestemt i lovens § 53 a. Desuden behandler nævnet klager over direktoratets afgørelser om udsendelse af en udlænding, der påberåber sig, at udsendelsen er i strid med lovens § 31, såfremt udlændingen er indrejst i Danmark og har ansøgt om opholdstilladelse inden den 19. oktober 1986. Endelig afgiver nævnet udtalelser i medfør af lovens § 57.

§ 4. Nævnets formand tilrettelægger nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. For-

manden eller en af næstformændene leder møderne.

Stk. 2. Formanden kan bemyndige en af næstformændene til at træde i sit sted, når formanden er forhindret.

§ 5. Justitsministeriet stiller den fornødne sekretariatsbistand til rådighed for nævnet.

§ 6. Formanden kan afvise en klage fra en person, som ikke er part i sagen.

Stk. 2. Formanden kan endvidere afvise en klage, der efter dens beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

Stk. 3. Formandens afgørelser efter stk. 1 og 2 fremlægges i koordinationsudvalget.

Sagens forberedelse

§ 7. Når en afgørelse er indbragt for nævnet, påser sekretariatet, at Direktoratet for Udlændinge fremsender sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 2. Sekretariatet sørger for eventuel advokatbeskikkelse og udvælger tolk.

Sagens afgørelse

§ 8. Nævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, herunder om en repræsentant for Direktoratet for Udlændinge skal have lejlighed til at give møde i sagen.

§ 9. Bortset fra de i lovens § 56, stk. 2, 3. pkt., nævnte bestemmelser om skriftlig behandling af en sag træffes nævnets, herunder koordinationsudvalgets, afgørelser ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, der er gunstigst for den pågældende ansøger, være gældende.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet i det pågældende nævnsmøde, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 10. Umiddelbart efter voringens afslutning indføres afgørelsens konklusion og begrundelsen herfor i en forhandlingsprotokol. Et medlem kan kræve tilført protokollen en kort begrundelse for sit standpunkt.

Stk. 2. Afgørelsen udfærdiges snarest muligt skriftligt og underskrives af formanden for det pågældende møde eller den, formanden bemyndiger hertil.

Stk. 3. Afgørelsen sendes i skriftlig form til ansøgeren eller, såfremt der har været beskikket en advokat for ansøgeren, til advokaten.

Stk. 4. I sager, som ansøgeren mundtligt

har forelagt for nævnet, orienteres ansøgeren så vidt muligt umiddelbart efter, at afgørelsen er indført i forhandlingsprotokollen, mundtligt om indholdet af afgørelsens konklusion og begrundelsen herfor.

§ 11. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, fastsætter salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat.

§ 12. Det nævn, der har afgjort sagen, træffer afgørelse af spørgsmål om genoptagelse. Dog kan koordinationsudvalget bemyndige formanden for det pågældende møde eller, hvis formanden er forhindret, nævnets formand til at træffe afgørelsen.

Forskellige bestemmelser

§ 13. Nævnet afgiver beretning om sin virksomhed til justitsministeren. Nævnet offentliggør sin beretning.

§ 14. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. august 1987.

Stk. 2. Samtidig ophæves Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 98 af 6. marts 1984 om forretningsorden for Flygtningenævnet.

Justitsministeriet, den 29. juni 1987

ERIK NINN-HANSEN

/ Walsted Hansen

ISBN 87-503-8257-8

Ju 27-2